

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in a close embrace. The woman, with long dark hair and wearing a red spaghetti-strap top, has her eyes closed and is leaning her head against the man's. The man, with short dark hair and a beard, is wearing a dark blue button-down shirt and has his hand on the woman's neck. They are positioned against a light blue background.

Just One
FAVOR

STEPHANIE ROSE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Just One
FAVOR

STEPHANIE ROSE

SADECE BİR İYİLİK

STEPHANIE ROSE

That's What She Said Publishing, Inc.

Sadece Bir İstek

Telif hakkı © 2022 Stephanie Rose Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar tarafından yazılan orijinal materyaller hariç, kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı isimleri ve sözleri, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber Designs

Kapak Resmi: Lindee Robinson Photography

Düzenleme: Jessica Snyder Edits

Düzeltilme: Inky Pen

ISBN: 978-1-945631-86-3 (e-kitap)

ISBN: 978-1-945631-85-6 (ciltsiz)

020622

İÇİNDEKİLER

1. [Tyler](#)
2. [Tyler](#)
3. [Olivia](#)
4. [Olivia](#)
5. [Tyler](#)
6. [Tyler](#)
7. [Olivia](#)
8. [Tyler](#)
9. [Olivia](#)
10. [Tyler](#)
11. [Olivia](#)
12. [Tyler](#)
13. [Olivia](#)
14. [Tyler](#)
15. [Olivia](#)
16. [Olivia](#)
17. [Tyler](#)
18. [Olivia](#)
19. [Tyler](#)
20. [Olivia](#)
21. [Tyler](#)
22. [Olivia](#)
23. [Tyler](#)
24. [Olivia](#)
25. [Tyler](#)
26. [Tyler](#)
27. [Olivia](#)
28. [Tyler](#)
29. [Olivia](#)
30. [Olivia](#)

31. [Tyler](#)
32. [Olivia](#)
33. [Tyler](#)
34. [Olivia](#)
35. [Tyler](#)
36. [Olivia](#)

[Epilog](#) __

[Teşekkür Yazarın notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Stephanie'nin Kitapları](#)

*Lisa'ya — her
zaman kardeşim,
her zaman
kahramanım*

BİR

TYLER

Ailemi seviyorum.

Ailemi seviyorum.

Bunu kafamda bir ilahi gibi tekrar ettim, vücudum savaş ya da kaç tepkisiyle kaskatı kesildi ve tüm kaslarım gerildi. Sanki büyükannemin doğum günü için onun evine gitmek yerine savaşa gitmeye hazırlanıyormuşum gibiydim. Kamyonetimin motorunu kapatmadan önce bile yorgun ve sinirliydim.

Otuz beş yaşında, bir aile toplantısına bu kadar gergin olmadan katılabileceğimi düşünürsünüz. Ama aynı şey çok fazla tekrarlandı. İşimle ilgili küstahça sorulan soruların ardından, genellikle biriyle görüşüp görüşmediğimi sorduklarında *tsk* sesi geliyordu. Eski nişanlımın yeni kocası, ki kendisi benim eski en iyi arkadaşımdı, hakkında meraklı sorular soruluyordu. Cevaplarımı kısa tutmaya ve konuyu saptırmaya çalıştım, ama hiçbirisi işe yaramayınca oradan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Çok uzun bir yıl olmuştu ve çok uzun bir gün olacaktı.

Derin bir nefes alarak, ekran kapısını açtım ve içeri girdim. Önce kanepede oturan büyükannemin bakışlarını yakaladım, yüzünde yavaşça yayılan bir gülümsemeyle içimde bir suçluluk hissi uyandı.

"Doğum günün kutlu olsun." Ona doğru yürürken gülümsedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"İşte o gülümseme." Kemikli parmaklarıyla yanağımı çimdikledi.

"Ne? Gülümsüyorum."

Başını eğip kaşlarını kaldırıncaya gülmeğe zorunda kaldım.

"Gülümsemenin gerektiği kadar değil. Ne kadar güzel bir gülümseme," dedi, yanağımı avuçlayarak.

"Senin için bugün gülümseyeceğim. Biraz."

"Tyler, tatlım, ekmeği hatırladın mı?"

"Merhaba anne." Arkanı döndüm ve onu hızlıca kucakladım, sonra kolumun altındaki kağıt torbaları ona uzattım.

O da yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve mutfağa koştu.

Geçen yıl kendi dükkanımı açmak için yeterli parayı biriktirmeden önce, hem restoranlarda hem de pastanelerde pasta şefi olarak çalışmışım. İşler o kadar iyi gidiyordu ki, bu hafta daha fazla personel alabildim, ama ne zaman aile toplantılarında pastanenin ne kadar iyi gittiğini anlatsam, kimse ilgilenmiyordu.

"Tyler!" Kuzenim Alan sırtıma bir şaplak attı. "Hâlâ fırıncı saatlerine mi uyuyorsun?" diye alaycı bir şekilde gülerek bira şişesinden bir yudum aldı.

"Sanırım öyleyim." Büyükannemin bakışlarını üzerimde hissettim ve onun için zoraki bir gülümseme takındım. Aile üyesi olsun ya da olmasın, bu küçümseyici herifi hiç sevmezdim, ama sakinliğimi korumaya çalıştım. "Kendi işin varsa, günler uzun geçer."

"Fırıncılık benim yaptığım iş gibi değil. En çok stresli olduğun an, yeterli unun olup olmadığını kontrol etmek mi?"

"Alan," dedi amcam Ken, sanki bana sempati duyuyormuş gibi omzuma dokunarak, "fırıncılık asil bir meslektir."

Kuzenlerim Ross ve Alan ikisi de borsa simsarıydı, bu yüzden ne kadar başarılı olursam olayım, işimin geleceği için ne kadar harika planlarım olursa olsun, onların gözünde asla başarıya ulaşmış sayılmazdım. Amcamın "asil" derken kastettiği, muhtemelen kamu yardımı olmadan geçinebiliyor olmamdı.

"Teşekkürler," dedim, amcamın benim geçimimi savunması pek de içten olmasa da.

"Kurabiyelerde indirim yaptığınız için teşekkürler," diye Ross da söze karıştı. "Ailem hepsini yedi. Babamın dediğine katılıyorum. Zorunlu olmadıkça neden stresli bir işi kabul edesin ki? Elinden geleni yap, değil mi?"

Sessizce başımı salladım. Geçen hafta, karısı ve çocuklarıyla birlikte fırına gelmiş ve kasiyere aile indirimi uygulamasını söylemişti. Tezgâhın arkasındaki personel bana aile indiriminin ne olduğunu sorduğunda, bir şeyler uydurmak zorunda kaldım çünkü kuzenime siktirip gitmesini söylemek istesem de, etrafta müşteriler varken bunu yapamazdım.

Saatime baktım ve içimden bir inilti geldi. En az iki saat daha bu işkenceye katlanmak zorundaydım.

Ama sonuçta, bu benim hatamdı. Neden farklı bir şey bekledim ki? Her zaman kendime herkesten daha çok kızardım.

"Carla ve Olivia geldiler!" Annem sanki bu iyi bir habermiş gibi gülümseyerek bana koştu.

"Ne? Neden?"

Gülümsemesi kayboldu ve zaten sinirli bir şekilde içini çekti. "Carla, beş yaşımızdan beri ailemizi tanıyor ve büyükkannenizi görmek istedi. Sen ve Olivia artık çocuk değilsiniz, yetişkinsiniz. İkiniz bir şekilde anlaşılamaz mısınız?"

Bakışları omzumun üzerinden kayarken ağızım açık kaldı.

"Ah, geri kalan yemekler geldi." Omzuma dokundu ve parmağıyla işaret etti. "Mutfağa gidip merhaba de. Lütfen nazik ol. Benim için."

"Nazik olup olmamamın önemi yok. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Annem hareketsiz kaldı, çenesini göğsüne indirip inledi.

"Tartışmaya girmeden onu selamlayabilmen gerektiğini biliyorum."

"Ben yapabilirim anne. O yapamaz." "Bundan emin misin?"

Neden bugün buraya geldim ki? Acil bir durum uydurup kendimi bu gereksiz sinir bozukluğundan kurtarabilirdim.

"Carla senin en iyi arkadaşın, ama ben senin oğlunum. Onun kötü kızı söz konusu olduğunda, bir kez olsun benim tarafımda olsan iyi olur."

Omuzları çöktü ve uzun bir nefes verdi. Bana doğru geldi, ben de başka yere baktım, ancak yanağımı avuçladığında onunla göz göze geldim.

"Ben *her zaman* senin tarafındayım. Carla ve ben, siz çocukken, kan dökülmediği sürece sorunu kendi başınıza çözmeniz için ikinizi yalnız bırakmaya karar verdik. Bunun otuz yıl süreceğini düşünmüş müydük? Hayır, ama artık ikiniz de aynı ortamda bulunmak zorunda kaldığınızda birbirinize nazikçe merhaba diyebilecek ve bu durumu halledebilecek yaştasınız. Sadece deneyin." Yanağıma öpücük kondurup aceleyle ayrıldığında, yenilgiyi kabul ederek içimden inlemekten başka bir şey yapamadım.

Ailemle başa çıkmayı bekliyordum. Büyükanneimin mutfağında gizlenen topuklu ayakkabılı şeytan... Buna hazırlıklı değildim. Annem ve en yakın arkadaşı, çocuklarının da birbirinden ayrılamayacak kadar yakın olacağından o kadar emindiler ki, Olivia ve ben sürekli bir arada kalıyorduk.

Hatırlayabildiğim kadarıyla onun varlığından kaçınmışım, ama o beni her zaman bulmuştu. Diğer herkes, sevimli bir peltek sesle "*lütfe*" diyen, at kuyruklu tatlı bir kız görürdü. Sahte peltek ses... çünkü o zamanlar bile çok hesaplıydı.

Dik durdum ve mutfağa girerek hoş geldin konuşmalarını bitirdim.

"Tyler!" Carla bana doğru koştu ve kollarıyla beni sardı. "Harika görünüyorsun." Beni pazılarımdan itti. "Kendi işini kurmak seni güçlendirmiş, evlat."

Dudaklarımdan bir gülümseme süzüldü. Carla'yı sevmiştim, hain kızı bir kenara bırakırsak.

"Buraya da bir merhaba desene?" Olivia arkamda boğuk bir kahkaha attı.

Şeytanın en hoş şekilleri aldığını söylerler, ama Olivia Sanchez'in şehvetli vücuduna bürünen karanlık prens sadece gösteriş yapıyordu. Onu her gördüğümde daha da güzel olması beni deli ediyordu. Bunu her zaman fark ettiğimden nefret ediyordum ve ne kadar tartışırsak, ergenlik çağındaki sikim o kadar sertleşiyordu.

Kendimi tutamadan gözlerim hızla vücudunu taradı. Yumuşak ve dolgun kıvrımları, günahkar vücut hatları hala beni işkence ediyordu. Uzun, koyu renkli dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, mükemmel dudakları gülümserken sallanıyordu. O kalçalar hem en büyük fantezim hem de en kötü kabusumdu. Eski ve kafa karıştırıcı duygular, zaten yorgun olan beynimi daha da bulanıklaştırdı.

"Bana merhaba demek için sarılmaya gelecek misin, yoksa ne? Bütün gün vaktim yok." Kollarını boynuma dolarken, vücudunu bana bastırıp her zamanki gibi beni kışkırtarak, dudaklarında şakacı, neredeyse samimi bir gülümseme belirdi. Kemerimin altında sertleştiğimi hissetmeden önce ondan uzaklaştım.

"Annem haklı. Harika görünüyorsun. Ve şimdi geri döndüğüm için, fırınına uğramam lazım."

"Geri mi?"

Ben ona gözlerimi kısarken, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Annen sana söylemedi mi? Geçen hafta geri taşındım. Uzaktan çalışıyorum, bu yüzden her yerde çalışabilirim ve eve daha yakın olmam gerektiğini hissettim." Gülümsemesi bir anlığına kayboldu. "Artık yabancı gibi davranmamız için bir neden yok, değil mi?"

Fırınıma gelip ne yapacaktı, takılmak mı? Bunu bir daha yapmayacaktık. Bu saçmalıklar için çok yaşıydim. Boynumu ovuşturarak, genellikle içkiyle dolu tuttuğumuz soğutucunun nerede olduğunu merak ettim ve arka kapının yanında gördüğümde neredeyse sevinç çığlığı atacaktım.

"Hayır, yabancı kalmamız sorun değil," diye sıkı bir gülümsemeyle fısıldadım.

Hakaret edilmiş gibi davranmak yerine, yüzü aydınlandı. Kızıl dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı, çocukken defalarca oynadığımız oyuna hazırdı.

Ortak çocukluğumuzun anıları beynimden hızla geçti. Bu kadın, bebeklikten beri beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu. Ve annemin en iyi arkadaşının kızı olduğu için ona siktirip gitmesini söyleyemezdim.

Huysuz bir pislik olabilirdim, ama kendimi iyi bir adam olarak görmeyi severdim. Ancak Olivia'nın yanında bu, bir özellikten çok bir yükümlülük gibiydi.

"Affedersiniz." Boğazımı temizledim. "Seni görmek güzel, Carla.

Olivia." Soğutucuya doğru yürüdüm ve bir şişe çıkardım. Ne olduğu umurumda bile değildi, kapağını açıp bir yudum aldım ve boğazımı uyuşturan tadı hoş geldin dedim.

"Tyler!" kuzenim Donnie seslendi ve kolumu tuttu. "Helen teyzeme nerede olduğunu soracaktım. Seni görmek güzel dostum."

Elini sıktım, dostça ve yargılayıcı olmayan bir yüz bulduğum için biraz rahatlayarak nefes verdim ve kolunda duran güzel kızıl saçlı kadını fark ettim.

"Bu Cassandra olmalı." Ağzımın köşeleri gerçek bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve elimi uzattım. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum." Elimi tuttu ve kuzenime gözlerinde kalplerle baktı. Donnie gündüzleri yazılımcı, geceleri ise oyuncuydu ve tanıdığım en iyi adamdı. Hak ettiği gibi ona hayran olan bir kız bulduğuna çok sevindim.

"Seni daha önce tanıştırmak istedim, ama Tyler pastanesiyle meşgul. Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor." Ona bir gülümseme attı ve bana döndü. "Düğün pastaları yapıyorsun, değil mi?"

"Evet. Çok fazla sipariş almıyorum ama şimdiye kadar epey yaptım. Neden soruyorsun..."

Cassandra'nın eli Donnie'nin göğsünde dolaşırken parmağındaki kocaman elması fark edince sözlerim kesildi.

"Tebrikler dostum. Sana pasta yapmak benim için bir onurdur." Onu hızlıca kucakladım. "Eğer benden istediğin buysa."

"Öyleydi. Ayrıca, seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum." Parıldayan gülümsemesi sert bir ifadeye dönüştü.

"Tabii," dedim, çenemle arka kapıyı işaret ederek ve içimdeki kötü hislerden hoşlanmayarak.

"Birkaç şey var," dedi Donnie, arkasındaki sineklik kapıyı kapatırken. "Düğün gelecek ay. İşim nedeniyle birkaç aylığına Seattle'a taşınyorum, yeni ofislerini kurmak için, ve Cassie de benimle geliyor. Otel müşterilerimden biri, küçük bir düğün için restoranını bir geceliğine kapatmaya razı oldu. Zaten büyük bir şey istemiyorduk. Arkadaşlar, aile, yemek, içki... gelip gitmek."

"İyi bir plan gibi görünüyor." Başımı salladım, Amy ile düğünümüzü planladığımız günleri hatırlayarak sinirlendim. Her şey durana kadar *tam gaz ilerliyorduk*. O, şu anda planlama ile uğraşmak için çok meşgul olduğunu ve bolca vaktimiz olduğunu söylemişti. *Meşgul* olmak, en iyi arkadaşıyla yatmak için kullandığı koddu ve ben, her bir işareti yanlış yorumladığım için kendimi asla tam olarak affedemedim.

"Düğün pastası özel sipariş ama bir hafta öncesinden kişi sayısını verirsen bir ay yeter. Endişelenme." Koluna hafifçe vurdum. "Gerçekten sevdiğim tek kuzenim için seve seve yaparım."

Ona gülümsedim, ama ağzının aşağı doğru kıvrılması midemi bulandırdı.

"Sana söyleyeceğim şeyden sonra bu unvanı koruyabileceğimden emin değilim. Meğer Amy, Cassandra'nın kuzeniymiş. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?"

O, gülmeden öksürdü. "Dalga geçiyorsun."

Kafasını salladı. "İkinci, ama düğüne davet edilecek kadar yakın. Onu hiçbir aile etkinliğinde görmemiştım, bu yüzden konuk listesini görene kadar akrabalıklarını bilmiyordum."

Kahretsin. Amy'yi bir yıldır görmemiştım. Donnie'nin düğünü, nişan yüzüğünü avucuma sıkıştırıp dairemizden ayrıldığından beri onunla ilk kez yüzleşeceğim yer olacaktı. Onu tekrar göreceğim düşüncesi yüzümü buruşturdu — bütün gece kalbim ve gururum paramparça olurken bana yöneltilen acıma bakışları.

Donnie'nin pastasının zamanlaması sorunlarımın en küçüğüydü.

"Bak, düğünü atlayıp sadece pastayı teslim ettirmek istersen seni tamamen anlarım. Keşke onu davet etmemiş olsaydım, ama görünüşe göre Cassandra'nın babası ile Amy'nin babası arkadaşlar."

Amy'nin ailesinden anne babası dışında kimseyle tanışmamıştım. Birlikte olduğumuz bir yıl boyunca, onun geniş ailesiyle tanışabileceğim hiçbir aile etkinliği olmamıştı, en azından onunla birlikte katılmamı istediği bir etkinlik olmamıştı. Birlikte geçirdiğimiz hayatı ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok fark ediyordum ki, bizim bir hayatımız yoktu.

"Hayır, sorun değil. Eninde sonunda bir yerde ona rastlayacaktım." Burası bunun için en kötü yerdı, ama berbat aşk hayatım Donnie'nin düğününü kaçırmak için bir mazeret değildi. Erkek gibi davranıp, açık barda kamp kurmadan önce samimi bir merhaba diyecektim.

Donnie uzun bir nefes verdi, omuzları rahatlamış bir şekilde gevşedi.

"Öğrendiğimden beri midemde bir düğüm var. Bu konuda bu kadar anlayışlı davrandığın için teşekkürler."

"Tabii ki," dedim, sesimin samimi çıkmasını umarak. Benim sorunlarım onun hayatının en güzel gününü mahvetmemeliydi ve ben de bunun olmaması için elimden geleni yapacaktım.

"Hey, Donnie! Seni en son Helen ve Sam'in yıldönümü partisinde görmüştüm galiba. Seni görmek ne güzel."

Olivia'nın arkamda durduğunu fark ettim, ikimizi dikkatle süzerken, ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Aile partileri çoğunlukla iki amcam ve aileleri, bazen de birkaç komşumuzdan oluşurdu, ama bugün daha geniş bir akraba çevresi vardı. Carla ve ailesini tanıyorlardı, ama Olivia'nın hayatıma verdiği zararı tam olarak bilmiyorlardı.

Ancak Donnie, bunların çoğunu biliyordu ve tanık olmuştu. Olivia ile bana bakarak hızlıca yüzünü buruşturdu.

"Sanırım öyle. Seni görmek güzel, Olivia. İzinle, Cassandra'yı kurtarmaya gitsem iyi olacak," dedi ve arkasına işaret etti. "John amca onunla konuşuyor ve muhtemelen ona neden bir bilgisayar manyağıyla evlendiğini soruyordur."

"Bir geceliğine restoranı kapatacak parası olan bir bilgisayar manyağı." Onun göğsüne bir tokat attım.

"Ve başarılı bir işin var." Omuz silktili. "Neden onlara aldırış ediyoruz ki? Siktir et onları, değil mi?" Bahçenin arkasında, muhtemelen bize gülen kendini beğenmiş piçlere çenesini doğru eğdi.

—muhtemelen bize.

Midemdeki ekşi hislere rağmen bir kahkaha kaçtı.

"Evet, siktir et onları."

Donnie nişanlısının yanına geri döndü, ben ise arkamda duran Olivia'yı unutmaya çalıştım.

"Annelerimizin bize hep yalvardığı gibi, birbirimizle iyi geçinmeye çalışmaya ne dersin? Birbirimize karşı nazik olmayı öğrenebilir miyiz, en azından medeni davranmayı?" Olivia, cesaretini toplayıp iç çekmeden önce sordu.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm.

"İki farklı insan olsaydık yapabilirdik. Şimdi gerçekten nazik olmak mı istiyorsun? Buna inanmadığım için üzgünüm."

"Hadi konuşalım, sadece birkaç dakika." Elini sallayarak beni takip etmemi işaret etti.

"Peki," diye iç geçirdim ve bahçedeki boş sandalyelere doğru başımı salladım. Onun gitmesini beklerken, en son yapmak istediğim şey olsa da onu takip etmek için sinirli bir nefes aldım.

Uzun ve sinir bozucu bir öğleden sonra geçireceğimi düşünmüştüm, ama bugün içine düştüğüm bu karmaşaya yetecek kadar büyük bir açık bar ya da soğutucu yoktu.

iki

TYLER

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi, çim sandalyelerinden birine otururken gülerek, "belki de büyürken seni kızdırmaktan biraz zevk alıyordum." Küçük bir gülümsemeyle omuz silkti. "Tartışmak bizim işimizdi, ama belki bazen çok ileri gittim."

Görünüşte samimi pişmanlığı beni bir an için şaşırttı. İlkokul günlerimizi hatırladım, kavga etmeden oynadığımız iki dakika, ben onun istediği gibi davranmadığımda aniden sona ererdi. O gözyaşları içinde annelerimize koşardı, ben ise sadece omuz silkebilirdim.

Büyüdükçe kavgalarımız daha da kötüleşti.

"Hey, Bennett, o senin kuzenin falan değil mi?"

Arkadaşım Louis, Olivia'nın saha çıkışının yanında durduğu yeri işaret etti. Zavallı Micah, Olivia'nın bana ulaşmak için yaptığı küçük oyunlardan birinde kullanıldığını hiç fark etmemişti. Olivia'ya hayran hayran bakmakla meşguldü. Olivia, Micah'ın kulağına bir şey fısıldamak için ona yaklaştı, başını geriye attı ve bana gizlice bir bakış attı, ağzının kenarında sinsî bir gülümseme belirdi.

Neden her maça gelmek zorundaydı ki? Okulu bugün bizimle maç yapmıyordu bile, ama o ve arkadaşları neredeyse her zaman buradaydı.

Onun varlığının tek iyi yanı, bazen vuruş yapmayı kolaylaştırmasıydı. Onun tetiklediği öfkeyi bir çizgi vuruşuna dönüştürür ve topun uçmasını izlerdim.

"O benim kuzenim değil, hiçbir şey değil. Olivia, bir aile dostumuzun kızı ve ondan kurtulamıyorum."

"Ondan uzaklaşmak mı istiyorsun?" O, tuhaf bir farkındalık gözlerinde parıldamadan önce alaycı bir şekilde güldü. "Ah, anladım. Onunla birlikte oldun ve o da seni kızdırmak için buraya geldi."

"Hayır, o beni kızdırmayı eğlence olarak görüyor," diye tükürdüm. "Bu konuda çok başarılı. Hadi, Micah'ı bu ızdıraptan kurtaralım."

"Bana acı çekiyor gibi gelmiyor."

Çıkışa doğru ilerlerken arkama bakmadım. O çok güzeldi, ama hayatım boyunca onunla çekiştikten sonra, o ceylan gözlerinin ve günahkar dudaklarının arkasında kara bir kalp attığını biliyordum. Onun görevi beni olabildiğince kızdırmaktı ve şu ana kadar bu konuda mükemmel bir performans sergilemişti.

"Tyler," dedi Olivia, kollarını göğsünde kavuşturarak, bunun tank topunun yakasından göğüslerinin şişkinliğini ortaya çıkardığını çok iyi bilerek. "Micah'a ne kadar uzun süredir tanıştığınızı anlatıyordum." Bana bir bakış attı ve Micah'a dönerek yüksek sesle fısıldadı, "Beni pek sevmiyor."

"Ve nedenini biliyor. Hadi çocuklar. Yarın erken antrenman var." Onlara sert bir bakış attım, umarım beni dinlerler.

"Hiç gülümser misin sen? On sekiz yaşındaki mutsuz bir ihtiyar gibisin," dedi.

Arkamı döndüm. "Her maça gelmek zorunda mısın? Sen ve arkadaşların başka bir yer bulamaz mısınız?"

"Özgür bir ülke. En son baktığımda öyleydi en azından." Bana yavaşça yaklaştı, ta ki göğüslerimiz birbirine değene kadar. Her zamanki gibi savaşa hazırды.

Benim aletim ise başka bir şeye hazırды. Onun ne kadar iğrenç olduğu umurunda değildi. Sadece onun içine girmek istiyordu. Ağzım ve ellerim de aynı hain dürtülere kapılmıştı. Bu kız beni o kadar çıldırtıyordu ki, düzgün düşünemiyordum.

"Beni rahat bırak, Olivia," diye homurdandım, gözlerim onun gözlerine o kadar yapışmıştı ki neredeyse hiç kırpmadım. "Neden her zaman her yerdesin? Sen etrafta dolanmadan bir saniye bile rahat edemiyorum."

"Neden umursuyorsun? Benden bu kadar nefret ediyorsan, neden yaptıklarımı umursuyorsun?" Diye iç geçirdi, koyu renkli gözleri bana doğru kısıldı. "Bu gece bunun için vaktim yok. Dışarıda adamlarımı bekleyeceğim."

Öfkeyle uzaklaşırken botları toprağı gıcırdatıyordu. Ben de dahil herkes, o gözden kaybolana kadar kalçalarının her hareketini takip etti.

"Onu neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordu Micah. "İyi birine benziyordu. Onu dışarı çıkarırsam sorun olur mu?"

"Hayır. Topuklu ayakkabılar giyen antikristle çıkmak istiyorsan," dedim ve otoparka doğru yürümeye başladım, "seni engellemeyeceğim."

O, yakınımda olduğu zamanlarda sürekli başımın belasıydı, ama şimdi arkadaş olmak mı istiyordu?

Geriye dönüp baktığımda, bazen ona yaptıklarının karşılığını verdiğimi tahmin ediyordum. O anda çok yorgundum, puan tutmaya çalışacak halim yoktu. Gerçekten olsun ya da olmasın, ateşkes ilan etmek istiyorsa, benim eğilimim bunu kabul etmektir.

Başımı salladım ve yüzümü ovuşturdum. Donnie'nin düğününe gitmemek imkansızdı ve olgunlaşmamış bir pislik gibi davranıp gitmemeye karar versem bile, düğün pastasından sorumluydum. Cesaretimi toplayıp bu günü nasıl atlatacağımı bulmam gerekiyordu.

"Amy'nin sana yaptığı çok kötüydü," dedi Olivia. "Ve kuzeninin düğününe gidip onu görmek çok zor olmalı."

"Yeterince dinlediğini düşündüm," diye inledim, enseme ovuşturarak. "Ve annem, Amy ile olanları senin annene anlattı. Sanırım artık kutsal olan pek bir şey kalmadı."

Sandalyeye doğru eğildi. "Gerçekten bunların hiçbirini alay konusu yapacağımı mı sandın? O kadar da kötü değilim, Tyler. Bana biraz güven."

Ona bir göz attım ve kaşımı kaldırdım.

"Aile toplantıları benim için pek eğlenceli değil," dedim. "Senin ailen gibi değil."

O, boğazından gelen bir kahkaha attı ve bu kahkaha, benim acınası durumumun ortasında bile içimi ürpertti. Hoş, kötü... Olivia her haliyle inanılmaz derecede çekiciydi. Çocukken de, yetişkinde de, buna nasıl tepki vereceğimi hiç bilemedim.

"Benim ailem gürültücü ve çılgın."

"Ama iyiler. Seni, küçümsedikleri bir işi olan bir ezik değil, krallığın anahtarlarına sahip bir prenses gibi davranıyorlar."

"Seni ezik olarak görmüyorlar. Hepsi kıskanıyor. Kendi işin var ve kendi kurallarını koyuyorsun." Izgaraya yakın duran kuzenlerini işaret etti. "Onlar sadece takım elbiseli sıkıcı insanlar. Donnie'nin düğününe başın dik git ve onları kafana takma."

"Söylemesi kolay, yapması zor." Ben alay ettim, ama kuzenlerim yüzünden değil. Bir zamanlar hayatımın aşkı olarak gördüğüm kadını, hayatının gerçek aşkı ile görmek, bugün benim moralimi bozdu.

"Seksi bir randevuya çık, hepsini şaşkına çevir." Dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı.

Kadınlarla çıkmak, hatta tanışmak bile uzun zamandır benim için bir öncelik değildi — iş programım, en azından şu anda, ateşli geceler geçirmeme pek izin vermiyordu. Saat üçte kalkmalı, beşte dükkanda olmalı ve çoğu ortaokul öğrencisinden önce yatmalıydım.

"O boktan şova maruz kalacak kadar nefret ettiğim kimseyi tanımıyorum." Dirseğimi dizime dayadım ve gözlerimi ovuşturdum.

"O zaman beni de yanına al."

Yanlış duyduğuma emin olduğum için ağzım açık kaldı.

"Aman Tanrım, beni düğüne götürmen *o kadar da* kötü bir şey mi olur?"

"Şey, bu kadar uzun süredir tartışmadan geçirdiğimize bakılırsa, bir düğüne gitmek biraz abartılı olmaz mı sence?"

Ben gülünce o somurtarak baktı.

"Ben mükemmel bir çözümüm. Beni etkilemek veya pislik kuzenlerinden korumak için uğraşmana gerek yok çünkü onlarla zaten tanıştım. Şoku bir düşün." Dolgun dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Orada bulunmamın tek amacı sana yapışıp bunu yaparken iyi görünmek. Bunu, daha dostane zamanlar için bir barış teklifi olarak kabul et. Hadi ama, Tyler." Koluma hafifçe vurdu. "Rahatla. Bir kez olsun. Eğlenceli olabilir."

Eğlenceli. Donnie'nin düğününden beklediğim onca şeyin arasında, eğlence - kiminle olursam olayım - yoktu.

"Ah, buradasın."

Carla'nın sesine döndüm. Annelerimizin sürekli kavgalarımızda bir sükunet fark ettiklerinde gösterdiği umut dolu bakışla ikimizin arasına baktı. Olivia'nın iyi geçinmek istediğini söylerken samimi olduğunu içtenlikle umuyordum, hayat tecrübem bana onun palavra attığını söylese de. Ama yine de, bugün Olivia'ya, bana yaptığı çılgın teklife ya da bir anlığına neden neredeyse evet diyeceğimi düşünmeye enerjim yoktu.

"Fırına uğramadığım için üzgünüm. Annen bana yaptığın tüm harika şeyleri anlatıyor, ismi de çok beğendim!"

"Teşekkür ederim," dedim, dudaklarımın yukarı kıvrılmasına şaşırarak. "İnsanlar bunu seviyor gibi görünüyor" — omuz silkdim — "özellikle beyzbol sezonu başladığında."

Lise ve üniversitenin bir kısmında, pastacılıktan çok beyzbolla ilgileniyordum. Üniversitenin ikinci yılında ikinci kaleye kayarken dizimi incitmem, profesyonel geleceğimi mahvetti. Yıkılmadım ama yine de oynamayı özliyordum ve kiraladığım eski fırın yeri yerel ikinci lig sahasından çok uzak olmadığı için fırının adını *Hey, Batter* olarak değiştirmeye karar verdim. Herkes bu kadar küstah bir isim seçtiğim için şaşırdı ama eski hayatıma olan saygım bizi yerel gazetelere ve bazı yemek blogcularının dikkatine taşıdı.

"Birazdan bir kutu kurabiye almaya geleceğim. Annen çikolatalı kurabiyelere bayılıyor..."

"Çünkü şeker hastalarının ihtiyacı olan şey bu, anne." Olivia sandalyede sırtını dikleştirdi. "Bir kutu kurabiye."

Carla omuzlarını hafifçe indirdi ve küçük bir iç çekişle, "Ben insülin alıyorum, bu yüzden şeker yiyebilirim. Her şey ölçülü olduğu sürece sorun yok." dedi.

"İnsülin kullanıyorum, bu yüzden şeker yiyebilirim. Her şey ölçülü olduğu sürece sorun yok." Carla'nın gülümsemesi gergindi, gözleri kızının gözlerine dikilmişti.

"Şekersiz ürünlerimiz var. Çok fazla değil, ama yardımcı fırıncılarımdan biri sürekli şekersiz ve glütensiz seçenekler deniyor. Ne zaman geleceğini söyle, bir kutu dolusu hazırlayayım."

"Teşekkürler, Tyler. Kızım endişelenmeyi sever." Duyulabilir bir iç çekişle, "Tıpkı babası gibi," dedi.

Carla eve geri döndükten sonra, Olivia'nın öfkesini fark ettim. Uzaklara bakarak, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Carla'nın kocası iki yıl önce vefat etmişti. Olivia'nın anne babası, tek çocukları için her şeyi yapıyordu: büyük doğum günü partileri, bizler anne babalarımızın eski arabalarını kullanmak için yalvarırken ona yeni bir araba. Hayatının büyük bir bölümünde şımartılmıştı.

annem, Carla ve Olivia'nın yıkıldığını ve hala eskisi gibi olmadıklarını söylemişti. Cenazeden beri onu görmemiştim, ama Olivia'nın içindeki o sinir bozucu kavga, hala oradaydı, ama artık sönmüş gibiydi. Hala her odaya sahipti, ama eskisi gibi bunu haykırmıyordu.

Belki de bu, onun teklif ettiği ateşkesle bir ilgisi vardı?

Olivia'ya neyin yanlış olduğunu sormak istedim, ama bu beni ilgilendirmiyordu. Tıpkı onun, ailemden birazcık onay almak için yaptığım anlamsız ve boşuna çabaya karışmak zorunda olmadığı gibi.

Yine de gözlerindeki hüznü parıltı, bu konuyu bırakmama izin vermedi. Bir kez daha iç çekerek, Olivia'nın kollarını kavuşturmuş oturduğu yere doğru eğildim.

"Bir şey mi var?"

"Hayır," diye cevapladı hemen. "Sadece, şey, tekrar evde olduğum için mutluyum. Öyle bırakalım."

"Evet, uzaktan çalıştığını söylemiştin. Ne iş yapıyorsun?" "Dijital reklamcılık. Tek ihtiyacım olan Wi-Fi."

"Evden çıkmanı gerektirmeyen bir işin olması güzel olmalı

."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve dikkatimi dudaklarına çekti.

"Evden çıkıyorum. Ama dokuzdan beşe kadar çalışmak için değil." Göz kırptı. "Peki, sana bu iyiliği yapmama izin verecek misin, yoksa ne olacak?"

"İyilik mi?" Kıkırdadım. "Bir süredir kimseyle çıkmamış olmam, acıma randevusuna ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

"Ben öyle demek istemedim." Olivia uzun, fit bacaklarını sallayarak sandalyenin kenarına oturdu. "Bu bir randevu değil. Sadece bir iyilik. Dediğim gibi, ilk randevudaki garip anlar yok, aileyle tanışırkenki gerginlik yok. Ben sadece o gece için güzel bir süsüm, daha fazlası değil. Hatta pastayı taşımaya bile yardım ederim."

"Vay canına." Öksürerek güldüm. "Hepsini duydun, ha?"

"Evet mi, hayır mı? Hadi ama." Başını yana eğdi. "Eğlencenin senin normalde sevdiğin bir şey olmadığını biliyorum, ama bir düşün."

"Tyler!" Babam garajdan, kolunun altında katlanmış metal bir masa ile bağırdı. "Yemek için fazladan bir masaya ihtiyacımız var. Gel de bunu kurmama yardım et."

Babam ve ben huysuzduk, en azından bize öyle söylenirdi, ama babam emekli bir itfaiye kaptanıydı ve bu tür durumlarda yalnız kalmayı tercih ederdi. Asla yaklaşılmaz görünmeyi umursamazdı ve bu konuda çok başarılıydı. Keşke bunu nasıl başardığının sırrını benimle paylaşırdı.

Başımı salladım ve babamın durduğu yere doğru koştum.

"Büyükannem hala bu eski şeyi saklıyor mu? Eskiden üzerinde kart falan oynar mıydı?" Masayı açmasına ve ayaklarını dışarı itmesine yardım ettim.

"Eski diye küçümseme. Artık bu kadar iyi yapılmış bir şey yok." Çenesiyle bahçenin sonuna doğru başını salladı. "Sanırım seni Olivia'dan kurtardım." Onun yönüne bir bakış attı. "O ateşli kadını asla idare edemezdin."

"Onunla başa çıkabilirim," diye mırıldandım, masayı kaldırıp diğer yiyeceklerin yanına yerleştirirken, hala üzerimde hissettiğim bakışlarına dönmeden.

Ancak onun teklifi benim kaldırabileceğimden fazlaydı. Bu yüzden hayır demek zorunda kaldım. Amy'yi son gördüğümde yaptığım gibi, bu aşağılanmayı kabullenip hayatıma devam edecektim. Hayatıma devam edebileceğim bir şey, ya da biri olsaydı, bu daha kolay olurdu.

ÜÇ

OLIVIA

"Hâlâ geri taşındığına inanamıyorum," dedi en iyi arkadaşım Morgan, kıkırdaması kulaklarımda yankılanıyordu. "En iyi konumda, en güzel daireye sahiptin, ama Long Island'daki bu sakın kasabaya geri dönüp annenle yaşamaya başladın."

"Öncelikle Morg," diye başladım, muhasebecime göndermeden önce gider tablosundaki son birkaç rakama dikkat etmeye çalışırken, "dediğim gibi, teknik olarak onunla birlikte yaşamıyorum, onun evinin alt katındaki dairede yaşıyorum. Kendi yan girişim var ve bu dairede çamaşır odası, veranda var ve East Village'daki iki daireme sığacak kadar büyük."

Dosyayı kaydedip e-postayla gönderdikten sonra, sandalyeme yaslandım ve aynı konuşmanın yüzüncü tekrarını yapmaya hazırlandım. Eski evim en iyi restoranların bulunduğu harika bir mahallede miydi? Elbette. Ama babam vefat etmeden önce bile, oradan ayrılma zamanımın geldiğini hissetmeye başlamıştım. Ailemin başına gelen trajedi olmasaydı, ait olduğum yerin burası olmadığını fark edemezdim.

"Biliyorum," diye homurdandı. "Sadece şehirde daha fazla gece geçiremeyeceğimiz için üzgünüm. Hala geçirebiliriz, ama şimdi eve gitmek için LIRR'yi kullanmak ya da bir otel bulmak zorundayız, ikisi de pek eğlenceli gelmiyor."

Onun abartılı tsk sesine güldüm.

"Geri döndüğüne sevindim, ama burada nasıl geçindiğini bilmiyorum."

"O kadar da kötü değil." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve koltuğumdan kalktım, sertleşmiş sırtım ve bacaklarım, ara vermeden çok uzun süre çalıştığımı yüksek sesle haykırıyordu. "Hala serbest işim var, diğerine gelince, aslında daha uygun. Restoranlara arabayla gidiyorum, trene binip gece geç saatte taksiye binme riskini almıyorum. Çok fazla kokteyl içemem ama bir fikir oluşturacak kadar yudumlayabilirim. Burada keşfedilmeyi bekleyen birçok gizli hazine var."

Bu konuda neşeli görünmeye çalıştım, ama taşınmak ve yeni bir hayata başlamak biraz fazla kolay olmuştu. Geride bırakmaktan pişman olacağım hiçbir şeyim ve hiç kimse yoktu.

"Ama eminim bu senin sosyal hayatını olumsuz etkilemiştir. Tabii... zaten biriyle tanışmadıysan..."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Çalışmadığım zamanlarda, kutuları açıp eşyaları yerleştiriyorum. Bu iş bekleyebilir."

"Ama erkekler her zaman seni buluyor gibi görünüyor."

"Öyle." Diye iç geçirdim. En yakın arkadaşşıma bile bunun ne kadar yorucu olduğunu itiraf etmek, kendimi beğenmiş biri gibi görünmeme neden olurdu. Ama uzun zamandır kimse bir iki içkiden fazlasını içmek için ilgimi çekmemişti. Erkekler her zaman eğlenceli birer eğlence kaynağı olmuştu, ama bu günlerde eğlence beni pek ilgilendirmiyordu. Çalışırken, kimsenin flört etme girişimlerini kibarca ama kararlı bir şekilde engelliyordum. Bu eski, bencil halimdi. Yeni terapistim, kendime iyi zamanlar ayırmam gerektiğini defalarca tekrar etse de, hala kendime çok kızgındım ve buna uymak için çok fazla şey vardı.

"Liv? Tatlım, bir saniyen var mı?"

Annemin kapımı hafifçe tıklatmasına gülümsemeyi bastırdım.

"Bekle, Morgan." Telefonumu göğsüme bastırdım. "Tabii, gir."

Annem, evinin alt katındaki dairemin kapısını gıcırdayarak açtı. Boşalan alt kat dairesini kiralamak istediğimde çok sevinmiş ve mahremiyetimi asla ihlal etmeyeceğine yemin etmişti. Ve ihlal etmedi, sadece ziyaret etmekten çok keyif aldı. Ama ben bu yüzden buradaydım.

"Gitmeliyim," diye telefona fısıldadım. "Sana sonra mesaj atarım."

"Evet, belki bir gün seninle yemek gezilerinden birine katılırım. O nasıl?"

En iyi arkadaşşımanın endişeli ses tonunu hiç sevmedim.

"İyi. Şimdilik." Anneme gülümsedim, geri taşındığımdan beri yaptığım gibi, endişemi elimden geldiğince gizlemeye çalıştım.

"Hepimiz geri döndüğüne sevindik. Git annenle konuş, *D* notunun düşüklüğünü ve bununla ilgili ne yapacağımızı sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum." Uzun bir nefes verdim ve telefonu kapattım.

"Böldüğüm için özür dilerim." Annemin burnu kırıktı. "Böldün. Ne oldu?"

"Bugün randevunuz yoksa, benimle birlikte kasabaya yürüyüşe çıkmak ister misiniz? Biraz alışveriş yapalım mı? Tabii, eğer vaktiniz varsa."

"Seaford'da geç saatlere kadar randevum yok. Seninle yürüyüşe çıkmak için tamamen boşum."

Bana gülümsediğinde kalbim biraz kırıldı. "Çantamı alayım, birkaç dakika sonra çıkabiliriz. Tabii başka bir işin yoksa."

"Hayır," dedim ve hala dağınık olan mutfak masasına gidip telefonumu çantama koydum.

Annem çok güzeldi. Uzun boylu, sadece birkaç gri teli olan koyu kestane rengi saçları ve açık ela gözleri vardı. Benim tenim daha koyu zeytin rengi ve saçlarım kalın ve kıvrıkcık olması dışında birbirimize benziyorduk, bu özelliklerimi Porto Rikolu babamdan almıştım. Geniş kalçalarım ve peynir ve şaraba olan sevgim hem babamdan hem de annemin İtalyan tarafından gelmişti.

Yan kapıyı kilitledikten sonra annemi yukarıya kadar takip ettim.

"İlaçlarınız güncel mi?" diye sordum, genellikle haftalık ilaç kutusu bulunan tezgaha bakarak.

"Evet, *patron*. Bu haftalık ilaçlarımı aldım, bir haftalık daha da dolapta duruyor." Omzumu sıktı. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Gözlerim silinebilir tahtaya kayarken midemde bir sızı hissettim. Annemin son insülin dozu, babamın el yazısıyla yazdığı kan basıncı ilacının adı ve dozu ile birlikte kırmızı bir kutuda listelenmişti. Annem, görmek biraz acı verici olsa da iyi bir hatırlatma olduğunu söyleyerek bunu hiç silmemişti. Ben gençken, anneme tip 1 diyabet teşhisi konmuştu. Babam bu hastalıkla ilgili bulabildiği her şeyi araştırdı ve genellikle annemin günlük ilaçlarını hazırladı. Onu ve bizi bu tür küçük ayrıntılarla korumak, onun sevgi dilini ifade etme şekliydi.

Artık annem tek başına kalmıştı. Ya da ben geri taşınana kadar öyleydi. Biraz üzgün olması dışında, onunla ilgili aşırı endişe verici bir durum yoktu, ama yine de ona yakın olma ihtiyacı hissediyordum. Kendime bunun onu korumak için olduğunu söyledim

onu gözetmek için olduğunu söyledim kendime, ama ailemin evinde yaşamak bana ihtiyacım olan rahatlığı sağladı, biri eksik olsa bile.

Annemin, hayat dolu kocası olmadan yeni dünyasında yolunu bulmasına yardım etmek, kederimi biraz hafifletiyordu, ama suçluluk duygumu hiçbir şey hafifletemiyordu.

"Aklında bir şey var mı?" diye sordum, onu ön kapıdan dışarıya kadar takip ettikten sonra.

"Kurabiye," diye cevapladı sinsi bir gülümsemeyle. "Helen, Tyler'ın bu hafta güzel bir şekersiz kurabiye çeşitleri olduğunu söyledi, tatlı yediğim için bana laf yapmadan önce." Blok boyunca yürürken bana kaşlarını kaldırdı. "Fırınına biraz uzak ama hava güzel." Omuzlarını abartılı bir şekilde silkti ve ben gözlerimi devirmeden edemedim. "Henüz görmedin. Merak ettiğini biliyorum."

Devam etmeden önce kaşlarını kaldırdı.

"Görmek istediğimi söylemiştim. İyi olduğuna sevindim," dedim ona dürüstçe, bakışlarımı ileriye doğru sabit tutarak.

Birkaç hafta önce Tyler'ı gördüğümde, içimi kaplayan tanıdık heyecanı memnuniyetle karşıladım. Ne zaman bir odaya girsem, onun meşhur tüyleri diken diken olurdu ve itiraf etmeliyim ki onu kızdırmaktan uygunsuz bir şekilde zevk alırdım. Bana somurtkan bir bakış atar, o karanlık ve fırtınalı gözleri beni yakardı ve omurgamdan bir titreme geçerdi.

Sonunda büyükannesinin partisinde onunla iyi geçinmek için çaba gösterdiğimde, sanki onu boğazından bıçaklayacakmışım gibi bana baktı.

Dışarıdan bakıldığında, özellikle Tyler'ın bakış açısından, ben şımarık, tek çocuk, otoriter bir kişiliğe sahip ve sürekli ilgiye ihtiyaç duyan bir çocuktum. Bunların bir kısmına itiraz edemezdim, ama gerçek şu ki, nasıl elde edeceğime bakılmaksızın *Tyler'ın* ilgisine ihtiyacım vardı.

Onun fark ettiği tek şey olmak istiyordum. Küçükken o bir oyuncakla oynuyorsa, ben o oyuncacı kıskanırdım. Bir *oyuncak*. Onu elinden alırdım ve oyun başlardı. Kaçınılmaz kavgalar, sürekli tartışmalara yol açardı.

Tyler'la yaptığım gibi, çatışmayı arzulamıyor ve başkalarıyla kavga etmiyordum. Yani, barış teklifimi reddederse, kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Her zaman ilgi odağı olmak zorunda değildim, ama nedense hayatım boyunca *onun* ilgi odağı olmak konusunda bir takıntım vardı.

Öyleydi, ama tamamen yanlış nedenlerden dolayı.

"İşte burada," dedi annem, büyük mavi tenteyi işaret ederek. *Hey, Batter*, beyzbol sahasının yanında, üsleri cupcake olan büyük, beyaz harflerle yazılmıştı. Tyler'ın maçlarında onunla yaşadığım tüm kavgalara rağmen, üniformasını giydiği hali en sevdiğim anılarımdan biriydi. Aynı bölgede yaşamadığımız için farklı okullara gidiyorduk, ama o benim orada olmamı ne kadar istemediğini açıkça belirtmesine rağmen -aslında tam da bu yüzden- her zaman onun maçlarına gitmek için bir bahane uydururdum.

Güçlü bacakları ve sıkı kalçaları, dar beyaz pantolonunu mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Onun koşu yapmasını izlemeyi, neredeyse vuruş yapmasını izlemek kadar seviyordum. Vuruş yaparken geniş gövdesi bükülüyor, topa vurduğunda bir çatlama sesi yankılanıyordu.

O hareket halindeki bir şiir gibiydi ve gözlerim her vuruşunda ona kilitleniyordu. Morgan beni bir iki kez yakaladı ama bu konuda tek kelime bile etmedi.

Annemin peşinden içeri girdim, kapı zili çaldığında tezgâhın önündeki birkaç kız bizim yönümüze baktı. Dükkan çok büyük değildi, ama her santimetrekaresi bir şeyle doluydu. Ön vitrinde kurabiyeler diziliydi, duvarın önündeki raflarda kekler ve ekmekler istiflenmişti. Her şeye ağzımın suyu akarken, öğle vakti oluşan kısa kuyruğun sonuna doğru ilerledik.

"Burası harika. Çok iyi iş çıkarmış," dedi annem yüksek sesle fısıldayarak.

Mekanı incelerken göğsüm tuhaf bir gurur duygusuyla doldu. Yıllar önce bu binada bulunan eski fırına gitmiştim, ama Tyler'ın burayı kendine ait hale getirmek için gösterdiği çaba her yerde belliydi.

"Ne almak istersin?" diye sordu annem, beni bir an için şaşırtarak. "Çikolata kaplı olanları görmezden gelersen, birkaç şekersiz kurabiye alacağım."

Onun kaşlarını çatmasına güldüm.

"Ne alırsan paylaşırım. Sugar ve benim karmaşık bir ilişkimiz var." Omuz silktim ve gergin bir kahkaha attım.

Tyler ve benim de karmaşık bir ilişkimiz vardı, ama bu onun yüzünden değildi. O benden hiç hoşlanmazdı, ben ise ona olan takıntımdan bir türlü kurtulamıyordum.

Hala süt dişlerin varken yetişkinlikteki aşk hayatını sabote edebileceğini düşünmezsin, ama babamın dediği gibi, ben her zaman kendi sınıfımdaydım.

Beni hizada tutarken aynı zamanda övüyordu da. Ama en büyük hayranımı kaybettikten sonra, sert tavırlarımı sürdürmek zordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi arkamdan tiz bir kadın sesi.

Döndüm ve Tyler'ın kuzeni Donnie ve nişanlısıyla birlikte arkadan çıkarken gördüm. Tyler sürekli başını sallarken, zavallı kızın yüzü sanki ağlamak üzereymiş gibi buruşmuştu.

"Sen bize bu muhteşem pastayı yapıyorsun, biz de sana benim korkunç kuzenimi görüyorsun. Lütfen bil ki, yapabilseydim onu kesinlikle davet etmezdim."

Tyler, dış tentenin rengiyle aynı tonlarda mavi bir tişört giymişti, kolları unla lekelenmiş ve pazılarına gerilmişti. Gözlerimi sıkıca kapattım ve bakışlarımı dümdüz öne doğru çevirdim.

"Amy hafta sonu ailemin evindeydi ve düğünde ne yemekler servis edeceğimizi sorup duruyordu. Bir kişi hamile olduğu için, tüm menüyü değiştirmek zorundayım."

Kendimi tutamadan başımı Tyler'a çevirdim. Uzun bir süre stoik bir tavır sergiledi, gözleri bir an için titredi, sanki Tyler'ın nişanlısının ayaklarının dibine attığı bombanın dumanını içine çekiyormuş gibi.

Bu ne kadar üzücü olurdu? Hamile eski nişanlısını, şimdi eski en iyi arkadaşıyla evli olduğunu bilerek bir aile düğününe katılmak zorundaydı. Annem bana olanları anlatmıştı ve ben de büyükannesinin evinde Donnie ile yaptığı konuşmanın çoğunu kulak misafiri olmuşum.

Kaba davranmak ve kulak misafiri olmak istememiştim, ama gözlerim ve kulaklarım Tyler nerede olursa olsun onu takip ediyor gibiydi. Bunun farkında olsam da, ömür boyu süren alışkanlıkları kırmak zordu.

Tyler yavaşça başını sallayarak cevap verirken, Donnie arkasında yüzünü buruşturdu.

"Sorun değil. Mesele o değil, sizlersiniz. Lütfen bunu bir daha düşünmeyin." Elini uzatıp kolunu sıktı, sesindeki boğukluk yenilgisini ele veriyordu.

Oraya gidip teklifimi tekrarlamak istedim, ama o ne olursa olsun benimle çıkmak istemiyordu. Tekrar sorarak kendimi küçük düşürürdüm ve hala barışmaya çalışırken bu konuda acınası bir duruma düşmek istemedim. O bizi fark ettiğinde, isteğim o kadar güçlüydü ki, sözler ağzımdan dökülmesin diye alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Annem kurabiye vitrinine o kadar dalmıştı ki, tek kelime bile duymamıştı. Donnie ve nişanlısı vedalaşıp gittikten sonra, gözlerim hala Tyler'a takılıydı ki o da beni fark etti. Gözlerini kapattığında midem düğümlendi, sanki o darbeyi ben şahit olduğum için daha da sert almış gibi.

"Tyler, işte buradasın!" Annem kuyruktan çıkıp Tyler'ı kucaklayarak selamladı. "Burası harika görünüyor. Ne alacağıma karar veremiyorum, hepsi çok güzel görünüyor!"

"Teşekkürler, Carla," diye fısıldadı, derin sesi hala zayıftı. "Benimle gel." Annemi kuyruğun etrafından geçerek tezgaha götürdü. "Bu bayana istediği kurabiyeden bir pound verin, ücret almayın."

Annem itiraz etmek için gözlerini genişletmeden önce Tyler elini kaldırdı. "Ne istersen seç. Söz veriyorum, farklı şekersiz çeşitler üzerinde çalışıyoruz. Beklemediğim bir talep var." Bana döndü, kaşlarını çatmıştı.

Annemi bırakıp bana doğru yürüyerek geldiğinde şaşırdım. "Olivia, bir dakika konuşabilir miyiz?" Tezgahın arkasındaki salıncak kapıya doğru başını salladı.

"Konuşmak... tabii, elbette," diye kekeledim, ne kadar telaşlı olduğumu gizlemek için yüzümü buruşturarak. Tyler asla konuşmayı başlatmazdı. Benimle konuşuyorsa, bunun nedeni annelerimiz ve her zaman kapana kısılmış olduğumuz zorunlu yakınlığımızdı.

Onu takip ederken biraz sakinleşmeye çalışarak dikleştirdim.

"Bak," diye başladı ve uzun, sinirli bir nefes verdi. "Bunları duymamış gibi davranmana gerek yok. Ve bunu sorduğuma inanamıyorum, ama Donnie'nin düğününe benimle gelme teklifin hala geçerli mi?"

Başım geriye doğru sıçradı, Tyler'ın sorusu beni bir an için suskun bıraktı.

"Hala geçerli. Ama, duymamış gibi davranmam gerekmiyorsa, bunun nedeni Amy'nin hamile olması mı?"

"Evet... şey, evet ve hayır." Elini yüzüne sürdü. "Hayatımdan nefret etmiyorum. Ondan bile nefret etmiyorum. İkimiz de hayatımıza devam ettik, ama orada bana gösterilen tüm o acıma karşısında, bunu pek iyi kaldıramayacağımdan ve kuzenimin gecesini mahvedeceğimden korkuyorum. Bir tampona ihtiyacım var ve senden daha iyi bir dikkat dağıtıcı düşünemiyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldığında yanaklarım kızardı. Bakışlarında hiç kötülük ya da öfke yoktu. Bunun yerine bana tanıdık ve minnettar bir bakış attı. Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi fark edince aptal kalbim kabardı.

Tyler'a çocukluğumuzdan beri bu kadar kötü davranmamış olsaydım, belki de bu anın gerçekleşmesi otuz yıl sürmezdi, ama bunu sonra düşünürdüm. Şu anda, oynamam gereken bir rol ve yapmam gereken bir plan vardı. Vücudumdaki her hücre heyecanla titriyordu.

"Bu akşam planın var mı? Öğleden sonra işin bitiyor, değil mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı, alnında tipik şüphe kırılganlıkları belirdi.

"Saat üçte işimiz bitiyor. Genelde dörtte çıkarım."

"Harika, numaranı ver. Bu akşam Seaford'da bir işim var. Neden benimle buluşmuyorsun?"

"Şey..." Beni inceledi, kaşlarını çatarak. "Sen kuzenimin düğününe benimle birlikte gideceksin. Bir ilişki falan aramıyorum."

"Tamam." İnlememi zorla bastırdım. Bu diş çekmek gibiydi ama beklemediğim bir şey değildi. "Ama belki de çiftmiş gibi davranmadan önce birbirimize karşı nazik olmaya alışmalıyız."

Gözleri büyüdü ve çenesi düştüğünde gülmeme engel oldum.

"Tekrar söylüyorum, *bu gece* seni *randevuma* götürüyorum. Oradaki birçok kişi bizim geçinemediğimizi biliyor, neden

Sanki bir şeyimiz varmış gibi davranırsak, bizim öyle olmadığımızı anlarlar."

"Çoğu, ama hepsi değil. Bakışları ve fısıltıları bir düşün. Yıllarca birbirimizin boğazına sarılmışız, şimdi ise birlikteyiz. Herkesi şaşkına çevirirsin." Yaklaştım. "Bu ne kadar eğlenceli olurdu?" diye yüksek sesle fısıldadım.

Dolgun dudakları büzüldü ve gözlerimi ağzından ayırmak zorunda kaldım. Tyler'ın nazik mi yoksa öfkeli mi öpüştüğünü hep merak etmişimdir. Benimle öpüşürken öfkeli olduğunu tahmin ederdim, ama sonunda bunu test etme ihtimali kalbimin hızlanmasına neden oldu.

"Her halükarda, bütün gece beni akşam yemeğini zehirleyeceğimi düşünerek bakman iyi bir izlenim bırakmayacak." Telefonumu uzattım ve o alana kadar kaşımı kaldırdım.

Biz pratikte geniş bir aileydik, bu yüzden annelerimizle ilgili acil bir durum olması ihtimaline karşı yıllar önce birbirimizin cep telefonu numaralarını almış olmalıydık. Bu, her şeyden çok geçmişimizi yansıtıyordu, ama durum değişiyordu — umuyordum. O adama karşı olan düşük seviyeli takıntımı kabul etmeyi yeni öğreniyordum, ama içtenlikle düşman değil, arkadaş olmak istiyordum. Çok mu geç kalmıştım? Sanırım görecektik.

O benimkini geri verirken, telefonu kot pantolonunun cebinde çaldı.

"Ben iş partisi seven bir adam değilim." Ellerini , pazılarına bir başka şişkinlik kazandırdı. Zamanı gelmeden sahte randevumu gözlerimle sikmeye devam edersem, bu teklif asla işe yaramayacaktı. "Gerekli olduğunu düşünüyorsan, cumartesiden önce başka bir yerde buluşabiliriz."

"Parti yok, sadece ben varım. Adresi sana mesaj atarım ve vardığında açıklarım. Söz veriyorum, rahatsız edici bir sohbet yapacağın tek kişi ben olacağım." Göz kırptım ve annemin yanına dönmek için ön tarafa doğru yürüdüm, Tyler'ın beni sürekli izlediğini bildiğimden kalçalarımı biraz daha salladım.

Tyler bana baktığında, nasıl bakarsa baksın, hissettiğim heyecan, ne kadar sağlıksız olduğunu bilsem de, hiç azalmıyordu.

"O neydi öyle?" Annem kaşlarını çatarak sordu.

"Donnie, Amy'nin kuzeniyle evleniyor, tek başına gitmek istemediği için bir geceliğine birlikteymişiz gibi davranacağız. Çocukluğumuzdan beri ona kötü davrandığım için bu iyiliği yapabilirim, değil mi?" Çantayı alıp kapıya doğru yürüdüm, açıklamaya çalıştığımda mükemmel planım tamamen saçma gelse de kararlılığımı korudum. Anneme kapıyı açtım, ama arkama baktığımda onun peşimden gelmediğini gördüm. Ayakları yere çakılmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, beni inceliyordu.

"Hadi, o kurabiyeler kendiliğinden yenmeyecek." Çenemi çıkışa doğru eğdim, bana bakmayı bırakıp Tyler'ın fırınından çıkmasını dileyerek.

Yavaşça başını salladı ve sonunda kapıdan çıktı.

"Bir kez olsun birbirimizin boğazına sarılmadığımız için mutlu olacağını düşünmüştüm." Alnındaki kırıışıklığı görene kadar güldüm. "Önemli bir şey değil..."

"Önemli değil mi?" Kolumu tutup beni geri çekti. "Lucy'nin partisinde dostça davrandığınızı görmek beni mutlu etti, ama aile düşününde onun partneri olmak büyük bir adım."

Onun sözleri, birkaç dakika önce Tyler'a karşı duyduğum tüm güveni bir anda yok etti.

"Kurabiyelere o kadar dalmıştın ki, Amy'nin hamile olduğunu duymadın. Kocas, Tyler'ın eski en iyi arkadaşı ve Amy, Tyler'ı onun için terk etti. Orada yalnız kalmamalı ve *benim* yüzümden anlaşımadık. Bunu kabul edebilirim. Ona tek bir iyilik yapabilirsem, belki her şeyi telafi edemez, ama bu bir başlangıç olur."

Eve varmadan önce annemin ağzının kapanmasını umarak arkamı döndüm. Bu teklifin hiçbir yanı normal değildi, en çok da onun teklifimi kabul etmiş olması.

Bunun çok önemli bir şey olduğunu kabul edemedim ve bunun nedenlerini düşünmeme izin vermedim.

DÖRT

OLIVIA

Eve dönerken pek konuşmadım. Annemin sözleri eve kadar yol boyunca kafamda yankılandı, ama neden? Bunun zor olduğunu biliyordum. Bu akşamki akşam yemeği muhtemelen Tyler'dan her kelimeyi zorla almaya çalışmamla geçecekti, peki bir geceliğine sahte sevgililer nasıl olacaktık? Bunu bir oyun olarak düşünmüştüm, ama bunun ne kadar imkansız olduğunu duyunca normalde olduğu gibi bu zorluğa göğüs germeye heveslenmedim. Dış merdivenleri tırmanıp dairemizin kapısını açarken yenilgi ve kafa karıştırıcı bir hayal kırıklığı beni ağırlaştırıyordu.

Dolabıma baktım ve tek kişilik rezervasyonumu iki kişilik olarak değiştirdim.

ama bu da anlamsızdı çünkü Tyler'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Ne halt ediyordum ben? Annem haklıydı, aynı yerde bulunurken hiç kavga etmeden duramazdık. Bazen gerçekten nazik olmaya çalışırdım, ama sonra onun benim varlığımdan hoşnut olmadığını fark edince, onu kışkırtmaktan kendimi alamazdım.

Tyler ve ben otuzlu yaşlarımızın ortasındaydık, ama birbirimizi gördüğümüzde huysuz çocuklar gibi davranıyorduk. Kuzeninin düğününü onun için daha iyi hale getirmek istiyordum, ama bu konuyu düşündükçe — ya da fırından çıktığımızdan beri takıntılı hale geldikçe — Tyler'a mesaj atıp tüm bu lanet olayı iptal etmem gerektiğini düşündüm.

Yatağıma uzandım, geriye yaslandım ve yüzümü ellerimle kapattım. Ben Olivia Sanchez'dim. Hiçbir şeyden vazgeçmezdim. Şirketim hak ettiğim terfiyi vermediği için kendi serbest işimi kurmak istediğimde, bir yolunu buldum. Eski işimde yeni müşteriler veya erkeklerle dolu bir odada tek kadın olmak beni asla korkutmazdı.

Belki de bunun nedeni, tüm bu süreç boyunca kaybetmeyeceğimi bilmemdi. Ya da kaybetsem bile umursamazdım. Her zaman daha fazla müşteri, daha fazla fırsat vardı. Bir tanesi işe yaramadıysa neden zamanımı boşa harcayayım ki?

Bu, kazanamayacağım bir durumdu ve en kötüsü de, artık kaybetmek beni rahatsız ediyordu. Ama başka ne sonuç olabilirdi ki?

"Hey," annem kapımı açmadan önce seslendi. "Bütün bu kurabiyeleri tek başıma yemeye bıraktın," diye alay etti, kapıdan bana bakarak. "Gel, yanıma otur." Küçük yemek masamı işaret etti. O alana çok daha büyük bir masa sığabilirdi, ama eski daireme tam uyuyordu. Daha büyük bir masa almayı düşünmüştüm, ama bir seferde üç kişiden fazla misafirim olmamıştı.

O kutunun ipini çekerken, ben de onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Tyler'ın fırın logosunu görünce, zaten kötü olan ruh halim daha da kötüleşti. Annem, aradığını bildiğim çikolatalı kurabiyeleri bulana kadar kutuyu dikkatlice salladı.

"Babanla nasıl tanıştığımızı sana hiç anlattım mı?"

Gözlerimi devirdim ve istemeden yarısı çikolata kaplı bir kurabiye aldım.

"Tabii ki. O Frankie amcanın arkadaşıydı. Klasik *ağabeyin en iyi arkadaşı* sendromu."

"Hayır," dedi annem alaycı bir şekilde. "Bu şekilde babanı *tanıdım*, birlikte olmadık. Bu çok daha sonra oldu."

Geriye yaslandım ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Tamam, o zaman tanışmadınız demek. Nasıl bir araya geldiniz?"

Bir peçete aldı ve bir ısırık aldıktan sonra kurabiyesini masaya koydu.

"Javier ve Frankie tanıştıkları andan itibaren ayrılmaz bir ikili oldular. O sürekli bizim evdeydi." Onun ağır ve sinirli iç çekişine güldüm. "Bütün arkadaşlarım 'Javier Sanchez senin evindeymiş, ne şanslısın' diyorlardı." Elini göğsüne bastırdı. "'O çok yakışıklı.'" Gözlerini devirdi ve kurabiyeden bir parça daha kopardı. "Ama onun yakışıklı bir *pislik* olduğunu bilmiyorlardı."

"Ne?" diye bağırdım. Babam tanıdığım en iyi insandı. Küçükken sık sık başımı belaya soktuğumda, sert ama sevgi dolu davranırdı. Babamın gençken bile pisliğin teki olduğunu düşünemezdim. "Buna inanamıyorum."

"İnan. Eve geldiğimde onu arka bahçede amcanla konuşurken duyduğumda çok korkardım. Arkadaşlarım, hoşlandığım çocuk, okulda katıldığım kulüpler,

her şey hakkında bir şeyler söylerdi. Sanki o gün, çizgi filmlerdeki gibi kulaklarımdan duman çıkarak ondan uzaklaşmazsam, onun günü tamamlanmamış gibi olurdu."

"Frankie amca buna izin mi verdi?" Dudaklarını büzmüş hali beni güldürdü.

"Amcan farklı türden bir pislikti, ama bu başka bir konu."

"Tamam," dedim, yine bir kahkaha kaçtı ve kendimi şaşırttım. Babam hakkında konuşmak hala acı vericiydi, ama bu, onunla ilgili bir anıyı keyifle hatırlayabildiğim son zamanlardaki tek anlardan biriydi. "Peki, nasıl *pislikten hayatının aşkı* haline geldi?"

Gülümsemesi bir dakika sonra kayboldu, sonra nefesini çekip devam etti.

"Frankie geç saatlere kadar çalışıyordu ve büyükannenle büyükbaban da dışarıdaydı, bu yüzden Javier evimize geldiğinde, ben randevuma hazırlanırken onu içeri almak zorunda kaldım. Ama bu sefer beni kızdırmaya çalışmadı, sadece homurdandı. Ona ne sorunu olduğunu sordum ve beni hak etmeyen erkeklerle çıkmamdan nefret ettiğini söyledi. Ona kiminle çıkmam gerektiğini sordum ve o da kendisiyle çıkmam gerektiğini söyledi." Annem kendi kendine gülerek gözleri parladı. "O zamanlar saçları daha uzundu, bu yüzden telaşlı ve gergin bir şekilde sürekli buklelerini elleriyle düzeltiyordu."

"O zaman aşık oldun mu?" diye sordum, gözlerim ıslanmıştı.

"Hayır, ona bunca zamandır pislik gibi davrandığı ve şimdi birdenbire benimle olmak istediğini söylediğini söyledim. Kapıdan fırladım, randevumla buluştum ve tüm gece boyunca çok mutsuzdum. Eve erken döndüm ve baban hala tamamen farklı bir tavırla beni kapıda bekliyordu. Beni çok sevdiğini itiraf etti ve eğer ondan nefret edersem, beni sevme isteği o kadar güçlü olmayacağını düşündüğünü söyledi."

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. Babamın onu ne kadar sevdiğini ve yıllar önce söylediklerini hatırlamak, beklenmedik bir yankı ile içimi parçaladı.

"Sonra bana gerçekte kim olduğunu göstermeye başladı. Ben kolay ikna olan biri değildim. Yıllarca bana kötü davrandıktan sonra, bir gecelik tatlı sözler yeterli gelmedi, ama onu tanıdığımda, *gerçek* onu tanıdığımda, o

en iyisiydi." Kurabiyeyi son ısırığını alırken sesi kırıldı, yanağından akan gözyaşını silmeye tenezzül etmedi.

"Bazı insanlar başkalarına duydukları sevgiyi kucaklar, bazıları ise korkar ve ona karşı savaşırlar. Ve sonra, ilgili herkesi mutsuz edene kadar savaşmaya devam ederler."

"Anne," diye iç geçirdim, elimi yüzümden aşağı doğru gezdirerek, "bu çok tatlı bir hikaye, ama bana bunu neden anlattığını bilmiyorum."

"Nedenini anlayacak kadar akıllı olduğumu düşünüyorum." O eğilip kolumu sıktı. "Konuşmayı öğrendiğinizden beri ikinizin kavga etmesini izledim ve size Tyler'ı rahat bırakmanızı söylediğimiz halde, bunu asla yapamadınız. Zavallı çocuk."

Buna gülmek zorunda kaldım. Çocukken Tyler'a bir an bile huzur vermedim ve büyüdüğüne onu kızdırmak için elimden geleni yaptım.

"Bazen, kulağa ne kadar ters gelse de, birinin seni reddetmesinden sende hoşlanmaması daha kolaydır. Kavga edip öfkeyle uzaklaştırdın, ama onun etrafından hiç uzaklaşmazdın." Gülmekten kendini zor tuttu. "Baban ve ben, onun beyzbol maçlarına gitmek için uydurduğu aptal bahanelere gülmekten kırılırdık."

Gözümün ucuyla omuzlarının titrediğini gördüm ama bakmadım

"Arkadaşlarım beyzbol maçlarına giderdi, ben de onlarla giderdim." kulağıma savunmacı ve acınası geldi.

Annem uzun bir nefes verdi.

"*Morgan* gitti çünkü sen onu sürükledin. Ve Helen'ın seni davet ettiği partilere veya akşam yemeklerine asla hayır demedin. Oğlunu sevmiyorsan, ondan kaçmaya hiç çalışmadın."

"Hayır, o hep *benden* kaçındı." Parmaklarımı karışık buklelerimin arasından geçirdim. "Bu tamamen benim hatam." Şakaklarımı ovuşturdum. "O benim şımarık bir velet olduğumu düşünüyor ve onu suçlamıyorum..."

"O zaman ona kim olduğunu göster. Oyunlar olmadan, kavga etmeden." Çenemi avuçladı. "Maskeyi çıkar, Olivia. Nefes almanın daha kolay olduğunu göreceksin."

BEŞ

TYLER

Restoranın otoparkına girdim ve motoru kapatmadan önce kamyonetimde biraz daha kaldım. Olivia'nın da belirttiği gibi, GPS'in gösterdiği konum biraz yanlıştı ve girişin nerede olduğunu bulmak için birkaç tur dönmek zorunda kaldım. Bulması zor olan küçük restoranları severdim. Bu genellikle yemeklerin buna değer olduğu anlamına gelirdi, ama kaçma isteğinden kurtulamıyordum.

Bu kötü bir fikirdi. En kötü anımı gördükten sonra, farkına varmadan Olivia'nın saçma teklifini kabul ettim ve bütün gün boyunca pişmanlık duydum. Ama bugün kafam ne kadar karışık olursa olsun, onu ekmeyecektim.

İş yerinde hiç konuşkan biri olmadım, ama o günün geri kalanında o kadar sessiz kaldım ki, tüm personel endişeyle beni izledi. Sorun Amy değildi. O ayrıldıktan kısa bir süre sonra ben de ayrıldım, ama o yeni hayatına tüm hızıyla devam ederken, ben durgun kalmıştım. Elbette işlerim yolundaydı, ama her zaman yalnız bir insan olsam da, bazen gerçek yalnızlık beni çok zorluyordu. Birkaç yakın arkadaşım ve ailem dışında, küçük başarılarımı paylaşacak kimse yoktu. *"Harika, Tyler"* diyorlardı. Bu samimi ama boş bir duyguydu.

Taksiden inmeden önce, telefonumu çıkarıp Olivia'ya geldiğimi mesaj attım. Hayatımın büyük bir bölümünde onu tanıdıktan sonra numarasını almam çok tuhaf gelmişti, ama bizim ilişkimiz hiç böyle olmamıştı. Bizim ilişkimiz kin üzerine kuruluydu, bu yüzden sahte bir çift olmaya yönelik bu yeni girişimimiz oldukça zorlu bir mücadele olacaktı.

Ekranın kilidini açarken, Eli'den bir mesaj geldiğini fark ettim. Eli, benim yardımcı fırıncılarımdan biri ve zorlu olsa da iyi bir arkadaşım olmuştu. Donnie ve Cassandra fırından ayrıldıktan sonra ona Amy'den bahsetmiştim ve şimdi bunu yapmamış olmayı dilerdim. Ona güvenmediğimden değil, ama o anda o kadar üzgündüm ki, birine anlatmak zorunda kaldım.

Çocukluğumun kabusu ile sahte bir randevuya çıkmayı kabul ettikten hemen sonra.

Eli: *Bence intikam seksi yapmalısın. Aslında birkaç tane. Böylece kendine gelirsın.*

Tyler: *Lütfen yine o aptal uygulamalardan birini önerme.*

Eli: *Bu konuyu kafandan çıkarmalısın. Meşgul insanlar, kendileriyle aynı durumda olan diğer meşgul insanları bu şekilde bulurlar. Ve ihtiyacın olan intikam seksini bulabileceğin yerler var. Neredesin? Bir şeyler içmek için buluşabiliriz diye düşündüm.*

Tyler: *Akşam yemeği için biriyle buluşacağım. Belki yarın akşam.*

Eli: *Hey, bu harika. Senin için sevindim. Sabahleyin tekrar yoluna girdiğini duymayı dört gözle bekliyorum.*

O kişi Olivia olduğu için *pek de harika değil* diyecektim. Ama ben de ne yaptığımı bilmediğim için açıklamak istemedim.

İçerisi küçüktü, suya bakan büyük bir pencereye bakan çok az sayıda masa vardı. Olivia'yı hemen fark ettim, barın başında oturuyordu, her kıvrımını mükemmel bir şekilde saran kot pantolonun üzerine dar bir siyah bluz giymişti. Barmen'e gülümsedi ve tabureden kalktı, tezgahın üzerine bir fatura bıraktı, ben ise gözlerimi ondan ayırmadım. Her zamanki rahatsızlığım beni engellemediği için, onun her bir santimini içime çektim. Bir kadının bu kadar güzel olması haksızlıktı. Kalın, siyah dalgalı saçlarını omzunun üzerinden düzeltti ve kan kırmızısı dudaklarıyla gülümsedi.

O, bir siren gibi herkesi büyüüne kapılabilecek bir kadındı ve artık geçmiş yıllarda olduğu gibi onu aktif olarak nefret etmediğim için, ona karşı hissettiğim ani çekim tehlikeliydi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve inledim. Kafam allak bullak olmuştu ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi Olivia, yaklaşırken sırtarak.

"Öyle yapacağımı söyledim" diyebildim sadece, bunun ne kadar kaba geldiğini bilerek içimden bir ürperti hissettim. Olivia sadece başını salladı ve ben daha da kötü hissettim. Onunla birlikteyken savaş moduna geçmek benim için normaldi, ama o çaba gösteriyor gibiydi ve bana büyük bir iyilik yapıyordu, bu yüzden kötü tavrımı düzeltmem gerekiyordu.

"Artık buradasın, bize yer verecekler. Gel." Hostes masasına doğru döndü ve beni takip etmem için eliyle işaret etti.

"Şu anda boş görünüyor, biliyorum, ama duyduğuma göre burayı masalar az olduğu için çabuk doluyormuş," dedi Olivia, oturduğumuzda.

"Tahmin edebiliyorum." Menüü aldım ama onun yerine onu inceledim. İçindeki laminasyonlu özel menü kartını incelerken sıırıttı. "Hâlâ seni zehirleyecek miyim diye izliyor musun?"

İşte benim birlikte büyüdüğüm Olivia buydu.

"Belki," dedim, yarı şaka yarı ciddi. "Bunun işle ilgili olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Su bardaklarımızı masaya koyan garsona teşekkür etmek için başını salladı.

"Uzaktan çalıştığımı biliyorsun. Eski ajansımdan ayrıldığımdan beri uzun süredir böyle çalışıyorum. İki farklı işim var," diye başladı, dirseklerini masaya dayayarak. "Günün çoğunda sosyal medya danışmanı olarak çalışıyorum. Farklı müşteriler için sosyal medya hesapları oluşturuyor ve takip ediyorum. Şu anda çoğunlukla küçük işletmelerle çalışıyorum, ancak bir süreliğine birkaç büyük şirkete de serbest olarak hizmet verdim."

"Sosyal medyadan pek anlamayan ve şansla idare eden biri olarak, bunu önemli bir iş olarak nitelendiririm."

"Teşekkür ederim." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, sanki hayat boyu süren tartışmalarımızı hatırlatırcasına. Ama yanılmıyorsa, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti, sanki benim iltifatımdan gurur duyuyormuş gibi. "Yardıma ihtiyacınız olursa, sizinle görüşmekten memnuniyet duyarım. Eğer daha rahat hissederseniz, fırına geldiğimde çalışanlarınız beni silah araması yapabilir."

"O noktaya gelirse, bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Hala, vardığımız anlaşmaya inanıyorum." Onu aramak fikri beni o kadar tedirgin etti ki, kot pantolonumun içindeki aletim seğirdi.

"Müşterilerin neye tepki vereceğini ve neyi daha çok isteyeceğini iyi bilirim, sattığınız şey ne olursa olsun. Bu, güzel bir Instagram sayfası ve çekici paylaşımlardan daha fazlasını gerektirir."

"İnsanları tepki vermeye zorlamakta iyi olmana şaşırmadım. Hayatın boyunca bunun için pratik yaptın." Ben kaşlarımı kaldırıncı güldü ve ben de dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirlediğini hissettim. Olivia ile sohbet etmekten gerçekten keyif alıyor muydum?

"Buraya diğer işim için geldik ve bunu gizli tutuyorum. Ben bir yemek blogcusuyum. Pek kimsenin bilmediği, harika yemekleri olan gizli mekanlar buluyorum. Yediğim her şeyin fotoğrafını paylaşıyor, güzel bir açıklama ve uygun hashtag'ler ekliyorum ve genellikle viral olmasını sağlıyorum. Bir web sitesi açtığımdan beri, birçok restoran beni buluyor ve yazılarım için ödeme teklif ediyor, ben de bazen kabul ediyorum. Çoğunlukla gizemli bir müşteri olarak kalıyorum."

"Neden bu kadar gizli tutuyorsun? Yemeğinin güzel bir fotoğrafını çekerek para kazanıyorsun. Bu oldukça akıllıca."

"Ondan daha fazlası," diye başladı ama garson siparişimizi aldığında parmağını kaldırdı.

"Yüzümü göstermiyorum."

Olivia'ya kaşlarımı çattım. "Neden yüzünü göstermiyorsun?"

"Birkaç nedeni var. Bir yere gittiğimde kimsenin beni tanımamasını seviyorum. Sadece sıradan bir müşteri oluyorum, böylece takipçilerimin benim tavsiyem üzerine bu restorana geldiklerinde yaşayacakları deneyimi gerçekten anlayabiliyorum. Ayrıca sosyal medyada yüzünü gösterdiğinde bazen troller ortaya çıkıyor. Görünüşümden eminim, ama bu konuda eleştirilmenin sıkıntısını yaşamak istemiyorum."

"Neden seni eleştirseler ki?" Onu korumak için garip bir his beni sardı. İnsanlar neden onun yüzü hakkında kötü şeyler söylesin ki?

"Kilosuyla ilgili sürekli yorumlar alan bir yemek blogcusu tanıyordum. Tekrar söylüyorum, ben kendimi oldukça iyi bir şekilde algılıyorum, ama ben de insanım. Bu tür şeyler, ne kadar kalın derili olursanız olun, sizi etkiler. Herhangi bir restorana gidip istediğim şeyi sipariş edebilirim ve klavye savaşçılarının tatlıyı atlamam gerektiğini söylemesine maruz kalmam."

"Hesabının adı ne?"

Telefonunun ekranına dokundu ve kaydıldı. "Sana güveniyorum. Annem ve birkaç arkadaşım dışında kimse bilmiyor."

Sayfanın üst kısmındaki ismi görünce kahkahayı bastım. "Kleopatra, Kraliyet Gurmesi. Hala Kleopatra takıntın mı var?"

"Hala ne demek?" Omuzlarım titrerken bana gözlerini kısarak baktı.

"Hangi doğum günü partisi olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım yedi ya da sekiz yaşındaydık. Peruk ve taç takmıştın ve bize tebaanı olarak hitap ediyordun. Hayallerini gerçekleştirdiğin için tebrikler."

Benimle birlikte güleceğini sanıyordum, ama o sessiz kaldı.

Bu gece aramızdaki alışılmadık iyi ilişkiyi bozmak istemediğimden, gönderilerini kaydırarak her birinde yaptığı etkileşimden etkilendim. Sonra sayfanın üst kısmındaki takipçi sayısını fark ettim ve neredeyse dilimi yutacaktım.

"Sekiz yüz bin takipçin mi var? Vay canına," dedim ve telefonu ona uzattım. "Ve bunca zaman kimliğini gizli tutmayı başardın mı?"

"Şimdilik." Omuz silkti ve masadan telefonunu aldı. "Belki bir gün fikrimi değiştiririm. Sponsorlar bile benimle e-posta yoluyla iletişim kurduğum için beni görmediler. Eminim eninde sonunda yüzümü göstermek zorunda kalacağım. Neyse, bu akşamki akşam yemeği iş masrafı olduğu için benden." Göz kırptı ve öne eğilerek, çekici dekoltesini daha da belirgin hale getirdi. "Artık bu konu açıkça ortada olduğuna göre, cumartesi gününden bahsedelim. Tabii hala ilgileniyorsan."

İşin kötü yanı, benim gerçekten ilgileniyor olmamdı. Sadece Amy'nin yanında bir ezik gibi hissetmemek için değil, ailemi şok etmek için de buna değerdi. Ailemi bu oyuna dahil etmem gerekecekti, ama onların da buna razı olacağını düşündüm. Olivia ve benim böyle bir şey için güçlerimizi birleştirecek kadar iyi anlaşmamız annemi çok mutlu edecekti.

Aramızdaki yıllarca süren soğukluk, en azından şimdilik biraz erimiş gibi görünüyordu. Belki de bu çılgın plan hepimize iyi gelirdi.

"Hala öyleyim, ne kadar çılgınca olursa olsun. Belki de hikayelerimizi düzeltmekle başlamalıyız. Ne zaman çıkmaya başladığımız gibi falan." Garsonun masamıza bıraktığı ekmek sepeti dikkatimi dağıttı. İçimdeki fırıncı, tüm farklı çörekleri ve kızarmış ekmek çubuklarını tatmak için can atıyordu, ama ben önümdeki işe odaklanmaya devam ettim. "Bizi son gördüklerinde

bizi gördüklerinde, senden kaçıyordum." Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, bu beni şaşırttı. "Her zamanki gibi."

"İyi bir noktaya değindin," dedi, çenesini okşayarak. "Belki de her şeyin yeni olduğunu ve çocukluk düşmanları olarak geçirdiğimiz bir ömürden sonra henüz nasıl davranacağımızı bilmediğimizi söyleyebiliriz. Bence bu çok da abartılı olmaz," diye fısıldadı ve gülümsemem daha da genişledi.

Bu durum çok rahatlatıcı hale geliyordu ve beni korkutuyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Biraz gerçek katmak her zaman iyi bir fikirdir."

"Ve dürüst olmak gerekirse, bundan sonra fazla detaya gerek yok. Biraz PDA göstermemiz gerekiyor, ama sen yapabiliyorsan ben de takım için fedakarlık yapabilirim."

Kendimi tutamadan irkildim. "Ne tür bir PDA?"

Gözlerini devirdi ve yüksek sesle iç geçirdi. "Isırmam, Tyler. Yani, bunun inandırıcı görünmemize yardımcı olacağını düşünüyorsan, ısırırım." Kaşlarını kaldırdı. "Beni öpmek fikri *o kadar mı* iğrenç?"

Hayır, değildi. Hayatımın çoğunu onun beni rahat bırakmasını dileyerek geçirmiş olmama rağmen, ergenliğe girdiğimde onu öpmek için içimde bir dürtü vardı, o beni öfkелendirdiğinde bile, bu dürtüyü zorla bastırmak zorunda kalsam da, bu sadece yarı yarıya işe yarıyordu.

Ama bu sefer buna gerek kalmayacaktı. Artık bunu gerçekten düşünebilir ve daha sonra beni bir tuzağa düşürecek mi diye merak etmeden yapabilirdim.

Bu tuzağa gözlerim açık bir şekilde giriyordum ve en korkutucu yanı, bir çıkış yolu aramaya bile çalışmıyor olmamdı.

ALT

TYLER

"Fırıncı olmana şaşırmadım," dedi Olivia, akşam yemeğinden bir lokma yuttuktan sonra. Onun izinden gidip taze pişmiş ekmeğin üzerine çift peynirli hamburger ve trüf mantarlı patates kızartması sipariş ettim ve her lokmada inlememek için kendimi zor tuttum.

"Neden?" diye sordum, gözlerimi ondan ayırmadan bira şişesinden bir yudum aldım.

"Easy-Bake Fırınım için nasıl kavga ettiğimizi hatırlıyor musun?"

"*Her şey için kavga ettik.*" Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bir kez hamuru karıştırmama izin verdin, sonra fırına koyamadan elimden aldın. *Ama bu bir kazaydı.*" Onun kötü kalpli küçük kız sesini taklit ettim. "Ve her zamanki gibi hepsi sana inandı."

"Herkes değil." Olivia peçetesini masaya bıraktı. "O gün sen gittikten sonra babam bir hafta boyunca fırını sakladı, bu benim cezamdı. Annelerimiz kavga ettiğimizde asla karışmak istemezlerdi, ama babam fırını elinden aldığımı görmüş ve bunun nazik bir davranış olmadığını, bundan hoşlanmadığını söylemişti. Ama bunu aramızda tuttu."

Küçükken annem beni Olivia'yla bırakıp Carla'yla alışverişe gittiğinde, Olivia'nın babası yanımızda durup oyunumuzu izlemişti. Annelerimiz, bizi kendi halimize bırakırlarsa doğal olarak anlaşmaya başlayacağımız gibi aptalca bir umut besliyorlardı ve bu inkarlarını asla tamamen aşamadılar. En azından annem aşamadı.

Olivia'nın bana sataştığını fark eden birini ilk kez görüyordum. Olivia odadan bir dakikalığına çıktığında, Javier bana fısıldayarak, Olivia'nın yaptığı blok kuleyi yıkmak istersem görmezden geleceğini söyledi. Javier Sanchez iyi bir insandı ve çok genç yaşta öldü.

"Baban için üzüldüm. Harika biriydi."

"Öyleydi," diye cevapladı Olivia, pipetiyle buz kalıntılarını karıştırırken su bardağına odaklanarak. "O kadar çabuk gitti ki, sanki hiç olmamış gibi geliyor, anlıyor musun? Neredeyse."

Ne yaptığımı fark etmeden masanın üzerinden uzanıp elini elimle kapattım. Gözlerinin yaşardığını görünce, onu teselli etmek kontrol edemediğim kafa karıştırıcı bir refleks oldu, cildim onun cildine değdiğinde ön kolumda hissettiğim sarsıntı da öyle.

Bir an için kaskatı kesildi ve kaşlarını çatarak elimi elinde tuttuğumu izledi. Ben de bu refleksimi anlamadım, ama geri alamazdım. Elimi çekmek yerine, bileğinden kaydırmaya çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Vay canına, bu geceki halimize bak. İyi anlaşıyoruz, samimi oluyoruz." Kıkırdadı. "Sanki... Boş ver."

"Hayır, devam et," diye ısrar ettim. "Senin hiç çekingen davrandığını hatırlamıyorum, şimdi de başlamana gerek yok."

"Haklısın." Boş bardağını kenara çekerek başını salladı. "Seni hayatım boyunca tanıdım. Seni nasıl kızdıracağımı ya da sadece varlığımla seni nasıl sinirlendireceğimi çoktan öğrendim." Kollarını kavuşturdu, gözleri benimkilere şakacı bir bakışla baktı.

"Hepsi doğru." Yavaşça başımı salladım ve aramızdaki ani gerginlikten kuruyan ağzımı ıslatmak için bir yudum su içtim. Bu, her zamanki "*bu kadın bir an önce gitsin*" gerginliği değil, girişte karşılaştığımızdan beri aramızda olan ve açıklayamadığım ağır bir gerginlikti.

"Burada oturup seninle yemek yemek, sanki..."

"İlk kez tanışıyormuşuz gibi mi? Bir nevi."

Hareketsiz kaldı ve ilk kez Olivia'nın suskunluğuna tanık oldum.

"Hm, belki." Sandalyesini masaya yaklaştırdı ve omzunu hızlıca silktili. "Çok garip. Ayrıca, üniversiteden mezun olup taşındığımdan beri, seni zaten sadece ara sıra görüyorum. Ara sıra aile toplantıları veya cenazeler..."

"Seni yeterince gördüm." Somurtkanlığım onu güldürdü. "Belki de başından beri düşman olmaya o kadar takıntılıydık ki, birbirimize arkadaş olma şansı vermedik. Senin bu kötü olmayan yönünü görmek güzel, Kleopatra."

"Şşş." Parmağını dudaklarına götürdü, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Kimliğimi açığa çıkarma."

"Kapağın mı?" diye alay ettim. "Üzgünüm, Batman."

"Seni tanımak da güzel." Olivia gülümsediğinde, *gerçekten* kötü bir niyeti yokmuş gibi gülümsediğinde, çok güzeldi. Koyu renkli gözleri bana doğru parıldadı ve nefesimi kesip aldı. "Beyzbol takıntılı huysuz bir fırıncı olmanın dışında."

"Beni huysuz yapan durumlarda gördün. Bu, doğam gereği huysuz olduğum anlamına gelmez."

"Seni her gördüğümde huysuzdun. Ama" —yavaşça başını sallayarak durakladı— "bu muhtemelen benim yüzümdendi."

"Her zaman değil. Beni son gördüğünde, çoğunlukla ailem ve sevdiğim tek kuzenimin eski sevgilimle akraba olacağı haberi yüzündendi. Sen yardımcı olmadın, hayır." Dudaklarım yine gülümsedi. "Ama oturduğumuzdan beri huysuz olduğumu sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, almadın." Bir anlığına başka yere baktıktan sonra benim geniş gülümsememe karşılık verdi.

"Para çekini aldın mı?" Boş tabağına başımı salladım. Daha önce telefonunu mükemmel bir şekilde konumlandırmak için büyük çaba sarf ettiğinde ona bakmamaya çalışmışım. Genelde yemekten önce bunu yapanları gördüğümde gözlerimi devirirdim, ama Olivia'nın sosyal medyada hayatının her saniyesini belgelemekten başka gerçek bir amacı vardı.

"Çektim. Çok lezzetli bir hamburgerdi. Yarınki paylaşımından sonra buraya çok fazla ziyaretçi gelecektir."

"Eminim öyle olacak, majesteleri."

"Şimdi, başından beri bana böyle seslenseydin, çoktan arkadaş olmuştuk." Bana sıırttı, kırmızı ruju solmuştu ama yine de gözlerimi ağzına çekiyordu.

Olivia hesabı ödedi, sonra ben de onu park yerine kadar takip ettim.

"Pastayı teslim etmek için erken saatte mekanda olmam gerekiyor. Saat dörtte hazır olabilir misin?" diye sordum, onunla birlikte arabasına doğru yürürken. Otopark, geldiğimizde boş olduğu halde şimdi doluydu.

"Sorun değil." Çantasını yolcu koltuğuna attı ve bana döndü. "Takım elbisen ne renk?"

"Ne bu, balo mu?" diye alay ettim. "Siyah."

"İyi. Benim elbisem kırmızı, böylece uyumsuzluk olmaz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden bu beni şaşırtmıyor?" iç geçirdim, beynimde onunla ilgili olası görüntüleri görmezden gelmeye çalışarak.

Vücudu, kesinlikle dar bir kırmızı elbiseyle kaplıydı. Oradaki herkesin dikkatini çekecekti, en çok da benimkini.

"Bu girişimin amacı da bu, değil mi?" Omuz silkti. "Tyler, her zaman nefret ettiği kızla bir aile düğününe katılıyor. İnsanlar düşmanların aşık olduğu hikayeleri severler. Eğer doğru yaparsak." Kapıyı arkasında kapattı ve kollarını kavuşturdu, arabasına yaslanarak bana gözlerini kısarak baktı. Bana meydan okuyacakmış gibi görünüyordu.

"Sanırım. Haklısın. Akşam yemeği için teşekkürler." Kamyonetime doğru yürüdüm. "O kadar da kötü değildi."

"O kadar da kötü değildi mi?" Göğsünü tutarak kahkahaya boğuldu. "Oyunların *muhteşem*, Bennett."

"Oyunum uzun bir ara verdi ve yaptığımız şey için oyunun gerekli olduğunu sanmıyorum. İyi geceler," dedim, o kolumu tutmadan önce.

"Bir fikrim var. Bu, dostça sohbet için iyi bir alıştırırmaydı, ama herkesin önünde ilk kez öpüşürsek, zorlama gibi görünür, değil mi?"

"Hala neden bunu yapmamız gerektiğini anlamıyorum, ama muhtemelen yaparsak, çok garip görünecektir."

"Peki, neden şimdi halletmiyoruz?"

Kaşları havaya kalktı. Bu kadın sürprizlerle doluydu.

"Öpüşmek mi istiyorsun? Şimdi? Bir otoparkta mı?"

"Burada kimse yok, ve şimdi hata yapsak da kimse fark etmeyecek ya da umursamayacak. Hadi," diye mırıldandı, bana yavaşça yaklaşarak. Gözlerim, yavaşça, kötücül bir gülümsemeye dönüşen ağzına kaydı. "Aşk ve nefret arasındaki çizgi hakkında ne derler bilirsin."

"Neymiş o?" diye sordu, ağzım kurumuş, avuçları nemliydi, sanki otuz beş yaşında bir gençmişim gibi. Gençken beni birçok yönden kızdırırdı, ama ömür boyu süren düşmanlığı aşamazdım. Bu gece, bunu denklemden çıkarmayı başardık ve hatırlayabildiğimden daha uzun süredir istediğim dudakları tatmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

"Çok ince. *Gerçekten* çok ince," diye fısıldadı, elini ensemin arkasına kaydırıp ağzımı kendisinininkine doğru çekti. Dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu ve ben geri çekilmeyince bir öpücük daha vermek için eğildi.

Geri çekilmediğimde, bir öpücük daha için eğildi. Ağzı sıcaktı, dudakları yastık kadar yumuşaktı. Zaten kötü kararlar almaya devam ederseniz, bunca zaman sonra ucuz bir öpücükle yetinmeyecektim.

Elimi saçlarına daldırıp onu kendime doğru çektim, dilimi alt dudağına kaydırdım, ta ki o şaşkın bir iniltiyle ağzını açana kadar. Onu kendime doğru çekerken kolları boynuma dolandı, öpücük tereddütlüden çaresizceye dönüşürken dolgun göğüsleri bana bastırıyordu. Uzun vuruşlarla ağzının içini yaladım, hiç kabul etmek istemediğim susuzluğumu gidermek için her şeyi içime çektim.

Birkaç hafta önce, biri bana Olivia ile bir restoran otoparkında öpüşeceğimi söyleseydi, onun hayal gördüğüne yemin ederdim. Bunu hiç istemediğimden değil, onu tahammül edemediğim zamanlarda bile onu istediğimden. Bir parçam bunun bir numara olmasını, onun öpüşmeyi bırakıp göz kırparak "Yakaladım" demesini umuyordu.

Çünkü Olivia da beni isterse, *gerçekten* isterse, o zaman ben güçsüz kalırdım. Direnmemin imkânı olmazdı.

Elim kalçalarına doğru kayarken Olivia da benim kışımı tuttu ve gerginlik akılsız bir tutkuya dönüştü. Tırnakları kot pantolonumun kumaşını çizdi ve boğazımdan acı dolu bir inilti çıkmasına neden oldu. Acı verecek kadar sertleşmişim ve iki saniye sonra arabanın kapısını açıp onu arka koltuğa itecektim.

İkimizden biri geri çekildiğinde, diğeri daha hızlı ve daha sert bir şekilde ilerliyordu. İtme ve çekme tanıdık bir durumdu; ikimiz de her zaman son sözü söylemek istemiştik, ama bu hakimiyet oyunu benim hoşuma giden yeni bir oyundu. Kahretsin, bu oyunu çok sevdim. Girdiğimiz aptalca tartışmayı kazanmak yerine, onu başka bir şekilde sahiplenmek, altında çığlık atıp kıvranmasını sağlamak istedim, ta ki Olivia'dan geriye sadece küçük bir su birikintisi kalana kadar. Bu düşünce kanımı biraz soğuttu, ama aramızdaki kavurucu ateşi söndürmeye yetmedi.

Eğer birbirimizden ellerimizi çekemeyen aşıklar gibi davranmamız gerekiyorsa, cumartesi günü herkesi ikna etmekte sorun yaşamazdık, çünkü şu anda ona dokunmayı nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

Bir korna sesi bizi ayırdı. Bize mi çalındığını emin değildim, ama bizi nefes nefese gerçeğe döndürmek için yeterli bir şoktu.

Olivia, nefesini toparlarken kolumu sıkıca tuttu. Dudakları şişmişti ve rujunun geri kalanı ağızına bulaşmıştı. Birkaç sokak lambası dışında her yer karanlık olsa da, kapüşonlu gözlerinin altında yatan yumuşak kırılğanlığı fark ettim. Bu, nefes kesici olduğu kadar açık da bir gerçektir.

"*Oyunumla* ilgili ne demiştin?" Bir kez olsun onu susturmayı başarmıştım ve göğsüm gururla doldu.

"Sanırım," diye başladı, elini saçlarında gezdirerek, "Sanırım cumartesi günü sorun olmayacak. Sen pastaya odaklan, ben gösteriye odaklanacağım. Anladın mı?" Gülümsedi, ama sözleri kesik kesik ve titrek çıkıyordu. Gurur damarlarımdan akarken, başım şehvetle dönüyordu. Gençliğimdeki fantezim gerçek olmuştu ve gerçeklik, o zamanlar aptal beynimde hayal ettiğim her şeyden bin kat daha iyiydi.

"İyi geceler, Tyler." Ben cevap veremedim arkasını döndü, neredeyse sürücü koltuğuna atlayarak park yerinden hızla uzaklaştı.

Boynumun arkasını ovuşturdum, yanaklarımı ağrıtan geniş gülümsemeyi durduramıyordum. Taksiye binip motoru çalıştırdığımda, gerçeklik ortaya çıktı.

Bu rol yapma oyunu şimdiden çok gerçekçi gelmeye başlamıştı.

YEDİ

OLIVIA

"Vay, bu bir sürpriz," dedi Morgan, kapı eşiğine yaslanarak alnında şüpheli bir kırıksıklıkla bana bakarak.

"Birisi mahalledeyken en iyi arkadaşını görmeye uğrayamaz mı?" Sahte bir kırgınlıkla göğsümü tuttum.

"Tabii ki gelebilirler, ama genellikle mesaj atmadan veya aramadan gelmezler. Hiç sorun etmiyorum, ama birdenbire ortaya çıktığında, genellikle bir nedeni vardır." Kollarını kavuşturdu. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Annem Tyler'ın fırınından kalan kurabiyeler vardı, ben de sana ve Leah'a sürpriz yapayım dedim."

"Ve örtbas etmek için annenden şekersiz, artan kurabiyeleri çaldın." Kafasındaki dağınık kestane rengi topuzu düzeltirken kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, bu ciddi bir şey olmalı." Kenara çekildi ve arkasına doğru başını salladı. "İçeri gir ve anlat."

Onun yanından geçip koridora doğru yürüdüm. Dün gecedan beri duvarlara tırmanıyordum ve patlamadan önce olanları birine anlatmam gerekiyordu.

Tyler ilk kez benim kendi oyunumda beni yenmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Tek düşünebildiğim şey rol yapmamakken, kuzeninin düğününde nasıl sahte sevgililerim gibi davranabilirdim? Kendimi köşeye sıkıştırmıştım ve bir çıkış yolu bulamıyordum. Artık kendime tahammül edemeyerek, annem dışarıdayken mutfak tezgahından kutuyu alıp buraya koştum.

Erkekler beni hiç etkilememişti. Uzun süreli birkaç erkek arkadaşım bile, ayrıldıktan sonra bile beni bu kadar etkilememişti. Belki bir iki günlüğüne biraz üzülürdüm, sonra kendimi toparlayıp, onları fazla düşünmeden hayatıma devam ederdim. Diğer erkekler, bir öpücük gibi aptalca bir şey için kafama takılacak kadar beni etkilemiyordu.

Ama diğer erkekler Tyler değildi. O her zaman benim sağlıksız odak noktamdı. Artık onu öptüğüm için, nasıl olacağını merak etmeme gerek kalmamıştı.

Çünkü tüm beklentilerimi yerle bir etti. Donnie'nin düğününde iyi bir gösteri yapmayı planlamıştım — koluna girip ona sokularak inandırıcı görünmeye alışacaktım. Daha önce bütün gece ona yakın olmak benim için zor olmazdı, ama şimdi tek düşünebildiğim şey buydu.

"Leah nerede?" diye sordum.

"Okuldan sonra ğretmen toplantısı vardı ama yakında eve gelmesi gerekir. Neden? Bana syleyeceğın şeyi o da bilemez mi?" Endişeyle kaşlarını çattı.

"Hayır, karından bir şey saklamayı istemezdim, ayrıca bu büyük bir mesele değil. Muhtemelen her zamanki gibi dramatik davranıyorum." Parmaklarımla kurabiye kutusundaki yıpranmış ipi aldım ve ileri geri salladım.

"Peki," dedi, parmağıyla masaya vurarak. "Dn geceyle ilgili," diye başladım, şakaklarımı ovuşturarak.

"Cumartesi günü yapılacak bu saçma sapan sahte düğün öncesinde, Tyler ile barışmak ve ortamı yumuşatmak için akşam yemeğini yediğimizi sanıyordum."

"yle yaptık." Diye iç geçirdim. "Bana ters tepti, öyle diyelim."

O geri çekildi. "Sana ters mi tepti? Nasıl yani?"

"Aslında iyi anlaştık. Hoştu. Garip ama hoştu. Sonra cumartesi günü pştğmzdeki garip durumu atlatmak için öpüşmeyi nerdim."

"Neden pşmeniz gerekiyordu ki?" Kaşlarındaki kırışıklık derinleşti. "Siz gelin ve damat değilsiniz. İnsanların sizin çıktığınızı düşünmesini istiyorsanız, ona biraz sarılabilirsiniz, ama öpüşmek tamamen gerekli değil, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Mantık yürütmeyi bırakması gerekiyordu.

"PDA'nın bunu daha inandırıcı hale getireceğini düşündüm ve belki de bir parçam hala onu kızdırmak, geri adım atıp atmayacağını görmek istiyordu. Atmadı."

Eli ağızına gitti.

"Demek onca yıllık cinsel gerilim sonunda doruğın ulaştı!"

"Morgan, lütfen dur," diye yalvardım, o ise kahkahalara boğulmuştu.

"Sonunda Tyler'ı ptğne inanamıyorum. şimdi, oynamayı teklif ettiğın bu kk oyun biraz fazla gerçekçi hale geldi. Doğru mu anladım?"

"Evet." Gözlerimi ellerimle kapattım ve iç geçirdim. Tyler'ın dilinin benimkine karşı yumuşak kayışı ve ağzımda inlemesi, sürekli ve işkence gibi bir döngü halinde kafamda yankılanıyordu, her tekrarında hayal gücüm sonuna yeni bölümler ekliyordu. Ekstra sahneler arasında, kot pantolonunun üzerinden onun penisini avuçladığım ya da bana homurdandıktan sonra beni döndürüp iki elimi arabanın kapısına dayattığı ve elini pantolonumun içine soktuğu sahneler vardı.

Onu dikkatini dağıtacak kadar kızdırmak yıllardır bana büyük bir haz veriyordu, ama onu öpmek, dudaklarının tadını almak ve vücudunun benimkine bastırıldığı anı? Bu, var olduğunu hiç düşünmediğim bir mutluluktu. Peki bundan ne çıkabilirdi?

Acı veren bir öpücük, her saniyesini ne kadar sevmiş olsam da, onun bu zorluğun üstesinden gelip beni bir kez olsun yerime oturtabileceği anlamına geliyordu.

"Sizin, hormonlar ve şehvetle dolu gençlik ateşinde olduğunuz zamanları hatırlıyorum," dedi Morgan. "Tartıştınız ve biz de hepinizin sonunda öpüşüp bu işi bitirip bitirmeyeceğinizi görmek için sizi izlerdik."

"Şey, biz otuz beş yaşındayız ve o benden nefret ediyor. Bunu biliyorsun. Bu sahte randevuya sadece eski sevgilisi hamile olduğu ve onun ya da ailesinin önünde itibarını kaybetmek istemediği için razı oldu."

"Kabul ettiğinde ne dedi? Seni neden kabul ettiğini söyledi mi?"

"Benim mükemmel bir dikkat dağıtıcı olduğumu söyledi." Omuz silktim. Morgan kıkırdadı.

"Eminim sadece onu çok kızdırdığımı kastetmiştir." İnledim. "Ben berbat biriyim, bunu kabul edebilirim." Elimi yüzümden aşağı doğru geçirdim.

"Onu öptüğünde geri çekildi mi?"

"Hayır, geri çekilmedi. Tam tersine, o da bana doğru *geldi*. Bir an için, beni arabamın arka kapısına doğru ittiğini sandım." Morgan gülerken, ben gözlerimi kapatıp göz kapaklarımı ovuşturdum. Eve korkmuş, sinirlerim bozulmuş ve külotum mahvolmuş bir halde gelmişim.

"Seks efsanevi olacak ve ikinizi de mahvedebilir." Omuzları abartılı bir titremeye sallandı.

"Seks mi?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Dalga mı geçiyorsun? Bu tuhaf bir şeydi. Ona bu iyiliği yapacağım ve biz bir nevi dostane, mesafeli

tanıdıklar olabiliriz."

"Eminim takım elbise içinde çok yakışıklıdır."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim ve başımı masaya çarptım. Tyler'a yakışmayan pek bir şey yoktu. Onu birkaç kez takım elbise giyerken görmüştüm ve gözlerimi ondan ayırmaya çalışırken neredeyse migrenim tutacaktı, o zamanlar daha gençtik. Şimdi fırıncı kasları ve geniş göğsüyle, bütün gece ona bakmamak için kendimi zor tutmam gerekecekti.

"Şaka bir yana, senin için endişeleniyorum." Morgan elimi sıkmak için uzandı. "Her şey için kendini suçlamayı ve cezalandırmayı bırakmalısın."

"Kendimi cezalandırmıyorum." Uzun bir nefes vererek hayal kırıklığımı dile getirdim. "Bencil ve şımarıktım, ve otuzlu yaşlarımın ortasında nihayet bundan kurtulmanın zamanı geldi."

"Geri dönmeyen nedenlerinden birinin, kendini işkence ettiğin tüm bu suçluluk duygusunu telafi etmek olduğunu biliyorum ama..." Bir an durdu ve elimi tuttu. "Boktan bir insan, diğer tüm arkadaşlarım bana vebalıymışım gibi davranırken, okulda ortaya çıktığımda bana yanlış bakan kimseyle kavga etmezdi."

"*Herkesle* kavga etmedim, sadece pisliklerle kavga ettim. Sen de benim için aynısını yapardın."

"En iyi arkadaşını üzen birinin burnunu kırmak için özel bir insan olmak gerekir, o kadar kanayan bir burun gördükten sonra çıldırmış olsan bile."

Gün boyunca ilk kez gerçek bir kahkaha attım.

Morgan uzun bir iç çekişle ekledi: "Ya da, anneme biseksüel olduğumu söylediğimde kızıp beni evden atarsa diye, anne babana beni evlat edip evlat edinebileceklerini sorduğunda. Hatta odanın yarısını bana vermeyi bile teklif ettin. Giysiler ve makyaj malzemeleriyle odana sığmazdım, ama bu jestin beni çok etkilemişti."

Ben irkildim. "Duydun mu?"

"Evet. O gece anneme, bir tür planım olduğunu bilerek söylemek daha kolaydı." Gözleri parladı. "Bu, benim her zaman tanıdığım Olivia. Ne olursa olsun, başkalarının ne düşündüğünü umursamayan, her zaman kendisi olan Olivia. Mutlu olmayı hak ediyorsun,

Tyler ile ya da başka biriyle. Ya da bir gün tekrar doğum gününü kutlamaya başlamak yerine..."

Ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı.

"Ama her şey sırayla. Seni tanıyorsam, hangi gösterişli elbiseyi giymeyi planlıyorsun?"

"Derin yakalı, payetli ve süper yüksek

yırt

maç Çenesi düştüğünde kahkahayı bastım.

lı "Zavallı Tyler pastayı düşürecek."

kırm Kalbim h e m hafiflemiş hem de ağırlaşmıştı. Mutluluk,

ızı

olan

."

bir süredir, tam olarak iki yıldır, kendime izin vermediğim bir şeydi. Tyler'ın kolunda olmak, sahte de olsa, benim için heyecan verici bir şeydi. Belki de bu konuda kendime dürüst olmaya başlarsam, arkadaş olmak o kadar da zor olmazdı. Potansiyel tablo ne kadar güzel olursa olsun, bundan fazlası mümkün değildi.

"Çok mu abartılı?"

"Hayır." Kolunu omzuma doladı. "Senin için, bu tam da yeterli."

SEKİZ

TYLER

"Kuzenin bu pastayı çok sevecek!" Yeni pastacım ve pasta süsleyicim Tegan, pastayı buzdolabından çıkardıktan sonra geri adım atıp pastayı incelerken heyecanla söyledi. Tegan yirmi beş yaşındaydı ve pastacılık okulundan yeni mezun olmuştu. Harika bir tekniği vardı ve farklı çeşitlerde vegan ve şekersiz tatlılar yapmayı seviyordu. Çikolata kaplamalı ve beyaz güllü bir düğün pastası hiç yapmamıştım, ama onun çiçek süsleme uzmanlığı ve diğer çalışanların yardımıyla gerçek bir takım çalışması ortaya çıkardık.

"Umarım öyledir," diye iç geçirdim, bitmiş ürünü incelerken. Gerçekten de öyle görünüyordu.

Gerçekten harika. Donnie için bunu yapmaktan memnun oldum. Onu sağlam bir şekilde teslim ettiğim sürece, bu gece her şeyin yolunda gideceğinden emin olabilirdim.

"Bu pasta neredeyse evlenmek istememe neden oluyor."

Tegan ve ben, beyzbol şapkası altında kıkırdayan Eli'ye bakmak için hızla döndük.

"Neredeyse dedim." Eli ellerini kaldırdı ve omzuna bir havlu attı. "Sokağın yukarısına çık ve kendini güzelleştir. Anahtarları bana bırak, biz de bu şaheseri kamyonete yükleyelim, sen de ateşli randevuna hazırlan."

Kafamı sallayarak inledim. "Bu kuzenimin düğünü, ateşli bir randevu değil."

"Ama sen seksi bir randevu *getiriyorsun*, bu da benim için önemli." "Seksi bir *sahte* randevu," diye mırıldandım ve önlüğümü astım.

"Ah! Ama onun seksi olduğunu kabul ediyorsun." Havluyu koluma vurdu, ama ben dönmedim. Evet, Olivia seksiydi ve bu seksi sahte randevu, başlangıçta tahmin ettiğimden daha fazla açıdan yaklaşan bir felaketti, ama bunu benim için çalışan insanlarla ya da başka kimseyle paylaşmayacaktım.

"İlk randevuda düğüne gitmeyi sevmem," dedi Tegan, piercingli kaşlarını çatarak tezgaha yaslandı. "Genelde

Aşk ve sonsuza kadar mutlu yaşama vaadine o kadar kapılıyorum ki, sonunda o adamla birlikte oluyorum ve ertesi sabah mutsuz bir şekilde uyanıyorum.

"Patronun sonsuza kadar mutlu yaşamasına gerek yok, sadece bu gece için mutlu bir son yeter," dedi Eli, bana sırtarak, iki katlı pastayı yaptığımız kutunun altına kaydırıldı.

"Randevum eski bir tanıdığım, yani romantizm ya da mutlu sonlar söz konusu olmayacak," dedim Tegan'a, cebimden kamyonetin anahtarlarını çıkarıp Eli'ye uzattım. "Yarım saat sonra dönerim. Pastayı arkaya koyduktan sonra motoru çalıştırıp klimayı açarsanız çok sevinirim."

"Sorun değil," dedi Eli, taklit bir selam vererek.

Fırını kiraladıktan hemen sonra fırına yakın bir daire bulmuştum, bu da sabahları çok erken kalkmamı kolaylaştırıyordu. Tek yapmam gereken duş almak, tıraş olmak ve takım elbise giymekti, sonra Olivia'nın yanına gidecektim. Bütün gün pasta üzerinde çalışırken göğsümde bir heyecan vardı, ama bunu teslimatın gerginliği ve bir yıl sonra ilk kez Amy ve Jayden ile aynı ortamda bulunacağım için olduğunu düşündüm — ama bu kendi kulağıma bile saçma geliyordu.

Olivia her zaman içimde bir şeyler uyandırır. İyi günlerimde beni sinirlendirir, sinirime dokunduğunda öfkelenendirir ve lanet olsun, hiç istemediğim kadar beni kendine bağlardı. Sonra gidip onu öpmek zorunda kaldım ve bu berbat geceyi daha da kötü hale getirdim. Kadın *öpüşmeyi* biliyordu. Otoparkta kendimi ondan ayırmak neredeyse imkansızdı ve başladığımız şeyi bitirmenin nasıl olacağını hayal etmeye devam ettim. Sanki bu noktaya kadar olan her şey ön sevişmemeymiş gibi ve şimdi, onun tadının ne kadar güzel olduğunu her hatırladığımda, onun için can atıyordum.

Dün geceyi uykusuz geçireceğimi düşünüyordum, ama yatağa girip gözlerimi kapattığımda Olivia oradaydı. Cinsel açlık çeken zihnim, onun muhteşem kıvrımlarına en dar ve en kısa kırmızı elbiseyi ve ona yakışan kırmızı dudakları hayal etti. Neredeyse siyah saçlarının ipeksi dokusunu hissedebiliyordum, bir avuç dolusu saçını elimle okşayarak onun tatlı dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdığımı hayal ediyordum. Dudaklarımız ayrıldığından beri kafamda yankılanan o muhtaç inilti

dudaklarımız ayrıldığından beri kafamda yankılanıyordu ve onu başka yerlerinden tadarsam nasıl ses çıkaracağını merak ettim.

Farkına varmadan, elim şişmiş penisimi kavradı ve dizlerimin üzerine çöküp onu gerçekten susturmayı hayal ederken sertçe pompaladım. Elbisesini kaldırıp dilimi içine sokmayı düşündüğümde, karnımın üzerine boşaldım. Kendimi temizledikten sonra, bu çok uzun günün gerçekliğine uyanmak zorunda kalana kadar rüyasız ve neredeyse dinlendirici bir uykuya daldım.

Onun adını dudaklarımda, güzel vücudunu beynime kazınmış halde boşaldığım ilk sefer değildi bu.

Ya da ikinci
kez. Ya da
onuncu kez.

Dayanamadığın bir kadına bu kadar çekici gelmek, yıllarca süren bir zihin karmaşasıydı. Her seferinde onun üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin verdiğim için kendime kızırıyordum, ama belki de o da beni istiyordu düşüncesi, kararlılığımı her şeyden daha fazla sarsıyordu. Beni reddederek küçük düşürmek için baştan çıkardığını düşünmüyordum. Kapüşonlu gözleri ve şişmiş dudakları, onu öpmeye devam etmem, ona dokunmam için yalvarıyordu, bu Olivia'nın çocukluğumuzdaki gibi beni kıskırtması değildi. Gerçek gibi görünüyordu.

Ve eğer öyleyse, ben boku yemiştim.

Otomatik pilotta hazırlanıp Olivia'ya yolda olduğumu mesaj attım. Henüz onun dairesine varmamıştım bile ve bu, sahte ya da değil, şimdiye kadar yaşadığım en stresli randevuydu. Arabadaki klima kutup soğuğuna ayarlanmış olsa da, her kırmızı ışıktaki terli avucumu takım elbise pantolonumla silmek zorunda kalıyordum. Lanet olsun bu kadına ve bana her zaman yaptıklarına.

Kamyonetimi Carla'nın evinin önüne yavaşça park ettim. Eli sayesinde pasta gayet güvendeydi, ama yine de otele kadar olan kısa mesafeyi hız sınırının alt sınırında sağ şeritte sürmeye karar verdim. Bu benim ilk teslimatım değildi, ama önemli bir teslimattı. Kuzenim için güzel bir şey yapmak ve berbat hayatımın onların büyük gününü mahvetmesine izin vermemek istiyordum, en azından bu konuda.

"Ne kadar da temizlenmişsin!" Carla, park ettiği garaj yolundan seslendi. "Pasta güvende mi?"

"Zırlı bir kamyonum olsa bile daha güvenli olamazdı."

Omuzları gülerek titredi. "Ailede bir fırıncı olması ne güzel olmalı. Senin benim en sevdiğim akrabam olacağını biliyorum."

Ben kahkahayla güldüm. "Ailem, indirimli bir şey istemedikleri sürece işimi çoğunlukla şaka olarak görüyor. Sadece birkaç fırın sahibi olmanın bir başarı işareti olduğunu düşünüyor."

"Ailenizi yıllardır tanıyorum ve bahsettiğiniz birkaç iyi insanı da tanıyorum, önemli olanların sadece onlar olduğunu söyleyebilirim." Omzuma hafifçe vurdu. "Başarınızı kendiniz yaratır ve ölçersiniz. O yüzden bu geceyi keyfini çıkarın ve onlara aldırmayın."

"Oh, bu gece benim hakkımda tamamen farklı bir nedenden dolayı konuşacaklar, eminim." Ellerimi ceplerime soktum ve Olivia'yı aramak için onun omzunun üzerinden baktım.

"Belki o kısmın da tadını çıkarabilirsin." Kollarını kavuşturdu ve gökyüzüne baktı. "Javier bundan *büyük* keyif alırdı."

"Evet, bence öyle yapardı." Bu geceki tüm gerginliğe rağmen, ağzımda bir gülümseme belirdi. "Sen ve annem gibi, kavgalarımızın kendiliğinden sona ermesini ummayan tek kişi oydu." Kaşlarımı kaldırarak, kamyonetimin yolcu koltuğuna yaslandım. "Ortaokul boyunca bizim hakemimizdi."

Onun sulu gözlerine baktığımda gülmeyi bıraktım.

"Bence ikiniz de biraz gevşerseniz, beklediğinizden daha iyi bir gece geçirebilirsiniz." Omuz silkti. "Denemekten zarar gelmez, değil mi?"

"Geciktiğim için özür dilerim!"

Olivia ön kapısının kilidiyle uğraşırken ikimiz de onun sesine doğru döndük. Bize doğru dönünce ciğerlerimden bir nefes çıktı. Elbise vücuduna yapışmıştı, hem de oldukça dekolteydi. Mükemmel göğüsleri derin yakayı dolduruyordu ve şimdiden beni kışkırtıyordu. Kırmızı payetler elbisenin alt kısmını süslüyor ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Yaklaştıkça, yüksek yırtmaç açıldı ve nefesimi tamamen kesip aldı. O muhteşemdi ve bu gece gözlerimi ondan ayırmamın imkanı yoktu.

Ve ben de bizim zoraki görüneceğimizden endişeleniyordum. Ondan hoşlandığımı göstermek zorunda kalsaydım, hiç rol yapmam gerekmezdi.

Olivia'nın yüzü, gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşadı. Yaklaşarak elini takım elbisenin yakasına kaydırıldı.

"Çok seksi görünüyorsun, Tyler. Ya da belki de son zamanlarda üzerinde un lekesi olmayan bir şey giydiğini görmedim." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, tekrar tatmak istediğim kırmızı dudaklar - onun geri kalanıyla birlikte.

"Teşekkürler. Pastayı getirsem de, önlüğü bu gece fırında bırakayım dedim." Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu, kendimi tutamadan gözlerimle her santimini süzdüm. "Sen de fena görünmüyorsun."

Kaşlarını kaldırıncı ağızımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Vay canına, bu oyun gittikçe daha da iyi oluyor."

"Şu anda ne kadar muhteşem görüldüğünü ya da sen içeri girdiğinde kimse hiçbir şeyi ya da kimseyi fark etmeyeceği için gelinin ne kadar sinirleneceğini gerçekten duymak istiyor musun? Egon bu kadar hassassa, sana söyleyebilirim." Omuz silktim. "Senin övgü peşinde koşan bir tip olduğunu düşünmemiştim, Sanchez."

Dudakları büzüldü, sonra gülümsemeye başladı.

"Hayır, Bennett. Hadi o pastayı teslim edelim ve bazı insanları şaşırtın." Elini dirseğimin kıvrımına kaydırıldı. "Yolu göster."

Carla ikimizi birbirine bakarak gülümsedi.

"Bunca yıl sonra ikinizin de nasıl anlaşıcağınızı bulduğunuzu görmek çok güzel. İyi eğlenceler ve dikkatli olun. Bu gece geç saatlerde şiddetli bir fırtına bekleniyor."

"Kamyonetim her şeye dayanabilir. Sadece bu pastayı arabadan çıkarmam lazım. İyi geceler, Carla."

"Siz de iyi geceler," dedi, bize son bir kez bakmak için durup eve doğru yöneldi.

"Bu elbiseyi bir süredir saklıyorum. Birkaç yıl önce serbest çalıştığım bir şirketin galasına gitmek için almıştım, ama hala bana oluyor." Olivia kolumdan elini çekti ve etrafında döndü. "Bence bu elbise, *ödül randevusu* için biçilmiş kaftan."

"Kupa mı?" Bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Ne çılgın yarışmayı kazandım ki?"

"Herkesi siktirip gitmelerini söyleyebileceğin yarışma." Çantasını koluna yerleştirdi ve ben de elbisesinin altındaki vücudunun hareketlerini takip ettim. Fermuarın nerede olduğunu anlayamadım, ama fırsatım olsaydı seve seve onu arardım.

Bu düşünce kafama girer girmez gözlerimi sıkıca kapattım. Bu gece oraya gidemezdim, ne kadar baş döndürücü bir cazibe olsa da.

Olivia taksiye bindi ve eteğinin yırtmaç açıldığında bana bir kez daha uyluklarını gösterdi. Ben kapıyı kapatamadan o kapattı ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı bu beni rahatsız etti.

Sürücü koltuğuna geri koştum ve arabayı çalıştırdım, vites takmadan önce bir an durdum.

"Ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Caymıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladım, koltuğumda ona dönerek. "Bu gece için bir önerim var."

"Tamam," dedi, uzun kirpiklerinin arasından beni dikkatle inceleyerek. "O ne?"

"Düğünde sadece iki kişi olarak buluşabilir miyiz, hayatlarının çoğunu birbirlerinin boğazına sarılmış iki çocuk olarak değil?" Derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Tartışma yok, geçmişe takılmak yok, sadece Tyler ve Olivia olalım. Bir adam, düğüne güzel bir kadın getirerek konukların yarısını kışkandırıyor."

"Yani ben güzel *miyim*?" Gözleri parladı ve onu öpmemek için kendimi zor tutarken alnımdaki damar neredeyse patlayacaktı.

"Yani balık *tutuyorsun*?"

"Tartışmayız demiştin, değil mi?" Koyu renkli gözleri kısıldı.

"Bu tartışma değil, atışma. Farklı şeyler. Muhtemelen durduramayız."

"Doğru," dedi yavaşça başını sallayarak. "Bana uyar. Hazır mısın?" Çenesini yola doğru uzattı. "Arkada değerli bir yükümüz var."

Başımı salladım ve yerimden ayrıldım, bu gece ne olursa olsun, hiçbirine hazır *olmadığımdan* emin olduğum hissini bir türlü atamadım.

DOKUZ

OLIVIA

Morgan haklıydı, herif takım elbise içinde harika görünüyordu. Kargo alanından pastayı indirirken ceket gövdesini germiştı. Bir şeyi kaldırıp indirmek gibi basit bir hareketi izlemek iç çamaşırlarımı ıslatmamalıydı, ama Tyler'a karşı tepkilerim hiçbir zaman normal olmamıştı. Beni almaya geldiğinde ve ilk kez karşılaştığımızda gözlerinin vücudumu baştan aşağı süzdüğünü fark ettiğimde, yüzüm kızardı ve onun buz gibi arabasından kurtulduğum için rahatladım.

"Bu kadar erken geldiğimiz için üzgünüm," dedi Tyler, pastayı restoran müdürüne teslim ettikten sonra. Bileğini çevirip saatine baktı ve bu hareket omurgamda bir titreme yaratmamalıydı.

Evet, ben sadece Tyler'ın Amy'yi görmesini engellemek ve belki de onun pis kuzenlerinden bir bariyer oluşturmak için sahte bir randevuyum, ama daha fazlası gibi görünüyordu. Ya da belki de bu sadece benim aptalca umudumdu. Tyler'ın benden nefret ediyormuş gibi davranmamasını uzun zamandır bekliyordum, her ne kadar bu çoğunlukla benim yüzümden olsa da. Bana çok güzel olduğumu söylerken beni biraz azarlamıştı, ama yine de göğsüm sıcaklık ile dolmuştu.

Bütün gece ona aptalca hayranlık duymak, gerçekleştirmek istediğimiz bu görevin anahtarı olabilirdi.

"Seninle birlikte olmak dışında gidecek başka yerim yok," dedim, yapabildiğim en nefes nefese ses tonuyla ve ona göz kırptım.

"Tanıklar olmadan bu kadar abartmana gerek yok." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü, yanılmıyorsa el gözleri hafifçe parladı. "Ama kulağa hoş geldi. İnanılırdı."

Keşke ne kadar inandırıcı olduğunu bilseydi.

"Barda bir içki içmek isterim. Hala boş." Elimi onun eline kaydırarak beni takip etmesi için onu çektim, ama o kıpırdamadı.

Sadece Tyler ve Olivia olmak istediğini söylemişti, ama iç çamaşırlarımızı eritecek öpücüğümüz ve ailelerimizi yatıştırmak için yaptığımız rahatsız edici kucaklaşmamız dışında birbirimize dokunmadık. Ve bu gece de öyle olmayacaktı

Bu gece öyle olmayacaktı. Onun hafif reddinin acısını silkeledim ve kulağına fısıldamak için eğildim.

"Zaten birbirimizin boğazına dilimizi sokmuşken el ele tutuşmamızda bir sakınca yok. Bu gece çok eğlenceli ya da çok garip geçebilir, bu sana bağlı." Gözlerine bakmak için geri çekildim. "O yüzden rahatla ve oyuna katıl, Bennett."

Omuzlarımın arasında hissettiğim gerginlik, onun çarpık gülümsemesini gördüğümde ortadan kalktı.

"Yapacağım ve yapıyorum da. Şimdi buradayız ve dikkatimi çekecek pasta da yok, bu yüzden her şey biraz üstüme üstüme geliyor. Bu kadar gergin olmamalıyım. Sadece bunu kafamdan atmam lazım. Bir içki iyi gelir." Biraz daha yaklaştı ve saçımı omzumdan çekerek koluma bir elektrik akımı geçti. "Ben de oynayabilirim, Sanchez." Boynuma burnunu sürttüğünde, nefesinin sıcaklığı cildimde yayıldığında iniltiyi yuttum. "Gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdim, boğuk ve muhtaç bir sesle. Tanrım, ne güzel kokuyordu. Ağzına ve yumuşak dudaklarının etrafındaki koyu renkli sakallara baktım. Israrcı biri olarak tanınırdım, genellikle bir şey istediğimde izin değil, af dilerdim. Ama Tyler'ı gerçekten öpebilir miydim? Bir meydan okuma olduğu için değil, sadece istediğim için?

"Sadece emin olmak istedim." Boğazımı temizledim. "Hadi, açık bar henüz başlamamış olsa bile ben ısmarlarım."

Yerlerimizi bulduğumuzda bara birkaç kişi girmişti. "Tanıdığın var mı?" diye sordum ve bir yudum pinot grigio içtim.

Genelde kırmızıyı daha çok severdim, ama cesur davranmaya çalışmama rağmen içim biraz titriyordu. En son ihtiyacım olan şey, elbisemde kocaman bir leke olmasıydı.

Tyler bira şişesinden uzun bir yudum aldı ve etrafı gözden geçirdi. Bir yudum içtiğinde boğazındaki kıvrımlara bakakaldım.

"Hayır. Belki Cassandra'nın ailesi ya da sadece otelin misafirleri. Sanırım bu gece sadece restoran halka kapalı." Bir iniltiyle şişeyi masaya koydu. "Bu kadar telaşlanmamalıyım."

"Neden olmamalı? Sen insansın. Ayrılmadan önce olan onca şeyden sonra, burada, kocasıyla,

Alan ve diğer kuzenlerin gibi insanların gözleri önünde onunla yüzleşmek zorundasın." Tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "Hâlâ benden biraz nefret etsen de, bu gece senin yanında olduğum için mutluyum." İşaret parmağımla başparmağım arasında şarap kadehinin sapını çevirirken sııttım.

Tyler sandalyesine yaslandı. "Her şeye rağmen, seni hiç gerçekten nefret etmedim."

"Yani 'topuklu ayakkabılı antikrist' sevdiğin kızlara taktığın bir lakap mı?"

Gözlerini kırptı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, her yerde kulakların mı var?"

"Bazen." Omuzlarımı kaldırdım. "Lise son sınıfta beyzbol takımındaki bir çocuğa beni öyle demiştin. Ben çıkışın yanıdaydım, ama sen beni orada durduğumu görmedin."

"Çünkü beni kızdırmak için onunla flört ediyordun ve ben onun umutlanmasını istemedim."

"Bunun nedeni olduğunu nereden biliyorsun? Adı ne olursa olsun, o çok tatlıydı." Omuz silktim.

"O kadar yakışıklıysa, neden onunla konuşurken sürekli bana bakıyordun?"

Elimdeki bardak, onun daralmış gözlerine bakarken dondu. "Hafızan bulanık. Uzun zaman önceydi."

"Sen söz konusu olduğunda her şeyi hatırlarım. Güven bana." Bira şişesini bana doğrulttu ve bakışlarını benden ayırmadan bir yudum daha aldı.

"Senin beyzbol takımındaki biriyle flört etmemi neden umursadın? Ya da daha da önemlisi, neden izledin?"

Bu bizim için çok sıradan bir şeydi. Birbirimize sataşmalar, birbirimizi kışkırtmalar, her zaman son sözü söyleme ihtiyacı. Hayatımın büyük bir bölümünde Tyler'a karşı kafa karıştırıcı bir çekim hissetmiştim ve bu da beni çılgınca davranmaya itmişti. Ama şimdi bu çekimin karşılıklı olup olmadığını merak ettiğim için, eskisi kadar cüretkar davranamıyordum.

"İzlediğimi biliyordun," diye düşük, seks dolu bir sesle homurdandı. "Senin amacın da buydu. Bir kez olsun dürüst olmaya ne dersin?"

"Tamam o zaman," dedim, bardağı masaya koyup dirseklerimi masaya dayadım ve ellerimi birleştirdim. "Evet, seni rahatsız etmek için yaptım, her şeyi yaptığım gibi. Ama ben topuklu ayakkabılı bir şeytan olsaydım neden izledin? Benim biriyle flört etmem seni neden ilgilendirdi?"

"Çünkü hoşuma gitmedi," diye tükürdü. "Hiç görmek istemediğim nedenlerden dolayı, ama bunun nefretle hiçbir ilgisi yoktu. Ve eminim sen bunu hep biliyordun."

Akciğerlerimden hava, mantıklı bir cevap oluşturacak kelimelerle birlikte dışarı fırladı.

Tyler ile oynadığım oyunlar, bir köpeğin kuyruğunu kovalamasına benziyordu. Eğer yakalarsa, muhtemelen onunla ne yapacağını bilemezdi.

Tyler'ın altın rengi gözleri kararmaya başlarken, ben sonunda kovaladığım şeyi yakalamıştım. Şimdi, bununla ne yapacaktım?

"Tamam, demek benden nefret etmiyorsun." Şarabı büyük bir yudumla içtim, geri kalanını da içerek serinlemek istedim. "Aramızdaki olağan gerginlikten bahsettik, peki bu gecenin geri kalanı hakkında ne hissediyorsun? Amy'yi tekrar görmek hakkında?"

Küçük omuz silkmesini görene kadar beni duyduğundan emin değildim.

Nefesimi tuttum ve sandalyemi yaklaştırdım, boş bakışlarından nefret ediyordum. Bir an önce gözlerindeki o ateşi geri getirmek için onunla küçük bir tartışma başlatmak üzereydim. "İkisini görmeden önce, belki içini dökmek yardımcı olabilir. İyi bir dinleyici olmaya çalışacağım, şeytan gibi davranmayacağım."

Uzun bir nefes almadan önce kıkırdadı.

"Dediğim gibi, uzun zaman oldu. Ama sanırım her şeyden çok utanıyorum. Fırını kurmak, kredi verenlerle konuşmak, personel işe almakla o kadar meşguldüm ki, bunun olacağını hiç tahmin etmedim. Amy başından beri fırına pek sıcak bakmıyordu ve sanırım fırını açtığım için bana kızgındı, ama neden bana söylemedi ki?" Bira şişesinin etiketini kaşdı. "Jayden'a, Amy'yi hafta sonu bir yere götürüp konuşmam gerekip gerekmediğini bile sordum ve o bana en iyisinin onu yalnız bırakmak olduğunu söyledi."

"Çünkü senin arkanızdan onu dışarı çıkarıyordu, değil mi?" Yavaşça başını sallarken kendi kendine güldü.

"Sanırım ondan daha çok onu nefret ediyorum," dedim, koltuğa yaslanarak kollarımı kavuşturdum. "En iyi arkadaşlar sana destek olmalı, arkandan bıçaklamamalı."

Dudakları bir an için yukarı kıvrıldı.

"Ben de birkaç kez kararsız kaldım, ama bence berabere. Neyse, o, pastanenin açılışının olduğu hafta sonu kızlarla hafta sonu gezisine çıkacağını söyledi. İlk gün eve döndükten sonra, onunla tatile çıkması gereken arkadaşı beni arayıp her şeyi anlattı. Kendini bir piyon gibi hissettiği için suçluluk duyduğunu söyledi."

"Yani yeni işinin ilk gününün tadını bile çıkaramadın mı?"

Elimi yumruk yaparken kanım kaynadı. Evet, onu işkence etmek hobim haline gelmişti ama Tyler'ı asla böyle incitmezdim ve kendimi ilk kez hamile bir kadına yumruk atmak isterken buldum.

"Bu yüzden eve gelene kadar bekledim ve onunla yüzleştim, o da bana her şeyi anlattı. Nişan yüzüğümü bana verdi ve bir çanta hazırladı. Jayden bir saat bile geçmeden onu almaya geldi ve tek kelime bile özür dilemedi. Sanırım tek söylediği şey "Sanırım görüşürüz" oldu.

"Vay canına. Çok üzüldüm." Elim uzattım, elini tuttum ve hızlıca sıktım, tıpkı babam için ağladığımı fark ettiğinde onun yaptığı gibi. Belki de içten içe, biz başından beri bir tür arkadaştık ve cinsel gerilim bizi birbirimize karşı nazik olamayacak kadar kör etmişti. En azından beni kör etmişti. Her ne olursa olsun, bu gece bir arkadaşla ihtiyacı vardı ve daha sonra ne olursa olsun, ona bir arkadaş bulacağımı söyledim.

"Teşekkürler." Başını salladı. "Sorun değil. Sanırım, kulağa ne kadar acınası gelse de, tüm bunlarla tek başıma yüzleşmek istemedim."

"Öyle değil. Bu yüzden buradayım." Masada onun ayak bileğine hafifçe vurdum. "Seni daha iyi hissettirebileceğimi düşünüyorum. Kuzenin Alan'ın son sınıfta burnunu kırdığını hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sizin aynı okula gittiğinizi unutmuşum. Evet, bir çim hokeyi kavgasıymış, öyle demişti."

"Evet, yalan söyledi," diye yüksek sesle fısıldadım. "Morgan, onun arkadaşlarından biriyle çıkıyordu. Morgan, bir yıl önce biseksüel olduğunu açıklamıştı ve Alan ona zor anlar yaşatmıştı. Şimdi bir erkekle çıkmaya başladığı için, Alan bunu fırsat bilip ona zor anlar yaşatıyordu. Onları birlikte gördüğünde her seferinde 'bir taraf seç' diye bağıırıyordu." Bir dakika boyunca ellerimi gözlerimin üzerine koydum. "Alan, kızın erkek arkadaşı ondan ayrılana kadar acımasızca davranmaya devam etti. Bunun Alan yüzünden olup olmadığını bilmiyorum, ama onun yardımcı olmadığını biliyordum.

O oldukça yıkılmıştı. Bir gün eve dönerken onun arkasında kıkırdayan onu yakaladım ve o da "Sanırım sen diğer takıma geri dönüyorsun" gibi aptalca bir şey söyledi ve ben ne yaptığımı bilmeden ona koşup yumruk attım.

"Pardon, ne?" diye sordu Tyler, bana şaşkın şaşkın bakarak.

"*Her yer* kan içindeydi. Neredeyse kusacaktım. Birine yumruk atmanın bu kadar acı vereceğini hiç bilmiyordum." Elimi salladım, burnuna çarpan yumruklarımın acısı hala parmaklarımda hissediliyordu.

"Vay canına. Hiç bilmiyordum." Tyler'ın gözleri parladı. "O her zaman tam bir pislikti."

"Evet. Ama etrafta ondan, Morgan'dan ve benden başka kimse yoktu. Bana hiçbir şey söylememem için yalvardı ve sessiz kalırsam Morgan'dan uzak duracağına söz verdi." Parmaklarımı uzatarak manikürümü hayranlıkla inceliyormuş gibi yaptım. "Sessiz kaldım, ama onu her gördüğümde, sırf onu kızdırmak için elimle oynuyordum. Ya da *geçmişte geçirdiğim bir kazadan* dolayı elim ne kadar ağrıyor diye yüksek sesle yorum yapıyordum." Masum bir şekilde omuzlarımı silktim. "Demek istediğim, homofobik, muhtemelen küçük penisli kuzenin ve Amy için endişelenmene gerek yok. Bu gece seni koruyacağım. Bu yardımcı oldu mu?"

"Evet, öyle." Tyler'ın gülümsemesi geniş, rahat ve güzeldi. "Aslında, bu şimdiye kadar anlatılmış en harika hikaye." Karnımda çocukça bir heyecan dalgası yükseldi. "Ve bu gece senin iyi tarafında olduğum için minnettarım."

Onun bana böyle bakmaya devam etmesi için herkesi seve seve öldürürdüm.

İçimde panik dalgaları kopmasına rağmen, ben de gülümsedim.

Mahvolmuştum.

ON

TYLER

"Bana bunu bir kez daha açıkla," dedi babam, bize ayrılan masayı bulduğumuzda. "Bu... bu gece, sen ve Olivia. Bu sahte mi?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. Babam genellikle akışına bırakır ve fazla konuşmazdı, bu yüzden onun bunu fark edip yorum yapması, Olivia'nın bize söz verdiği ilgiyi gördüğümüz anlamına geliyordu.

"Olivia bana bir iyilik olarak benimle gelmeyi teklif etti ve insanları kızdırmanın eğlenceli olacağını düşündü. Önemli bir şey değil," dedim ona, odanın diğer ucunda onu bulduğumda. Annemle sohbet ediyor, bir şeye gülüyordu. Ne kadar uğraşsam da gözlerimi ondan ayıramıyordum. O elbise, o vücut ve her açıldığında kafamdaki tüm kanı alıp sikime akıtan o lanet yırtmaç. Sevgili olduğumuz için kendimi ona bakmaya bıraktım. Gözlerimin onun vücudunu okşamasına izin vermek içgüdüsel ve rol yapmanın tam tersi olsa da, bunu o anın etkisiyle yaptığımı söyleyebilirdim.

Babamın kıkırdaması beni trans halimden çıkardı.

"Ne? Komik mi görünüyoruz? Bilmediğim bir şey söyle bana baba." Sandalyeyi masaya yaklaştırdım ve su bardağımdan bir yudum aldım.

"Eğer saçma derken, *ona baktığında dilinin dışarı çıkmasını* kastediyorsan, evet." Göğsü kahkahayla titredi. "Bana o kadar sahte gelmiyor, evlat. Şaşırdığımdan değil." Omuz silkti, hala gülüyordu. "İkinizin sürekli kavga etmesinden, bunun sadece zaman meselesi olduğunu anlamıştım."

Babama gözlerimi kısarak baktım. "Ne zaman meselesi?" "Tanrıya şükür, tam zamanında geldik."

Annem babamın yanına otururken sesiyle bizi böldü. "Neyse ki bu bir açık hava düğünü değil. Dışarıda muson yağmuru var sanki."

"Cidden," dedi Olivia, yanımdaki sandalyeye otururken. "İyi ki erken gelip o güzel pastayı kapmışız." Elini sırtımda gezdirdiğinde, vücudumdan aşağı doğru bir akım geçti ve doğrudan sikime ulaştı. Olivia'nın bu gece yaptığı her hareket beni tahrik ediyordu ve ben bu durumdan kurtulmam gerekiyordu. Belki de Eli'ye, benim dokunmayacağım o flört uygulamaları hakkında soru sorardım. Ona dikkatimin dağılmasını istemediğimi söylemiştim, ama uzun süredir benim dışımda kimsenin penisime dokunmaması da odaklanmama yardımcı olmuyordu.

Öyle olmalıydı. Alternatifle başa çıkmaya hazır değildim.

"Çok güzel, tatlım," dedi annem coşkuyla. "Çok yeteneklisin ve sana bunu yeterince söylemediğimizi düşünüyorum. Değil mi?" Babamın koluna hafifçe vurdu. Babam artık eski ilgisiz haline dönmüştü ve annemin akşam yemeği ekmeğindeki tereyağını bozduğu için sinirlenmişti.

"Doğru," diye mırıldandı, başını kaldırmadan çiğneyerek.

Olivia'ya bir bakış attım ve onun sırtıtışını görünce gülümsedim. Bir ay önce ona tahammül edemiyordum, ama şimdi onun yanımda olması bu gecenin tek parlak noktasıydı. Onu altımda da görmekten zevk alırdım. Ve üstümde.

Lanet olsun, Tyler. Kes şunu.

Amy'yi henüz görmemişim, Alan ve Ross törene gizlice girdiklerinde onlara el sallamayı başarmıştım. Masanın diğer ucundaki boş koltukların onlara ait olduğunu biliyordum ve Olivia'nın onların yararına aramızdaki mesafeyi artıracığından oldukça emindim.

"Merhaba millet!"

Alan'ın sesini duyunca içim burkuldu. Çocukken bile sesinde iğrenç bir ton vardı. Onun doğuştan saçları geriye taranmış, doğuştan pislik bir satıcı olduğuna yemin ederdim. Olivia ile benim aramda bakışlarını gezdirdi ve gözlerini devirdi. Bu gece onun beni etkilemesine izin vermeyeceğime kendime söz verdim ve Olivia'nın bana daha önce hediye ettiği bu yeni tarih bilgisiyle, onunla aynı masada oturmayı neredeyse memnuniyetle kabul ettim. Olivia'nın tırnaklarını kırpmadan birini işkence etme yeteneğini deneyimlemiştim ve onun Alan'ı kıvrandırmasını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Merhaba Alan, Simone," dedi annem, ikisine de gülümseyerek selam verdi.

Simone, yaklaşık bir yıldır Alan'ın kız arkadaşıydı. Alan hiç yerleşik bir hayat sürmedi, ama kızlar gittikçe daha da gençleşiyordu. Benim teorim

, kızlar yeterince olgunlaşıp şık takım elbiseleri ve saatleri görmezden gelmeye başladıklarında, onun tipik bir bencil pislik olduğunu fark ettiklerinde, onu terk ettikleri yönündeydi.

"Ben Olivia," dedi Olivia, koltuğundan kalkıp Simone'a elini uzattı. "Sanırım tanışmadık."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Simone, kuzenimin yanındaki koltuğa oturmadan önce.

"Tyler'ın Donnie ve Cassandra için yaptığı pastadan bahsediyorduk," dedi annem. Sanki övünüyormuş gibi sırtını sandalyeye dayayıp dikleştiğini görünce içim sızladı. Her çocuk, yaşı ne olursa olsun, ebeveynlerinin övgüsünü arar diye düşündüm. Belki de başkalarının söylediklerinin, herkesin benim hakkımda düşündüklerini etkilemesine izin verdim ve sonuçta kötü tavrımın asıl sebebi bendim.

"Vay canına, bunu sen mi yaptın?" Simone'un mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok güzel ve farklı."

"O *gerçekten* yetenekli," diye ekledi Olivia, kolunu omuzlarıma dolayarak.

"Eminim ekmek sepetlerini de o doldurmuştur." Alan kıkırdadı. "Peki bu ne zaman başladı?" Parmağını Olivia ile benim aramda ileri geri hareket ettirdi. "Sizi geçen ay gördüğümde, her zamanki gibi ondan saklanıyordun."

"Bu yeni bir şeydi," Olivia ben cevap veremeden cevapladı. "Birlikte olmak yeni bir şey, ama birlikte olmak istememek değil." Bana bir bakış attı ve yanıma yaklaştı. Kahretsin, bu konuda çok iyiydi.

"Tabii," diye alay etti. "Tyler'ın doğum günü partilerinde ikinizin ayrılmak zorunda kaldığını izlemeyen birine anlat bunu."

"Bazen tutku kendini saldırganlık olarak gösterir." Bana döndü, çikolata kahverengi gözleri beni koltuğuma çiviledi. "Bazen, biri sana o kadar çok şey hissettirir ki, her şey ortaya çıkana kadar ne yapacağını bilemezsin." Elini göğsümden aşağı doğru kaydırdı. "Birbirinizi böyle etkilediğinizde nasıl olduğunu bilirsin... Ah, tabii, muhtemelen bilmezsin." Kıkırdadı ve yanıma sokuldu.

Alan'ın gözleri bir saniye için kısıldı.

"Olivia haklı." Elimi onun uyluğuna koydum ve yavaşça yukarı doğru kaydardım, onun nefesini kesen bir gülümseme dudaklarımı bükerek geniş bir gülümsemeyle kapladı. "Hadi, ona bir bak." Yüzündeki neşe kayboldu, koyu renkli gözleri

genişledi ve benimkilere dik dik baktı. "Bu kadar güzel bir kadını kim istemez ki?" Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, aramızdaki hava yoğun ve sıcaktı, çünkü sözlerim son derece samimiydi, çünkü her kelimesinde ciddiydim.

Dudakları bir an için sert bir çizgi halinde birbirine bastırıldı, sonra o aldatıcı gülümseme seksi ağızına geri döndü.

"Tyler beni utandırmayı seviyor," dedi kıkırdayarak ve elini elimden çekti. "Ah!" diye tısladı, başparmağını avucunun içine bastırarak.

"İyi misin Olivia?" diye sordu annem, kaşlarını endişeyle çatarak.

"Evet, Helen. Ben iyiyim." Bana bir bakış attıktan sonra Alan'a sinsi bir gülümseme yöneltti. "Liseden kalma bir el yaralanmam var ve ara sıra ağrıyor. Hava durumu yüzünden olmalı."

Alan masanın karşısından ona sert bir bakış atarken çenesi titredi. "Geçmişin seni takip etmesi ne ilginç," dedi.

Alan boğazını temizledi ve sandalyesinden kalktı. "Hadi Simone. Masadaki ucuz ev şarabı değıl, gerçek bir içki içelim."

Alan kız arkadaşıyla birlikte uzaklaştı ve ben de onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde içimde tuttuğum kahkahayı bıraktım.

"Muhtemelen bunu hala gündeme getirmemeliyim, ama o ekmek sepeti hakkında o espriyi yaptı ve ben dayanamadım. Gördün mü?" diye fısıldayarak dizimi okşadı. "Sana arkasını kollayacağımı söylemiştim."

Kolumu sandalyesinin arkasına uzatıp yanağına öptüm. "Sadece bu seferlik, haklı olduğunu kabul edeceğim. Seni bu gece yanımda getirmek en iyi fikirdi."

Yanakları kızardı ve boynunda tüyleri diken diken oldu. Ben de bu oyunda iyiydim galiba.

Aslında pek bir oyun sayılmazdı ama.

"Evet, şu ana kadar kötü bir randevu da değılsin." Alt dudağını dişleriyle ısırđı. O ağızı hatırladım. *Hatırladım* derken, neredeyse takıntılıydım demek istiyorum. Ona her zaman ilgi duymuştum, ama ona karşı sürekli duyduğum rahatsızlık, ona bir adım atmamı engelliyordu. Saldırganlığın

tutkuya dönuştüğü doğruydu, çünkü rol yapmaya bu kadar alışmazsak patlayacaktık.

Bu gece birbirimize dokunmak biraz fazla kolaydı. O kadar doğal ki, kendimi durduramadım. Elim yine onun uyluğuna gitti ve ayılmadan önce hafifçe sıktım. Bu gece içmeme gerek yoktu çünkü çocukluk düşmanım, sahte randevum ve gerçek şehvet nesnem tarafından zaten sarhoş olmuştum.

Aileme baktım ve bu gece buradaki birçok insan gibi onların da her hareketimizi izlediklerini fark ettim. Belki de kurduğumuz çılgın ittifak, onun yanımda ne kadar iyi hissettirdiği ya da öpüşmemizin başlattığı şeyi bitirme ihtiyacımdan dolayı kafam güzeldi, ama birlikte geçireceğimiz saatlerden korkmak yerine, gecenin bitmesini istemiyordum.

Benim sorunum, gece bittiğinde ne yapacağımdı.

ON BİR

OLIVIA

"Bu yeni bir şey mi?" Tyler, kokteyl bardağındaki pembe sıvıyı karıştırırken bana sordu.

"Özel düğün kokteylleri mi? Birkaç tane görmüştüm," diye cevap verdim ve bir yudum daha aldım. Donnie ve Cassandra için hazırladıkları Mr. and Mrs. Bennett kokteyli oldukça güçlüydü. Rom, belki biraz hindistan cevizi ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin tadını aldım. Alkolü pek iyi tolere edemem, ama bu kokteyl kafama hemen çarptı ve bu gece zaten yeterince gevşemiştim.

Tyler birkaç bira içtikten sonra rahatlayarak fazla acı hissetmiyordu. Onu daha önce barda Donnie ile gülerken görmek güzeldi. Belki de o kadar huysuz değildi ve bu odadaki bazı insanlar onu öyle yapıyordu. Genellikle ben de onlardan biriydim, ama o benimle birlikte olduğu için mutlu görünüyordu. Bunu fazla anlamlandırmamaya çalışsam da, bu zordu.

Yaptığı pastaya her baktığımda göğsüm gururla doluyordu. Her övgüyü, bunun çalışanlarının ortak çabası olduğunu söyleyerek geçiştiriyordu, ama pastayı tasarlama şekli çok güzeldi. Yanlarından beyaz güller sarkan bitter çikolata, sade, farklı ve muhteşemdi.

"Onur konuğunun adını taşıyan kokteyllerin olduğu doğum günü partileri de gördüm. İçine ne koyacaklarını nasıl buluyorlar, hiç bilmiyorum."

"Bir sonraki doğum günü partinde sana özel bir kokteyl olacağını tahmin edebiliyorum," dedi Tyler, ağzının köşesi yukarı kalkarak. "Partilerinde her şey vardı."

İçkinin son yudumunu yudumladım ve bardağı bara koydum. "Artık doğum günümü kutlamıyorum."

Kaşlarını çatarak bardağını benimkinin yanına koydu. "Anladım. Peki ya sen? Önümüzdeki 11 Mayıs'ın her yıl resmi tatil olmasını bekliyorum." Gözlerime bakana kadar güldü, muhtemelen

"Hayır. Ve bunu tartışmak istemiyorum," diye tersledim ve o geri çekildiğinde pişman oldum. En son istediğim şey, eski Tyler ve Olivia'ya, birbirlerine sataşan eski Tyler ve Olivia'ya geri dönmekti.

"Kutlamıyorum. Ve bu konuyu tartışmak istemiyorum," dedim sertçe, o irkildiğinde pişman oldum. En son istediğim şey, sürekli birbirlerine sataşan eski Tyler ve Olivia'ya geri dönmekti.

Gözlerimi kaçırdım ve burun deliklerimden yavaşça nefes verdim. "Üzgünüm. Bu uzun bir hikaye ve bu geceyi mahvetmek istemiyorum. Tamam mı?"

O da başını salladı ve konuyu kapatmış gibi göründü. Onun şaşkınlığını anlıyordum. Ben her zaman doğum günlerimi iple çekerdim. Ailem tek çocukları için büyük partiler düzenlerdi ve ben her birinin tadını çıkarırdım. Otuz yaşına bastıktan sonra bile arkadaşlarımla büyük akşam yemekleri ve geziler planlar, haftalar öncesinden kendime hediyeler alırdım. Sonra evren bana bu kadar bencil olmanın bedelini gösterdi ve son birkaç doğum günümde tek istediğim şey unutmaktı. Onları yalnız geçirdim, bir an önce geçip gitmelerini umarak.

"Olivia kokteylinde ne koyacağımı biliyorum," dedi, dirseğini bara dayayarak. Huysuz Tyler yeterince çekiciydi, ama şakacı ve seksi Tyler karşı konulmazdı.

"Ne koyardın?" diye sordum, onun ses tonuna uymaya çalışarak nefes nefese.

Çenesini okşadı. "Karışımlarla oynamam gerek, ama Fireball ile başlayacağımı biliyorum."

"Viski mi?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilemiyorum."

O güldü, sıcak ve alçak bir sesle, yüksek topuklu ayakkabılarımda içinde ayak parmaklarımda kasılmasını sağlayacak kadar alçak bir sesle, sonra kulağıma fısıldamak için bana yaklaştı.

"İlk başta tatlı, içtikçe içini yakar ve dikkatli olmazsan sonunda seni yere serer. Bence bu tanımlama oldukça doğru."

Geri çekildi, gözleri bu gece sayısız kez olduğu gibi dudaklarıma düştü. Her seferinde beni öpecek sandım ve altın rengi gözlerindeki sıcaklık nefesimi kesti. Yakında büyü bozulacak ve Tyler ile ben tekrar tanıdıklar haline dönecektik, ama umarım artık o çirkin tartışmalar bizim tarzımız olmayacaktı.

gerçeğe dönme fikri, beklemem gereken derin bir üzüntü yarattı, ama yine de beni rahatsız etti.

"İşte orada!"

Donnie'nin gür sesi, bizi içine düştüğümüz trans halinden çıkardı. Yeni karısının elini tutarken geniş bir gülümsemeye baktı.

"Bak, elini sıkmam lazım." Donnie elini bana uzattı. "O çim hokeyi hikayesinin saçmalık olduğunu hep biliyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Tyler'a döndüm.

"Sır saklamaya yemin ettiğini biliyorum, ama aradan on beş yıl geçti ve Donnie'ye söylememek imkansızdı. O pisliği dövmek için çok uzun süre bekledik. Ailevi yükümlülüklerimiz nedeniyle bunu yapamadık, ama bu gece sen bizim yeni kahramanımız oldun."

Tyler omzumun üzerinden bakarken gülümsemesi kaybolana kadar güldüm.

"Geciktiğimiz için üzgünüz. Hava çok kötü, birçok yol kapalı. Neredeyse gelemeyecektik." Uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın gözümün ucunda uçup gitti ve Cassandra'ya ılık bir kucak verdi. Helen'ın yıllar boyunca verdiği birkaç partiden Amy'yi hatırladım. Konuştuğu herkese her zaman zoraki, yapmacık bir gülümseme takınırdı ve onu her gördüğümde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutardım. Tabii ki, Tyler'ın çıktığı herkesi sevmemeye kararlıydım, ama o gerçekten beni çok rahatsız ediyordu.

Onlar, bu iyiliği yapmamın asıl sebebiydi, ama o kadar eğleniyorduk ki, onları tamamen unutmuştum. Şimdi gerçek gösteri zamanıydı.

Amy, elini siyah elbisesinin imparatorluk belinin altına koyarken, Jayden'ın bakışları odanın her yerine dolaşıyor, ama bize bakmıyordu. Neredeyse onun tüm çıkışları not almasıyla ilgili bir şaka yapmak istedim.

"Merhaba Tyler," dedi Amy, Jayden kolunu omzuna dolarken. Jayden, Tyler'a sadece çenesini sallayarak selam verdi. En azından en iyi arkadaşının nişanlısını çaldıktan sonra ona düzgün bir selam verebilirdi, ama bu ikisinde düzgün olan hiçbir şey yoktu.

"Merhaba, Amy. Jayden. Olivia'yı hatırlıyorsundur herhalde." Tyler kolunu belime doladı. Onların önünde olduğumuz için bizi ne kadar öne çıkarmak istediğini bilmiyordum ve ben de onun liderliğini takip etmeyi planladım. Bana çarpık bir gülümseme attığında, onun yanına yaslandım ve Amy ile Jayden'a döndüm.

"Seni tekrar görmek ne güzel."

Amy içeri girdiğinde yüzünde zoraki bir gülümseme ve sıkıntı vardı, ama şimdi Tyler ile bana bakarken gözleri kısıldı.

"Olivia ile mi geldin?" Jayden kahkahayı bastı.

"Sürpriz olan tek kişi sen değildin," diye karşılık verdim ve elim Tyler'ın ceketinin yakasına kaydı.

"Eh, ikiniz de birbirinizden hep nefret ettiğiniz için, bunu anlayabileceğinizi düşünüyorum."

"Ne derler bilirsin," diye başladım, Tyler'ın sırtını dairesel hareketlerle ovuşturarak, daha çok rahatlatmak için, gösteriş için değil. "Aşk ve nefret arasındaki çizgi kağıt kadar ince, değil mi bebeğim?"

Tyler'ın dudakları seğirene kadar çok ileri gittiğimden endişelendim.

"Çok ince, tatlım," diye fısıldadı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Onu içime çekerek, bu oyunun tadını sonuna kadar çıkardım.

"Akşam yemeği hala servis ediliyor. Oturduğunuzda garsona size bir şeyler getirmesi için söyleyeceğiz,"

bir şeyler getirmelerini söyleyeceğiz," diye araya girdi Cassandra, gerginliği bozarak.

"Teşekkürler, açlıktan ölüyoruz. Bu ikisinin yemek yemesi lazım," dedi Jayden, elini karısının minik karnına kaydırarak, ama Amy ona karşı sertleşti. Onlar uzaklaşırken, içimdeki cadaloz, ikisinin de hep bu kadar mutsuz olmasını ve karmalarının onlara hızlıca hizmet etmesini diledi.

"Yağmur biraz daha şiddetli yağsaydı da onlar hiç gelemeselerdi," diye sızlandı Cassandra. "Tekrar özür dilerim, Tyler. Onu gerçekten çekemiyorum. Sanırım ikimizin de berbat kuzenleri var."

Tyler gülümsedi ve elini salladı. "Sorun değil, gerçekten." Amy ve Jayden çoktan gözden kaybolmuş olsalar da, kolunu belime daha sıkı sardı.

"DJ'i görmeye gidiyoruz. Ona en az bir saat boyunca klasik şarkılar çalmasını istemezsek, yaşlılar isyan çıkarmak üzere." Donnie, Tyler'ın koluna bir şaplak attı. "Görüştürüz çocuklar."

"*Sugar?*" diye sordum, kaşımı kaldırarak. "*Tatlım* değil, *sevgilim* değil. *Sugar* mı buldun?"

Omuz silkti. "Ben fırıncıyım. Ağzımdan öyle çıktı. Bunu bir iltifat olarak kabul et."

"Tamam, yapacağım." Omzunu sıktım, hala o anın içinde olup olmadığımızdan emin değildim, ama ona dokunmadan duramadım. "İyi misin?"

Dişlerine dilini vurdu ve geriye yaslandı. "Biliyor musun, iyiyim. Beni sıklık için iki kez düşünmedilerse, etrafımda olmaya ya da düşünmeye değmezler. Teşekkürler..." Çenesini göğsüne indirdi ve sonra bana baktı. "Her şey için teşekkürler, Olivia. Ciddiyim."

"Benim için bir zevk," diye boğuk bir sesle cevap verdim, gözlerindeki tüm o sevgi ve minnettarlıkla ne yapacağımı bilemeden. Ne yapmak istediğimi biliyordum: onu deli gibi öpmek ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca rol yapmaya devam etmek isteyip istemediğini sormak. Ama bunu yapamazdım. Bu, artık yeni bir arkadaşım olan eski bir düşmanıma yaptığım bir iyilikti. Bu hediye yeterince iyiydi ve ben de bunu burada bırakmakla iyi ederdim.

Bakışlarım dans pistindeki tüm çiftlere kaydı. DJ'in olduğu her partide, babam sadece gösteriş yapmak için salsa isteyerek her zaman benimle dans ederdi. Düğünlerde bizim geleneğimizdi bu. Babamla birlikte pek çok şeyimiz vardı.

Artık onun olmadığı için, bizim de artık olmayan şeyler.

"Dans etmek ister misin?" Tyler elini uzattı.

"Ciddi misin?" Ona burun kıvırdım.

"En azından biraz dans etmezsek, buna nasıl düğün randevusu diyebiliriz ki?" Ayağa kalktı ve beni elinden tutup bardan uzaklaştırdı, ama dans pistine vardığımızda müzik yavaşlamıştı. Ne yapmak istediğini veya o anda ne yapmamız gerektiğini bilemediğim için hareketsiz kaldım. Beni kolumdan kendine doğru çekti, bir elini belime dolarken diğer elini göğsüne çekti.

Dans ettiğimiz şarkıyı anlayamadım, birbirimize ne kadar yakın olduğumuza, gerçek bir çift gibi ileri geri sallanmanın ne kadar doğal olduğuna odaklanmıştım. Belki içkilerin etkisiydi, belki de rol yapmamızdı, ama tek hissettiğim, Tyler'ın bu gece beni eve bırakacağını düşündüğümde umutsuzlukla karışık gerçek bir mutluluktu.

Dans pistinden ayrıldığımızda Tyler, "İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki." Zorla geniş bir gülümseme takındım. Oyun neredeyse bitmek üzereydi ve kendime bunun hala sadece bir oyun olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Tyler'ın kollarında ne kadar gerçek hissettiğim ya da elimi tutup beni kendine çektiğinde ne kadar doğal davrandığı önemli değildi. Bu

etki yaratmak içindi. Bir gösteri. Aramızdaki düşmanlığın yokluğu, sihirli bir şekilde sevgiyle yer değiştirmede. Bu rol yapma oyununun gerçek hayata sızması umudu, içime yavaş yavaş yerleşmişti ve artık onu uzaklaştırmanın zamanı gelmişti.

Farkına varmadan tatlı saati gelmişti. Dışarıda gök gürültüsü çakmasına rağmen Donnie ve Cassandra pastayı keserken alkışladık. Saatlerce gülmekten yanaklarım ağrıyordu. Tyler'ı tanıdığım onca yıl boyunca, yani tüm hayatım boyunca, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. İlk başta rol yaptığını sandım ama o sahte davranmakta hiç iyi değildi.

Bu benim uzmanlık alanımdı.

Her zaman iyi numara yapardım. Arkadaşlarıma ve aileme iyi olduğumu, kalbimin kırılmadığını, her şeyin benim hatam olmadığını söylerdim. Annem, maskeyi düşürürsem nefes almamın daha kolay olacağını söylerdi. Bu gece maskeyi düşürdüm ve şimdiden nefes almakta zorlanıyordum.

Hava almak için kadınlar tuvaletine kaçtım, bu harika gecenin sonu, tavandan tabana pencerelere yağan yağmur gibi yaklaşıyordu. Rujumu tazeledikten sonra restorana geri döndüm, karanlık koridorda bir el pazımı kavradığında neredeyse düşüyordum.

"Ben hep biliyordum, biliyorsun."

Döndüğümde, öfkeli Amy bana saldırmak üzereymiş gibi bakıyordu.

"Ne zaman biliyordu?" diye yavaşça sordum.

O, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Seni hiç sevmediğini defalarca söylerdi, ama her partide gözleri seni takip ederdi. O küçük konuşmaları duyardım. İkiniz de beni aptal mı sanıyordunuz? Sen ve onun aptal fırınıyla geçirdiği onca zaman. Tanrıya şükür ki oradan kurtuldum."

Bana kaşlarını çatarak baktı, burun delikleri genişleyerek öfkeyle titriyordu.

"Senin yaptığın gibi mi çıktın? Az önce söylediğin bu mu?" Yaklaştım, öfkesi midemde kaynıyordu ve muhtemelen yüzümden okunuyordu, çünkü o geri çekildi. "Sen ne düşünürsen düşün, seni temin ederim ki, bizi tanıdığın zaman, biz sevgili değil, düşmandık. Yaptığını açıklamaya çalışmak, onu yapmak neredeyse daha aşağılık bir şey.

O 'aptal fırın' çok güzel. O bunun için çok çalıştı, ama sen onun ilk gününün tadını çıkarmasına bile izin vermedin. O düğün pastasının ne kadar muhteşem olduğunu ve onun ne kadar yetenekli olduğunu gördün mü?

Yumruklarım yanlarımda sıkışırken, o geri çekilirken ben ilerledim, gözlerindeki küstahlık yerini şimdi biraz korkuya bırakmıştı.

"O senden daha iyisini hak ediyordu. İkinizden de. O, kendisini destekleyecek birine ihtiyaç duyan harika bir adam, yeterince ilgi görmediğini söyleyip sızlanan ve bunu en iyi arkadaşını becermek için bahane olarak kullanan bir bebek değil."

O duvara yaslanıp kıvranırken ben gülümsedim. "Belki de bir hata yaptığını fark ettin. İyi. Senin gibi pislikler mutsuz olmayı hak eder, Tyler ise sadece iyi şeyleri hak eder. En iyisini. Çünkü o öyle bir adam. Şimdi, izin verirsen."

Topuklu ayakkabılarımla neredeyse sendeleyerek geri döndüm, ama yine geri çekildim.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım, sonra Tyler'ın gözlerine baktım.

"Sakin ol, kaplan," diye fısıldadı ve beni göğsüne çekti. Patlamamdan kaynaklanan adrenalin ve onun bu kadar yakınında olması bir an için sendelememe neden oldu.

"Sanırım Amy bizi fark etti. O sadece..."

"Biliyorum. Duydum." Yüzümü avuçladı. Artık titriyordum, çenem titriyordu, o da başparmağıyla çenemi okşadı.

"Duydun." Yutkundum, kalbim kulaklarımda çarparak ağzım kurudu. "Her şeyi mi?"

"Evet." Gözleri kararmış ve karanlık bir şekilde başını salladı. "Ve o haklı. Seni takip *ettim*. Beni deli etsen bile, sana bakmaktan kendimi alamadım. Sürekli bahsettiğin o çizgi *çok* ince." Biraz daha yaklaştı, dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı. "Çok ince."

Tyler dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ama otoparkta yaptığımız, sevgiyi başarabilir miyiz diye denediğimiz öpücükten farklıydı bu. Bu öpücük yavaş, derin ve ruhumu yakıyordu. Dilini dilime sürtünce, ben onun ağzına inleyerek, her dokunuşunda vücudum ona yaslanırken, ellerimle saçlarını okşuyordum. Bu öpücükte hiçbir şey rol değildi. Çenemi avuçlayıp

parmağını boğazımdan köprücük kemiğimin üstüne doğru kaydırırken, içim ve dizlerim eridi.

Ağız benim ağzımın üzerine eğildi ve beni duvara yaslayarak öpücüğü derinleştirdi. Sahnelemeye başladığımız gösteri kayboldu ve etrafta kimlerin olduğu ya da bizi kimlerin gördüğü umurumda değildi. Tek önemli olan, sakallarının cildime değmesi, alt dudağımı ağızına çekmeden önce dilinin yumuşak ve sıcak dokunuşu ve elini elbisenin yırtmaçından uyluklarımın üzerine kaydırırken boğazından çıkan homurtuydu.

O anda kim olduğumuzu bilmiyordum, ama geri dönmek istemiyordum.

Bu, umabileceğimden çok fazlaydı. Bunun bitmesini ya da Tyler'ı öpmeyi bırakmayı hiç istemiyordum. Ve buna mecbur kalana kadar, bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

ON İKİ

TYLER

Resmi olarak belli olmuştu.

Aklımı kaçırmıştım.

Bu gece bu işe girerken dikkatli olmaya niyetliydim, ama aramızda her şey çok kolaydı. Flörtleşmeler, bu çılgın plana ilk razı olduğumda düşündüğüm gibi garip ya da zorlama değildi. Doğal ve doğru geliyordu.

Gerçek.

Gerçekte, tüm bu olay deliceydi, ama ben çok derine batmıştım ve kendimi bu durumdan kurtaramazdım.

Bu gece birini getirip getirmediğim önemli değildi. Artık, en iyi günlerini geride bırakmış bir zorba olan Alan gibi kuzenlerimin önünde nasıl görüldüğümü dert etmek saçma geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Amy ve Jayden'ı görmek beklediğim kadar içimi parçalamadı, hatta Jayden etkileyici olmak için Amy'nin hamile karnını okşasa bile. Onun rahatsızlığından memnuniyet değil, kayıtsızlık hissettim.

Amy'nin Olivia'yı kıskanması, onu Olivia'ya saldırırken ilk duyduğumda gülünç gelmişti. Ama üzerinde düşündükçe, mantıklı gelmeye başladı. Annemin Carla ve ailesini davet ettiği her yaz barbeküsüne veya aile toplantısına katılırdık ve ben eve dönerken yol boyunca Amy'ye neden her seferinde onların da dahil edilmesi gerektiğini şikayet ederdim, Olivia'nın bir yılan olduğunu ve onu görmek zorunda olduğum her etkinlikten ne kadar korktuğumu tekrar tekrar söylerdim. Olivia'yı gördükten sonra çoğu zaman, onu dinleyecek olan herkese onun hakkında şikayet ederdim.

Amy, bu gece bizi birlikte gördüğünde, benim hiç fark etmediğim ya da belki de kabul etmek istemediğim bağlantıları kurdu. Yaptıklarından sonra, bizimle ilgili herhangi bir şeye kızmak için çok cesur davrandı, ama Olivia'nın beni sinirlendirdiği inkar edilemezdi. Saçma sapan şeylerin yol açtığı uzun tartışmalara çok fazla tanık olmuştu. Kötü bir bakış ya da

, tartışmaya başlıyorduk. Bu gece bizi birlikte görenler, birkaç kez kaşlarını kaldırdılar, ama kimse çok şaşır mış görünmüyordu.

Aramızdaki her şey — kavgalar, gerginlik, o kadar zamandır gerçekte hissettiğimiz şeyleri inkar etmek — sonunda patlak verdi. O anda, uygunsuz bir davranış sergilediğimizi bilmeme rağmen, ölümden başka hiçbir şey ağzımı ve ellerimi Olivia'nın vücudundan ayıramazdı.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı, ben dudaklarımı boynuna indirirken. Kulak memesini ısırđıđımda kollarıma atladı.

"Sen de," diye boğuk bir sesle söyledim. Elimi dalgalı saçlarına sokup çektim, tıpkı binlerce fantezimde olduğu gibi, dşmanlığımıza rağmen onun başrol oynadığı fantezilerde olduğu gibi.

"şeker gibi tatlısın," diye fısıldadım, boğazından omzuna kadar öpücükler yağdırırken dudaklarımdan titreyen titrek kahkahasına gülümsedim.

"Ne salaksın," diye azarladı. Elleri göğsümde yukarı aşağı dolaştı ve kravatımın altındaki düğmelerden birinde durdu. Kırmızı tırnağını gömleğimin içine soktuğunda nefesimi tuttum. Vücudum izikle sarsıldı. Olivia'nın çıplak vücudunun benimkine değdiği düşüncesi neredeyse pantolonuma boşalmama neden olacaktı.

Olivia, benim kaldıracılabileceğimden daha seksi olmasının yanı sıra, bu gece onu yeni bir açıdan görmüştüm. Uzun zaman önce onu şımarık bir velet olarak görmüştüm, ama senin tarafında olduğunda çok sert biriydi. Bir savaşçı. Restorandan çıkıp onu aramaya başladığımda, Amy'ye karşı yaptığı sert eleştirileri duydum, bu rol yapma değildi. Yıllar boyunca onun hakkında ve ona söylediğim onca şeyden sonra, beni bu şekilde savunmak zorunda değildi ve bunu yapmak istememeliydi. O anda, tutunmaya çalıştığım küçük kontrolüm kayboldu ve onu kaybetmek istemedim.

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duyulunca donakaldık.

Dönüp baktığımda Donnie'yi, sanki gülmesini engellemek için elini ağzına dayamış halde gördüm.

"Bldğm için zgnm, ama müdür bana dışarısının olduğa kötü olduğunu söyledi. Çok fazla sel var ve otoyol girişlerinin çoğu kapalı. Bize kullanacağımızı düşünmediğimiz bir oda bloğu verdiler, ama ben bunu sana teklif etmek istedim

." Omzuma vurarak sırtıttı. "Karar senin, bana haber ver. Sanırım ailen ve Cassandra'nın ailesi bir oda tutacak, ama ben sana bir oda ayırırım."

"Teşekkürler, Donnie." Elimi duvara dayadım, Olivia ile temasımı kesmekten şimdiden nefret ediyordum. Son bir saattir, onu bu gece bıraktığımda ne söyleyeceğimi prova ediyordum. *"Teşekkürler" ve "Artık birbirimizin boğazına sarılmamayı öğrendiğimize göre, belki bazen arkadaş olarak görüşebiliriz"* diye başlayacaktım, ama bundan daha fazlasını istiyordum. Bunun nasıl sonuçlanacağını ya da onun bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum.

"Dışarısı gerçekten çok kötü görünüyor." Olivia, ön girişin pencerelerine doğru başını salladı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, otopark sadece bulanık bir leke gibi görünüyordu. Araba kullanmak kesinlikle çok zor olacaktı, ama bir otel odasında birlikte kalmak da başka bir tür tehlike barındırıyordu.

Her şey, almak istediğimiz riske bağlıydı.

"Bu iyiliği kabul ettiğinde bir gecelik konaklama planladığını bilmiyorum." Onun üzerinde durdum, vücudu benimkinden bir santim uzaktaydı, ama birbirimize dokunmadık. Gözleri cam gibi parlıyordu, şişmiş dudaklarında ruj izleri vardı. Muhtemelen benim de aynı durumda olduğumu fark edince elim ağzıma gitti ve göremediğim ateşli öpücüğümüzün izlerini sildim.

"Benim için sorun olmaz. Muhtemelen bize çift kişilik yatak verirler." Bakışları yere kaydı, sonra tekrar bana döndü, bekleyiş içinde. Olivia'nın yapmadığı tek şey yumruklarını çekmekti, ama daha önce hiç bu noktaya gelmemiştik ve eminim o da benim kadar şaşırmıştı.

Dışarıda uğursuz bir şimşek çaktı ve gök gürledi. Bu fırtına düğün başladığından beri devam ediyordu ve sabaha kadar dinmeyecekti. Otelde kalmak en mantıklı seçimdi, ama geceyi birlikte geçirirsek bunun ne anlama geleceğini biliyordum. Birkaç öpücük kararlılığımızı yeterince sarsmıştı. Bütün gece yalnız kalmak beni heyecanlandığı kadar korkutuyordu da.

"Olivia, o odada kaç yatak olduğu önemli değil, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bütün geceyi *benim* yatağımda geçirmemi istiyorum. İçine girene kadar ağzımı her yerine sürmek istiyorum, birbirimizi günlerce hissedeceğiz."

Nefes nefese kalırken, karanlık ve yalvaran gözlerine baktım, bakışlarında hiç görmediğim bir zayıflık vardı. Nefesi yavaş ve düzenliydi, ikimiz de gözümüzü kırpmadık.

"Eğer istediğin bu değilse, şimdi söylemelisin..."

"Benim istediğim bu." Boynumun arkasını tuttu ve ağzımı kendininkine doğru çekti, ikimizi de nefessiz bırakacak şekilde öptü. "Donnie'ye evet de, hadi buradan gidelim."

ON ÜÇ

OLIVIA

"Bize hangi odayı verdiler?" diye sordum, Tyler ve ben restoranı otel asansörlerine bağlayan uzun koridordan geçerken sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Birkaç dakika önce duvara yaslanarak birbirimize saldırdığımızı düşünürsek, şimdi göz göze bakamamamız gülünçtü. İkimiz için de en iyisi sakinleşmekti.

Ama bu olmayacaktı. Anahtar kartını kilide soktuğumuz anda, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Her şey çoktan değişmişti.

"Üç yirmi altı," diye cevapladı, tüm dikkatini asansör çağırma düğmesine vermiş halde. Parmakları arasında beyaz anahtar kartını ileri geri çevirip durdu, ta ki yüksek sesli bir zil sesi bizi irkiltene kadar. Bana içeri girmem için işaret etti, ben de bakışlarımı ileriye doğru sabitleyerek asansör duvarına yaslandım.

Tyler, omuzları gergin, her nefes alışında sabırsızlığı belli olan eski haline dönmüş gibiydi, ta ki üçüncü katta durana kadar. Birkaç dakika önce olduğu kaygısız adamı özledim. İkimiz de bu gece tanıyamadığımız hallerimize dönüşmüştük. Akşam tam da olması gerektiği gibi geçti ve ikimiz için de başka bir şey yoktu.

Ya da olmamalıydı.

Asansör bizim katta açıldığında, o dışarı çıktı ve ben asansörden inerken kapının açık kalması için elini kapının üzerinde tuttu. Onu odamıza kadar takip ederken, ağzım birden kurudu ve yutkundum.

Bu gece ne istediğimi biliyordum, ama bakışlarım koridorun çirkin halı deseninde takılıp kalırken, akışına bırakmaya ve hiçbir şeyi zorlamamaya yemin ettim. Elbette, Tyler ateşli bir anda beni istediğini söylemişti, ama belki de düğün sona ererken aklı başına gelmişti. Güzel anıyı aklımda tutacak ve biraz uyumaya çalışacaktım.

Tyler benden sadece birkaç adım uzakta olacaktı ve hayatına devam edecekti.

Kilit bip sesi ile açıldığında, ilk fark ettiğim şey iki adet çift kişilik yatak oldu. Tyler kapıyı arkamızdan çift kilitleyince, içimde hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissettim.

"Sana iki yatak vereceklerini söylemiştim." Çantamı masanın yanındaki sandalyeye koydum. "Bu elbiseyle uyumak ilginç olacak..."

Tyler beni duvara yaslayarak bir öpücükle sözümü kesti.

"Bu elbiseyle ya da tek başına uyumayacaksın." Eli yanağımdan aşağı kayd, boynumdan geçip göğsüme doğru indi. "Bu gece ikimiz de pek uyuyamayacağız galiba. Bununla bir sorunun yok, değil mi?"

Gözleri kısılmıştı, sanki ben onun son yemeğiymişim ve bir ısırık almak için can atıyormuş gibi beni süzdü. Tyler'ın bana biraz daha öyle bakmasını sağlamak için, eminim ki.

Ben başımı sallarken dudaklarımız birbirine çarptı, ceketinin düğmelerini yırtarak omuzlarından çıkardım.

"Fermuar nerede?" diye homurdandı, eli uyluğumda kayarken, zaten yüksek olan yırtmaç, yırtılma sesi duyulacak kadar genişledi.

"Yan tarafta," diye nefes vererek, onun kucaklamasından kurtulup üst kısmı aramaya başladım. Elimi itti, gözlerime bakarak fermuarı aşağı çekti, fermuarın çıkardığı ses ve düzensiz nefeslerimiz odadaki tek seslerdi.

Elbisemi omuzlarımdan aşağıya doğru düzeltti, ta ki ayaklarımdan dibine düşene kadar.

"*Tanrım*. Şu haline bak." Gözleri vücudumda dolaşırken uzun bir nefes verdi. Bakışlarının izlediği yerlerde tüylerim diken diken oldu ve vücudumda ateş yandı. Sütyenim ve külotum hâlâ üzerimdeydi, ama kendimi hiç bu kadar çıplak ve açık hissetmemiştim.

"Gördüğün hoşuna gitti mi, Bennett?" diye alay ettim ve sırtıma uzanıp sütyenimi çıkarmak için ellerimi arkaya uzattım, ama Tyler ellerimi yakaladı.

"Bu gece tamamen benim, tatlım." Bana çarpık bir gülümseme attı ve beni vücuduna sıkıca çekti, ellerini sırtıma kaydırđı. Tek tek kancaları açarken nefesim kesildi, sonra onları elbisenin yanındaki yere attı.

"Çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Bu kadar güzel olman her zaman çok adaletsizdi."

Boğazımın arkasında birdenbire oluşan yumruyu yuttum. Ben onun kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken, ağzı tekrar ağızma geldi.

"Vay canına," diyebildim sadece. Tyler'ın vücudu kaslıydı, cildi parmaklarımın altında pürüzsüz ve sıcaktı. Elimi göğsünden aşağıya, yumuşak koyu renkli tüylerin üzerinden ve beni pantolonuna çeken V şekline doğru kaydırdım. O kadar güzeldi ki, ona dokunmak neredeyse acı veriyordu. Bu odayı mahvolmuş halde bırakacaktım, ama bunun için sonra endişelenecektim. Şu anda, yarın güneş doğduğunda gerçek kimliklerimiz ortaya çıkmadan önce onu elde edebileceğim her şekilde onu istiyordum.

Tyler beni belimden kaldırdı ve ikimiz de yatağın üzerine düşene kadar beni yatağa sürükledi. Hayatımız boyunca sürekli rekabet halindeydik. Her ikimiz de, çoğunlukla benim başlattığım aptalca tartışmalarda son sözü söylemek ve kontrolü elimizde tutmak zorundaydık. Biri uzaklaşmaya kalkışırsa, diğeri bir şey söylerdi ve tartışma yeniden başlardı. Beş yaşından yetişkinliğe kadar, hep böyle devam etti. Bu durum bizi ve çevremizdeki herkesi yordu.

Tyler, ellerimi başımın üzerine tutarak beni alt etmiyordu; ağzını vücudumun her yerine gezdiriyor, dişleriyle meme ucumu ısıtıyor ve sert penisini bacaklarımın arasına sürüyordu. Dudakları benim dudaklarıma geri döndüğünde, ağızma inleyerek, dillerimiz savaşmak için değil, açlık içinde birbirine dolanıyordu ve ben ilk kez teslim oldum. Ve memnuniyetle.

Bu, hayatım boyunca peşinde koştuğum yüksek duyguydu.

Gözlerimi kapattım, her bir hissi tadını çıkararak daha sonra hatırlayabilmek için. Dudakları vücudumda dolaşırken sakalları karnıma sürtünmesi, bacağıma kalçasına doladığımda acı çekmiş gibi küfürler mırıldanması, ona yaslanıp ikimizi de tahrik etmesi. Gözlerindeki karanlık arzudan omurgamdan bir titreme geçti. Beni istediği sürece, istediği her şeyi almasına izin verirdim.

"Sana dokunmak istiyorum," diye inleyerek yalvardım, o üstümde kıvranırken. Ellerimi bıraktığında, bizi ters çevirdim, ağzım

doğrudan onun muhteşem göğsüne yöneldi, ağzımı açık bırakarak gövdesine öpücükler ve ısırıklar kondurdum, ta ki kemer tokasına ulaşana kadar. Tyler'ın gözlerine bakarak, yavaşça kemerini çözdüm, pantolonundaki şişkinliğin üzerinde ağzımı gezdirdim, ta ki pantolonunu uyluklarından aşağı kaydırana kadar.

"Siktir, Olivia," diye inledi, başını yastığa gömdü. Onu boxerinden emdim, kalçaları yataktan kalktığında ve sikini dudaklarımın arasında daha sert ve daha büyük hale geldiğinde geniş bir gülümsemeyle.

"Ağzınla bunu yapmaya devam edersen, her şey biter. Buraya gel," diye homurdandı.

"Ağzımın üzerinde olmasını istemiyor musun?" diye sordum, dudaklarımı onun boynunu yukarı aşağı gezdirirken tırnaklarımı karın kaslarına geçirdim. Onu her şekilde mahvetmek istedim. Yüzü işkence görmüş gibi buruşmuştu, şakaklarında ter damlaları vardı ve ben buna bayıldım. Onu bu kadar çılgına çeviren şey benim ihtiyacımdı ve ona bu şekilde etki etmenin verdiği saf zevk, bu gece içtiğimiz herhangi bir içkiden daha sarhoş ediciydi. Ağzımda, göğüslerimde patlamasını ve içinde hiçbir şey kalmayana kadar beni doldurmasını istedim.

"Ciddi misin?" Dirseklerinin üzerine oturarak bana gözlerini kısarak baktı. "Hayatımın büyük bir bölümünde sikimin senin ağzında olmasını hayal ettim. Ama önce istediğim başka şeyler var."

Tyler beni kollarımın altından tutup kaldırdı ve ağzıma ateşli, iz bırakan bir öpücük kondurdu. Başparmağını dantelli külotumun bel kısmına takıp bacaklarımdan aşağı doğru çekti. Eli benim en hassas noktayı okşayarak yavaşça ileri geri hareket edene kadar kıkırdadım.

"İkimizi de işkence ediyormuşsun gibi hissediyorum, değil mi? Ne zamandır benim için bu kadar ıslaksın?"

"Her zaman," diye itiraf ettim, bacaklarım onun parmağı klitorisimi okşarken ileri geri sallanıyordu.

"Şimdi üstüme çık."

Bir kez olsun, Tyler'ın üstüne çıkıp beline bacaklarımı doladığımda hiçbir şey söylemedim.

"Bir şeyin var mı? Lütfen var de."

"Var," dedi, gözleri karanlık ve ateşle doluydu. "Ama henüz değil." Kalçalarımı tutup beni göğsüne çekti.

"Başlığa tutun ve ellerini orada tut." Yatağın aşağısına kaydı, bacaklarımı açarak omuzlarına yerleştirdi.

"Yüzüme bin, Sanchez."

"Ne... Lanet olsun, Tyler!" Dilini klitorisime değdirdiğinde çığlık attım. Gözlerim bulanıklaşana kadar sertçe emdi, sonra beni derin bir öpücükle sahiplendi ve dilinin her hareketiyle bana işkence etti. Daha fazla sürtünme ihtiyacım vardı, ama hareket etmedim, şehvetle çıldırmış halimde kalın bacaklarımın onu boğacağından korktum.

"Bin dedim, Olivia," diye homurdandı, kıcımlı tokatlayarak beni ağzına yaklaştırdı ve dilini içime soktu. Ne yapacağımı bilemeden, bu felç edici hisle başa çıkamadan, elimi duvara vurdum. Tyler acımasızca dilini içime sokarken vücudumun alt kısmı titremeye başladı, orgazmın başlangıcı o kadar sıkıydı ki kendi boşalmamdan korkmaya başladım.

Hayallerimin erkeğiyle geçirdiğim bir gece, benim için çok uğraştığım sert kız imajımı paramparça etmek üzereydi.

"Hareket edersem seni öldürürüm," diye boğuk bir sesle bağırdım, o daha derine girip başparmağını klitorisime bastırduğunda çığlık attım.

"Ölmek için daha iyi bir yol yok," diye mırıldandı.

Sonunda dayanamayarak başımı yatağın başlığına dayadım ve bacaklarım titreyene kadar onun yüzüne doğru sallandım.

"Aynen öyle. Tam oraya, lütfen," diye yalvardım, Tyler parmaklarını uyluklarıma gömerken, dili içimde kıvrılırken inliyordu. Elimi duvara dayayarak dengemi sağladım ve orgazmım hızlı ve şiddetli bir şekilde geldi.

Gözlerim hala kapalıyken beni yatağa indirdi. Gözlerimi açtığımda, geniş bir gülümsemeye bana bakıyordu ve ağzı ve çenesi benimle ıslanmıştı. Elimi nemli saçlarına geçirdim, terli alnından saçlarını çekerek, bulanık gözleri bana sabitlenmişken.

"Sen şeker kadar tatlısın. Orada kal."

Tyler yatağa eğildi ve cüzdanını aldı, hızlıca karıştırdıktan sonra folyo bir paket çıkardı.

Elimi uzattım ve o elini avucuma koyduğunda gülümsedim.

"Çabuk ol, Sanchez. Aklımı kaçırmadan önce içine girmem lazım."

Köşesini yırttım ve prezervatifi onun boyuna doğru yavaşça indirdim. Kaşlarını çattı, beni ensemde çekip kendine doğru çekti ve üstüme çıkarken ağzımı yağmaladı. Ben hala sıırsıklamken tek bir hamlede içeri girdi, sonra başını omzumun kıvrımına gömerek yavaşça hareket etmeye başladı.

"Tyler," diye nefes verdim, kalçalarımı yataktan kaldırarak.

Yakışıklı yüzü kızardı, her girip çıktığında yüzünü buruşturuyordu.

"Daha hızlı, daha sert," diye yalvardım. "Hepsini al."

Dileğimi kabul ederken alını alnıma değdi,

beni o kadar derin ve sert bir şekilde becerdi ki, yatak gıcırdadı ve duvardan uzaklaştı. Gözlerimde biriken yaşları silerek, kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım.

Ağzımız ıslak bir öpücükle birleşti, ta ki bacaklarım tekrar kaskatı kesilene kadar. Tyler'ın gözleri büyüdü ve içimde titreyerek, kolunu belimin altına doladı ve beni kendine çekerek üstüme yığıldı.

"Yatağı kırdık mı?" diye sordum, o içimden çıkıp sırt üstü yuvarlanırken. Başlık yataktan ayrılmıştı, yatak artık duvardan birkaç santim uzakta ve eğikti.

"Bilmiyorum." Bana ironik bir gülümsemeye döndü ve elini karışık buklelerimin arasında gezdirdi. "Ve dürüstçe söyleyebilirim ki umurumda değil."

"Hasarı seninle paylaşırım," diye şaka yaptım, ama içimde bir kayıp hissi uyandırmıştı.

O güldü ve yataktan indi. Ben yuvarlandım, gözlerimi kapatıp banyo musluğunun gıcirtısına odaklandım, sonra yatak arkamda alçaldı ve Tyler tekrar yatağa girdi. Beni göğsüne çekip omzumu öptüğünde şaşırdım.

"Şimdiden yoruldun mu, tatlım?" diye sordu, başını boynuma gömerek.

Ona dönerek, bacaklarımın arasında hissettiğim yeni ağrıya yüzümü buruşturdum ve göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"Az önce oldukça yoğun bir egzersiz yaptık, belki birazcık." Dudaklarımı büzdüm ve yatakta yukarı kayarak üzerime çarşafı çektim. "Neden, sen yapmayacak mısın?"

Gözlerinde şakacı bir ışıltı parladı. Tyler'ın gülümsemesi nadirdi. En azından bana karşı gülümsemesi her zaman öyleydi. Bu, onun hiç görmediğim bir yönüydü, ikimiz için de ilklerin yaşandığı uzun bir geceydi.

"İyi bir antrenmandı, kabul ediyorum. Ama," dedi, elini ensemin üzerine kaydırarak, "henüz bitmediğini düşünüyorum." Dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirdi, sonra bir kez daha. "En azından ben bitmesini istemiyorum."

Parmağını, göğüslerimi zar zor örten çarşafın kenarı boyunca gezdirdi. "Bu gece harikaydın Olivia." Bakışlarının yakıcı gücü kalbimi çarptırdı. "Sadece bu değil, ama..." Alt dudağını ağzına çekip, burun deliklerinden uzun bir nefes aldı. "Seninle birlikte olmaktan hoşlandım. Çok hoşlandım."

Ona doğru eğildim ve onu bir öpücükle susturdum. Ben de onunla birlikte olmaktan hoşlandım, ama hala rollerimizi oynuyorduk. O henüz farkında olmayabilir, ama ben bu fırsatı kaçırmadan, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeyi daha fazla almaktan kendimi alamadım.

Üstüne yuvarlandım, tekrar bacaklarımı onun üzerine attım ve çarşafı vücudumdan düşürdüm.

"Sana kötü bir fikir olmadığını söylemişim," diye fısıldadım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Ağızım, çaresiz öpücüklerimizden dolayı yaralı ve tahriş olmuştu, ama tadı o kadar güzeldi ki durmak imkansızdı. Ona bir kez sürtündüm ve ereksiyonu yeniden canlandı.

"Hiç de fena değil," dedi, parmaklarını saçlarıma daldırarak ağzını ağzımın altına eğdi.

Hayır, henüz bitmemiştik. Ben mükemmel bir aktrisdim, ama geriye hiçbir şey kalmadığında daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmayı bilmiyordum.

ON DÖRT

TYLER

Uzaklardan gelen alarm sesim ve uzak bir vızıltı beni derin uykumdan uyandırdı. Eğilip yerde pantolonumu ararken ve telefonumu çıkarırken neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Eli: *Geç geleceğini söylediğini biliyorum, ama yağmurdan dolayı küçük bir sızıntı olduğunu bilmeni istedim. Ben hallettim ve çok fazla hasar yok gibi görünüyor. Çılgın bir fırtına, değil mi?*

Çılgınlık, bunu değerlendirmenin bir yoluydu.

Yanımda çarşafın altında çıplak duran Olivia'ya döndüm, dağınık saçları yastığın üzerine dökülmüştü. O anı mantıkla açıklayabileceğim çok az şey vardı. Onu aldığım andan birkaç saat öncesine kadar, sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydim. Çocukken bana işkence eden, sonra da yetişkin olarak hem işkence eden hem de baştan çıkaran kız, beni açıklayamadığım bir büyüünün altına çekmişti. Şimdi gün ışığı altındaydık ve hiçbir mazeret yoktu.

Gözlerini açtığında, o an sona erecekti, ama bunun olmasını istediğimden emin değildim.

Tyler: *Teşekkürler. Birkaç saat sonra gelirim.*

Otelde nasıl kaldığımı veya kiminle olduğumu anlatmak istemiyordum. Tüm ailem için oldukça iyi bir gösteri sergilemiştik, ama bir noktada bu bir rol olmaktan çıktı. Ya da belki de başından beri rol değildi. Aileme, aramızda gördükleri şeyleri ve dün gece tuvaletlerin yanındaki duvarda olanları duyduklarına emin olduğum şeyleri açıklamam gerekecekti.

Öncelikle, çocukluk düşmanımı arzulamaktan ona aşık olmaya ve dün gece hayatımın en iyi seksini yaşamaya kadar geldiğim gerçeğinin ötesinde, bu açıklamanın ne olacağını bulmam gerekiyordu, her ne kadar bu her şeyi özetliyor olsa da.

Elimi yüzüme götürdüm ve inledim. Daha önce de başımın belada olduğunu düşünüyordum, ama bu o kadar başka bir boyuttaydı ki, bunun bir adı olup olmadığını bile şüpheliydim.

"Hala yağmur yağıyor mu?"

Olivia'nın boğuk, uykudan dolayı yumuşak ve sersemlemiş sesine döndüm. Çikolata rengi dalgalar halinde saçları alnına düşmüştü ve ben onu elime almamak için elimle kenara itmek zorunda kaldım.

Artık farklıydık, ama bize ne demem gerektiğini bilmiyordum. Artık düşman değildik, ama dün geceye rağmen, Olivia'nın çıplak vücudunun görüntüsü beynime kazınmış olsa da, sevgili de değildik. O çarşafın altında kıpırdanırken, gözlerim ona kilitlenmişti, bir kez daha bakabilmeyi umuyordum.

"Hayır, gayet net ve açık." Şu anda kafamın aksine, onun sorusuna cevap vermek uzun bir dakika sürdü.

"Sanırım gitmeliyiz, evde hasarın ne durumda olduğunu görmeliyiz." Yatağın kenarına eğildi, çarşafı üzerinde tutarken yerden elbisesini ve iç çamaşırını aldı. "Orada kalmanın bir anlamı yok, değil mi?"

"Tamam," diye cevap verdim boğuk bir sesle, en hızlı kaçış yolunu aramak yerine birbirimize sarılmış olarak uyanmış olsaydık nasıl olurdu diye hayal ederek. Hem olabildiğince çabuk gitmek hem de siktir et, Olivia'yı bizi kovana kadar sikmek gibi kafa karıştırıcı bir eğilimim vardı.

O banyo kapısını arkasında kapattığında, yataktan kalktım ve onu eve götürme düşüncesiyle göğsümde hissettiğim acıya kıyasla, ondan uzaklaşmak için sabırsızlandığım tüm o anları düşünerek kendi kendime güldüm.

Boxerımı ve takım elbise pantolonumu giydim ve gömleğimi iliklerken kapı gıcırdayarak açıldı.

"Bu hiç de utanç yürüyüşü gibi görünmüyor, değil mi?" Olivia başını eğerek, dün geceki elbisesini işaret ederken bana uykulu bir gülümseme attı. "Lobide tamamen gülünç görüneceğim, ama sanırım birçok düğün konuğu kalmayı planlamamıştı." Gözlerini bana çevirdi, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bizim planlamadığınızı biliyorum."

Yüzündeki makyajı silmiş ve saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, ama dün geceki kadar nefes kesiciydi. Ve babamın masada belirttiği gibi, ben hala ona hayran hayran bakıyordum.

"Hala çok güzelsin. Yani..." Sözümü yarım bırakıp enseme ovuşturdum. "Sorun yok, hepimiz dün geceki kıyafetlerimizle dışarı çıkıyoruz."

O, yerden ayakkabılarını alırken başını salladı. Olivia ve benim aramızda hiç eksik olmayan tek şey, birbirimize karşı söyleyecek söz bulamamaktı ve şimdi aramızda, söylenmemiş ve yarım kalmış şeylerle dolu bir gerginlik vardı.

"Lobiye çıplak ayakla girebilecek kadar erken mi sence?" diye sordu, ayakkabılarını bana doğru sallayarak. "Ayaklarımın bunlardan kurtulması genellikle bir gün sürer."

"Sanırım öyle. Önceden arayıp arabayı hazırlatabilirim."

Koyu ve iri gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. Ona olan çekiciliğim o kadar güçlüydü ki, aramızdaki mesafeyi kapatmamak için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Bu odadan çıkana kadar gün ışığı görünmeyecekti, bu hem sabırsızlıkla beklediğim hem de korktuğum bir şeydi.

Asansöre doğru sessizce yürümek beni daha da tedirgin etti. Üç kat aşağı inerken yalnızdık. Gözlerimi onun zarif boynundan ayırdım ve o kırıksık elbisenin altında vücudunun kıvrımlarının nasıl olduğunu ya da onu tekrar yırtıp atmak istediğimi düşünmemeye çalışarak kendimi zor tuttum.

Ön masada kamyonetimin anahtarlarını beklerken hâlâ hiçbir şey söylemiyorduk, ama Amy'nin sesi arkamızda yüksek ve net bir şekilde duyuldu.

"Otuz dakika mı? Arabamızı daha çabuk getiremez misiniz?"

Jayden yüksek sesle fısıldayarak onu susturmaya çalıştı, ama o buna inleyerek karşılık verdi. Arkanı dönmedim ve dönmeme de gerek yoktu. Artık onların mutsuz olup olmadıkları ya da ne yaptıkları umurumda değildi. Onlar olmasaydı, bu düğüne yalnız gelirdim ve muhtemelen bugün yine aynı mutsuz hayata geri dönerdim. Onlara teşekkür etmek için garip bir dürtü hissettim. Yanımda duran, gördüğümden çok hissettiğim güzel kadınla ne yapacağım dışında, pek çok şey daha net, daha hafif hissediliyordu.

"Hey, kusura bakma." Donnie'nin sesini tanıdım. "Düğün ve fırtına yüzünden dün gece kapasiteleri doluydu. Garaj caddenin karşısında."

"Önemli değil," diye cevapladı Amy yüksek sesle.

O her zaman bu kadar huysuz muydu? Açıkçası hatırlayamıyordum. Kuzenime günaydın demek için döndüm.

"Oh, selam millet. Sanırım siz de uzun süre beklediniz. Kusura bakmayın," diye iç geçirdi ve başını salladı. "Dün gece kolay bir düğün olacaktı."

"Özür dilemene gerek yok," dedi yanımdaki Olivia. "Harika vakit geçirdik."

"Biliyorum," dedi Amy, ikimize de somurtarak, Olivia'ya gülünç derecede küçümseyici bir bakış attı. "324 numaralı odadaydık."

Vale Jayden'a bir anahtar uzattı, o da anahtarı Amy'ye uzattı ve elini Amy'nin beline koyarak onu girişe doğru yönlendirirken hepimize hızlıca el salladı.

Olivia'ya bir bakış attığımda gözleri parladı. Dün geceki seksimiz gürültülü, yıkıcı ve unutulmazdı. Birbirimize o kadar kapılmıştık ki odadaki hasarı fark etmedik, bizi kimlerin duyabileceğini düşünmedik. Eminim ki diğer tarafımızdaki komşularımıza da güzel bir gösteri sunmuşuzdur.

"Üzgünüm," dedi Olivia yüksek sesle fısıldayarak, kolunu dirseğimin kıvrımına sokup bana sarıldı. "Üstelik sizler de çok sessizdiniz."

Amy bize son bir kez sert bir bakış attı ve cam giriş kapısından dışarı çıktı.

Olivia'ya baktım, ikimiz de gülümsememizi zorlukla bastırıyorduk. "Dayanamadın mı?"

"Çocuklar buna ne diyor? Bir sonraki seviyeye geçildi mi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı ve onu öpmek için kendimi tutma k çok zordu.

Donnie aramıza bakarak gülerek yaklaştı. "Pasta ve geldiğiniz için teşekkürler."

Donnie'nin uzattığı eli tuttum. "Benim için zevkti. Ve," fısıldamak için ona yaklaştım, "odamıza ek ücret yansıtılırsa bana haber ver."

Gülerek elini salladı.

"Sorun değil. Dönüş yolunda dikkatli olun. Bazı ağaçların devrildiğini duydum, dikkatli olun."

Vale'den anahtarları aldığımda, Olivia'nın önden yürümesi için elimi uzattım ve onu arkadan bir kez daha süzecek bir fırsat daha yakaladım. Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı ne kadar çok düşünürsem, hiçbir fikrim olmadığı o kadar çok netleşiyordu. Yanımda emniyet kemerini takarken profiline bir kez daha bakarken kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, dün gecenin her saniyesinin buna değdiği ve hiçbir şeyden pişman olmadığımıdır.

Şimdi, bununla ilgili ne yapacağımı bir bulabilsem.

ON BEŞ

OLIVIA

Eve dönüş yolu sessiz ve acı vericiydi. Aramızdaki ilişki daha iyiydi, ama neredeyse eski günlerdeki iğneleyici sözlerimizi geri getirmek istedim. En azından o zamanlar her şey kolay ve tanıdıktı. Uyandığımdan beri buna bir isim vermekte zorlandığım bu durum, sürekli doğru şeyi yapmak veya söylemek için çabaladığım tuhaf bir belirsizlikti.

Daireme dönerken, yolda devrilmiş birkaç ağaç ve kopmuş dalları fark ederek hoş sohbet ettik, ama sabaha kadar yaptığımız akıllara durgunluk veren seks hakkında? Tek kelime bile etmedik. Otel odasından ayrılışımızı düşünerek gülümsedim. Çarşafı düzeltmeye çalışmış olsak da, oda savaş alanı gibiydi ve sanırım öyle de sayılabilirdi. Odadan zaferle çıkmalıydım çünkü sonunda Tyler'ın tüm dikkatini çekmiştim ve muhteşem bir gece boyunca o tamamen benimdi.

Ama asansöre doğru her adımda ve sonra çıplak ayakla Tyler'ın arabasına doğru yürürken, göğsüm sıkışmaya başlamıştı, acıyı gidermek için her ovuşturduğumda daha da sıkışıyordu. Ne bekliyordum ki? Yıllarca birbirimizle kavga edip nefret ettikten sonra, bir gece - ne kadar harika olursa olsun - bizi aşık edecek miydi?

Bir parçam, oldukça büyük bir parçam, uyandığımda ona sokulmak istiyordu. Başımı omzunun kıvrımına gömmek ve göğsüne öpücükler kondurmak. Yavaş, uykulu sabah seksi ve ardından yatakta kahvaltılı bir fanteziydi, ama beynim bunu tekrar tekrar canlandırıyordu.

"İçeri girerken dikkatli ol," dedi Tyler motoru durdurduktan sonra. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, evin önüne geldiğini fark etmemiştim. "Her yerde dallar var ve ayakkabın olmadığı için kesilebilirsin."

"Sorun olmaz. Daha önce de eve çıplak ayakla geldim." Ayakkabılarımı kaldırdım. "Stilettolarla dans ettiğim bir gecenin ardından, buzda bile çıplak ayakla eve yürümek daha iyi bir seçenek olduğunu öğrendim."

"Eminim öyledir," dedi, ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkarak.

Tabii ki öyle düşünmüştü. Ben Olivia, parti kıızıydım, iyi vakit geçirmek ve kendini düşünmekten başka hiçbir şeyi umursamayan şımarık tek çocuktum. Öyle olsam bile, bu benim tüm benliğim değildi. Emniyet kemerimi çözdüğümde gözlerim yaşardı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından uygunsuz romantik duygular besleyen kişi ben olsam da, umarım şimdi beni biraz farklı görüyordur. Belki dün gece ona yardım ederek, hayatımız boyunca sadece huysuz ve cadaloz tarafımı tanıyan ona, farkında olmadığı başka bir yanıma da göstermişimdir.

Ama artık benden nefret etmiyordu. Hayatlarımıza geri dönecektik, birbirimizi görmek zorunda kaldığımızda biraz tartışmalar dışında. En azından şimdi bu vardı ve bundan sonra, bunun yeterli olmasını sağlayacak bir yol bulacaktım.

Kapıyı açamadan kolumu tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları hala yumuşak ve sıcaktı, sabah sakalları dün gecedenden biraz daha fazla cildimi çiziyordu. "Bu benim için çok önemliydi. Her şey. Gereksiz yere çok fazla yük taşıdığımı hep biliyordum, ama dün geceye kadar bundan kurtulamamıştım. Kulağa aptalca gelse de, bugün kendimi biraz daha hafif hissediyorum. İyi bir takım oluşturduk." Bana çarpık bir gülümseme attı ve ben de gülümsedim, umarım kalbim göğsümün içinde eriyormuş gibi görünmemişimdir.

"Sana yardım etmekten mutluluk duyduğumu söylemiştim. En azından bunu yapabilirdim, değil mi?" Gülerek, onun yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırdım, çünkü bu bana fazla geliyordu.

Birkaç bukle saçım topuzumdan kayarak yüzüme düştü. Tyler, ben onu çekip atamadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. Gözlerimden yaşların akmasını engellemek için dilimi damağıma bastırdım. Hâlâ seks konusunu açıkça dile getirmiyordu, ama yanağıma avuçlayıp başparmağıyla çenemi okşama şekli, bunu kabul ettiğini yeterince gösteriyordu. Bu bir gösteri ya da annelerimizi memnun etmek için yapılan bir şey değildi. Arabasının mahremiyetinde, etrafta bizden başka kimse yokken bana dokunuyordu.

Tyler bu kadar yakinken, beklentilerimi istediğim kadar düşük tutmak zordu.

"Sen iyisin, Sanchez."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, nefes nefese. "Senin oyunun o kadar da kötü olmayabilir."

Geriye bakmadan dışarı çıktım ve dikkatlice daireme doğru yürüdüm. Yan kapımın kilidini açtıktan sonra, Tyler'ın hala ön tarafta park etmiş halde beni izlediğini fark ettim. Bir kez daha veda etmek için başımı salladım ve yan kapıyı olabildiğince çabuk açtım.

Kilitledikten sonra kapıya yaslanarak yere çöktüm. Parlak pullar ve duygularla kaplıydım ve ikisini de bir an önce üzerimden atmam gerekiyordu.

Kendimi toparlayıp ayağa kalktım, ayakkabılarımı yatak odamdaki rafa koyduktan sonra banyoya gittim. Bütün gün Tyler ve seks kokmak, kafamı toparlamama yardımcı olmazdı.

Morgan haklıydı. Tyler ile seks efsanevi bir deneyimdi çünkü yıllarca süren birikimin ardından gelen ödüldü. Tüm kavgalarımız dün geceye uzanan bir ön sevişme gibiydi. Annelerimiz bunu öğrendiklerinde nihayet anlaşılabildiğimize çok sevineceklerdi ve ben de onların bunu öğreneceğinden emindim. Otelde geceyi geçirdiğimizi biliyorlardı ve bizi duvara yaslanmış halde görmemiş olanlar da muhtemelen şimdiye kadar bunu duymuştu.

"Olivia?" Bu arada, annemin sesi koridordan geldi ve iç kapımı çaldı. Gençken ve yirmili yaşlarımda başında üst katta yaşarken, önceki gece bir erkekle yaptıklarımı saklamaya çalıştığım zamanları düşünerek içimden güldüm. Uzun zamandır kimseyle bir şey yapıp eve gelmemiştim ve Tyler ile öpüşmem çok aleni olduğu için inkar etmeye çalışmadım.

Garip haberlerin çabuk yayıldığını tahmin ediyordum.

"Merhaba anne," diye mırıldandım kapıyı açarken. Annem beni baştan aşağı süzerken dudaklarını büzüştürdü, kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşacak kadar yukarı kalkmıştı ve kapı pervazına yaslanmıştı.

"Görünüşe göre düğün fena geçmemiş."

"Öyle de denebilir." Yüzümü ellerimle ovuşturarak iç geçirdim. "Duş almaya gidiyordum. İstersen yukarı çıkıp Helen'in sana anlattıklarının eksik kısımlarını tamamlayabilirim."

"Daha sonra akşam yemeği için yukarı gelmeye ne dersin, istediğin her şeyi konuşabiliriz ya da konuşmayız?"

Annemin bilmediği ne vardı ki? Geceyi Tyler'la geçirdim ve *birlikte* görüldük — geri kalanını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Dün gece benim için daha fazlası vardı, ama bunu yüksek sesle söylemeye hazır değildim. Annemin sıcak bakışları, çalkantılı ruhumu yatıştırdı, çünkü o da dün gecenin o kısımlarını zaten biliyordu.

"İyi fikir, anne."

Omzumu sıktı ve ben ona gülümsedim.

Duşa girdiğimde, sıcak suyun kafa derime vurmasına izin verdim ve annemin babama aşık olma hikayesini ve reddedilmenin sadece nefret edilmekten daha korkutucu olabileceğini düşündüm.

Annem haklıydı, çünkü Tyler'ın tanıdığı ama istemediği bir kadındanse, "topuklu ayakkabılı antikrist"i tercih ederdim.

ON ALTI

OLIVIA

"Al, bunu yukarı çıkar." Büyükannem iki teneke tepsiyi kollarıma tutuşturdu.

Onun yanağına öpücük kondurdum, sonra ellerimi neredeyse yakacak kadar ağır olan yiyecekleri baktım.

"Bugün sadece beş kişiyiz, tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan," diye takıldım ve bana attığı kötü bakışa gülerek karşılık verdim.

"Ah." Beni eliyle uzaklaştırdı, paltosunu çıkarıp koridordaki askıya astı. Eylül sonu için hava soğuktu, ama iki büyükannem de en ufak bir esintide kar fırtınası çıkacakmış gibi giyinirlerdi.

"Git, Livie." Beni omuzlarımın arasına itti, bu onun göz hizasına geliyordu. Büyük şaka, babam gibi iri bir adamın onun gibi minik birinden nasıl doğduğu idi. "Yemekler soğuyacak."

Kafamı salladım ve iki tepsi dolusu yiyeceklerle elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıktım. Bugün annemlerin evlilik yıldönümüydü... ya da öyle olmalıydı. Geçen yıl büyükannelerim ve Helen gelmişler ve gün boyu sırayla gülüp ağlayarak düğünlerini anmışlardı. Annem günün sonunda bitkin düşmüştü, ama onlar onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bırakmışlardı. Sanırım bunu bir gelenek haline getiriyorlardı ve ben de buna sevindim, özellikle de hepsi gittikten sonra annemin bana ihtiyacı olursa diye bu gece burada olduğum için.

Bu düşünceyi takdir ettim, ama babamı hatırlamak benim için hala acı vericiydi. Onu her gün, her an hatırlıyordum. En iyi restoranları aramayı, birlikte maç izlerken o yıl hangi Yankees oyuncusuna hayran olduğumu söyleyip benimle dalga geçmesini özlüyordum. Muhtemelen bu influencer foodie yan işine başlamamın ve genellikle yalnız yemek yememin en büyük nedeni oydu. Yalnız olmak, onu sessizce hatırlamamı sağlıyordu. Lezzetli bir şey bulmanın sevinci, popüler bir yemeğin

hemen hemen sanki o da benimle birlikteymiş, yemeğin iyi ve kötü yanlarını birlikte değerlendiriyormuşuz gibi hissediyordum.

Bugün herkes üzgün ama Javier Sanchez'e olan sevgilerini paylaşmanın mutluluğuyla ayrılacaktı, ama ben aynı derecede kızgın ve suçlu olacaktım çünkü o burada olmalıydı. Aşağı kata inip son doğum günü yemeğimi yeniden yaşayacaktım, onun kendini iyi hissetmediğini sezdiğim halde onu başımızdan savmamızı izin verdiğimi hatırlayacaktım. O geceyi kafamda milyonlarca kez tekrar tekrar düşünmüştüm.

Kabul edemeyeceğim kadar çok "eğer" vardı.

"Vay canına, görünüşe göre bu hafta ikimiz de yemek yapmayacağız," dedi annem, tepsileri kollarımdan alıp mutfaka götürmeden önce.

"Bugünden sonra bu hafta pek yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi Helen, lavaboda bulaşıkları yıkarken omzunun üzerinden bana. Gözlerim süzgeçlik ve annemle babamın düğün çini tabaklarına takıldı.

"Bugün iyi tabakları mı kullanıyoruz?" diye sordum, tabakları görünce hissettiğim acı, Donnie'nin düğününden bu yana Helen'ı ilk kez gördüğümde hissettiğim üzüntüyü unutturdu. Tyler ve ben dahil, hiçbirimiz olanlar hakkında konuşmamıştık. İki haftadır konuşmamıştık, ben yaklaşık on mesaj yazıp silmiş olmama rağmen.

Tyler'ı kıskırtmak kolaydı. Ona bir arkadaş olarak, ya da en azından artık nefret etmediği biri olarak ulaşmak, sadece nasıl olduğunu görmek için - bu çok karmaşık görünüyordu. Diğer erkeklerle hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Utangaçlık bana göre değildi ve soğuk davranmaya çalışarak ne kadar çocukça davrandığımı kendime kızıyordum. Belki de benim her zamanki gibi şımarık olduğumu ve o gecenin benim için hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu. Ama vardı. Ve aptalca da olsa, onun için de bir anlamı olduğunu bilmek istiyordum.

Tyler'la seks yapmanın onu kafamdan çıkaracağını ummuştum, ama bunun asla işe yaramayacağını bilecek kadar akıllıydım. Bir daha asla elde edemeyeceğini bildiğin bir şeyin tadı, onu daha da çok istemene neden olur.

"Helen ve ben az önce dolapta onları bulduk ve düşündüm ki, bunları ne için saklıyoruz? Ben süslü tabaklar istemiyordum, ama büyükannen ve teyzelerin, evlendiğinde bunların bir tür gereklilik olduğunu düşünüyorlardı. Otuz yılı aşkın bir sürede, onları

"Bugün bir nevi kutlama günü."

"Kesinlikle," dedi Helen ellerini kurularken. "Seni görmek güzel, Olivia."

"Sen de, Helen." Lavaboya gidip ona merhaba öpücüğü verdim. Bir an için beni sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi. Büyükkannelerimin bugün de bana yapışıp kalacağından emindim. Kimse benim ne kadar zorlandığımı açıkça söylemiyordu, ama bakışları ve uzun sarılmaları hem rahatlatıcı hem de işkence vericiydi. Fazladan sevgiyi takdir ediyordum ama bunu hak ettiğime gerçekten inanmakta zorlanıyordum.

"Hâlâ beni alt etmeye mi çalışıyorsun, Carmen?" Nana uzun bir iç çekişle Abuela'ya sarıldı.

"Bu beni ayakta tutuyor, Maria." Onu sırtına hızlıca bir patlayarak kucakladı. "Şimdi, bulaşıklar hakkında mı konuşacağız yoksa yemek mi yiyeceğiz?"

"Tabakları ben getireyim," dedim, dudaklarım gülümsemeye çekildi. Her zaman dostça bir rekabet içindeydiler, ama aralarında hiçbir zaman gerçek bir düşmanlık olmadı. Nana da kısaydı, ama Abuela ikisi arasında daha küçüktü. İkisi de her hafta saçlarını ve tırnaklarını yaptıırıyordu ve ben de seksenlerimde o kadar güzel olmak istiyordum.

Büyükbabalarım ben küçükken vefat etmişlerdi, ama istediğim tüm büyükanne ve büyükbaba sevgisini görmüştüm. Frankie amcam ve eşi batıda yaşıyorlardı ve ara sıra tatillerde onları görürdük. Babam da benim gibi tek çocuktı, bu yüzden büyürken babamın sık sık söylediği gibi, ben torunların kraliçesiydim.

Tartışmayı önlemek için, masaya oturur oturmaz hem pernil hem de tavuk parmesan ile yanında pilav ve makarna sipariş etmek zorunda kaldım. Kederimi dilediğimce yiyebileceğimi bilerek, daha önce en bol taytımı giymiştim.

Herkes önemsiz şeyler hakkında sohbet ederken, annemin yemek mi yediğini, ağladığını mı yoksa her ikisini birden mi yaptığını görmek için ona bakarken pek konuşmadım. Annem çok geniş gülümsüyordu, ama bu onun cam gibi gözlerini gizleyemiyordu. En azından benim gözümünden. Yüzünde kazınmış her bir acı damlasını fark ettim ve hissettim, onu daha iyi hissettirebilmeyi diledim ve bunu önceden engelleyemediğim için kendimden nefret ettim.

"Nasıl oldu da iki yıl geçti?" Annem sonunda, tabağındaki tek bir fasulyeyi çatalla ileri geri çevirerek konuştu. "Bu sabah aklıma gelen ilk düşünce neydi biliyor musun?" Sulubati gözleri masanın üzerinde dolaştı. "Ona kart almadığım. Javier her zaman kartları önce alırdı. Birkaç kez unuttuğumda, bunun önemli olmadığını söylerdi, ama her doğum günümde veya yıldönümümüzde kahve makinesinin yanında beni bekleyen bir kart vardı."

Çatalımı bıraktım, bunu bilseydim bugün ona kendi kartımı verebilirdim diye düşündüm. Ailem, birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile o efsanevi aşkı yaşıyordu. Sadece ikisinin paylaştığı özel şakaları ve diğer küçük samimiyetleri vardı.

Artık annemin elinde sadece anıları kalmıştı.

"Javier hep böyleydi," dedi Abuela. "Küçük bir çocukken ve daha sonra yaramaz bir gençken bile, önemli şeyleri asla unutmadı. Ama senin önünde, bu konuda havalı davranmaya çalışırdı." Mavi gölgeli gözünü peçeteyle silerken, fısıldayarak İspanyolca bir şeyler mırıldandı. "Onu *deli* ettin."

Annem elini gözlerinin üzerine koydu, omuzları gülmekten titriyordu, ama yüzünde gözyaşları akıyordu.

Helen kolunu annemin omzuna doladı. "O günleri hatırlıyorum. Masayı temizleyip tatlı yemeye ne dersiniz? Fırıncı oğlum sayesinde bugün çok çeşitli tatlılarımız var."

"O düğün pastası çok güzeldi," diye patladım. Bu da nereden çıktı? Bütün öğleden sonra Tyler hakkında konuşmamaya ve soru sormamaya dikkat etmişim. Onu özlemişim, ki bu saçmaydı çünkü son yıllarda onu neredeyse hiç görmemişim, ama birlikte geçirdiğimiz bütün gece o kadar unutulmazdı ki.

"Öyleydi," diye onayladı Helen. "O yetenekli ve çalışkan biridir. Pastanesini ilk açtığında ona hak ettiği değeri vermedim, şimdi bunu telafi etmeye çalışıyorum. Birkaç hafta önce Donnie'nin düğününde ikinizin birlikte bu kadar iyi vakit geçirdiğinizi görmek beni çok mutlu etti."

"Birlikte mi?" Nana'nın kaşları çatılırken, Abuela'nın kaşları yukarı kalktı.

"Küçükken ona sataşmaz mıydın?" Abuela tsk diye ses çıkardı ve Nana'ya döndü. "O çok acımasızdı."

Nana yavaşça başını sallayarak cevap verdiğinde uzun bir nefes verdim.

"Zavallı çocuk. Livie ona hiç rahat vermezdi."

"Sı," dedi Abuela, annem ve Helen yanımda kıkırdarak.

Onlar, benim gençlik yıllarımda bu işkenceye nasıl devam ettiğimi bile bilmiyorlardı. Tyler'ın yüzü zihnimde canlanınca omurgamdan bir ürperti geçti. Çenesini sıkmış, gözlerini kısmış, onun arkadaşlarıyla flört ederek onu kızdırdığımı bildiğini söylemişti. Daha sonra onu başka bir şekilde kızdırmıştım, ama bu odada o anıyı hayal etmek için çok fazla anne ve büyükanne vardı.

"Tyler'a pek iyi davranmadım, hayır. Ona bir iyilik yapmaya geldim, öyle bırakalım." Ayağa kalktığımda sandalye gıcırdadı. Boş tabakları topladım ve lavaboya götürdüm, bana odaklanmış dört çift göze bakmadan.

Annemin dolabının üst rafına uzanıp, her zaman tatlılar için kullandığı büyük tepsiyi almak üzereydim ki, arkamdan yavaş adımlar yaklaştı.

"Hâlâ o çocuğu seviyorsun." Abuela iç geçirdi. "Biliyordum. *Qué pasa?*"

"Hiçbir şey yok, Abuela." Tepsiyi istemediğim kadar sert bir şekilde yere koydum. "Biz arkadaşız, belki. En azından düşman değiliz. Senin de dediğin gibi, ben kötü davrandım."

"Sanırım o pasta." Küçük kutuyu işaret etti. "Buraya getir ve otur."

Onunla tartışmanın faydasız olduğunu bildiğim için tatlı tabaklarını, büyük pasta bıçağını ve ikimiz için iki çatal buldum.

"Şimdi," dedi Abuela, kutunun üzerindeki ipi çıkarırken. "Düğünde ne oldu?"

"Onun ailesi ve eski nişanlısı için bir oyun oynadık. Eğlenceliydi ve gecenin sonunda çok da oyun gibi gelmedi."

Ya da en azından başlangıçta.

Çikolatalı kremalı pastadan bir parça kesti ve tabağıma koydu.

"Ona bunu söyledin mi?"

"Hayır," dedim, ilk ısırıkta iniltiyi içime atarak. Tyler'ın elleri çok yetenekliydi, buna şüphe yoktu.

"Çünkü sen baban gibisin. Duygular seni korkutuyor. Onu da çok korkutuyorlardı. Ama bir kez pes ettiğinde..." Arkasına doğru işaret etti.

onu yemek odasına götürdü. "O evlilik efsanevi bir evlilikti. O kadar aşk, güzel bir çocuk." Elimi sıkmak için uzandı. "Ama önce *estúpido* olmayı bırakması gerekiyordu." Sandalyeden kalkıp eğildi ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Pastayı bitir. Kurabiyeleri içeri götüreceğim. Düşün bunu."

"Abuela," diye seslendim. "Haklıydın. Kötü davrandım, ne kadar kötü davrandığımı bilemezsin bile, ama tüm bunları nasıl telafi edebilirim? Ya çok geç kalmışsam?"

Ortopedik ayakkabısını döndürerek minik omzunu kaldırdı.

"Hiçbir şey yapmadığın zaman çok geç olur."

SEVENTEEN

TYLER

"O çok tatlı." Eli telefonumu bana doğru itti ve ekrana dokundu. "Ona mesaj at ve ne olacağını gör."

İnleyerek geri aldım. Kanal tedavisi, bir uygulamada çıkacak birini aramaktan daha heyecan verici ve umut vericiydi. Düğünden sonra, Amy ve onun pislik kocasını tamamen unuttuğuma emin olsam da Olivia konusunda kafam çok karıştı. Zayıf bir anımda, aylardır bana zorladığı aptal arkadaşlık uygulamasını indirmesine izin verdim. Profilini kaydardım. Sevimli ve normal görünüyordu.

Bu uygulamadaki bazı kadınların cesaretini takdir etsem de, aslında bir yıl içinde hamile kalmak istediklerini belirtmeleri benim için dayanamayacağım ekstra bir baskıydı.

Ama saçları sarı ve kısaydı, kalın, koyu çikolata rengi dalgaları yoktu. Donnie'nin düğün gecesinden beri Olivia'nın saçlarına takıntılıydım - ya da bunca yıldır ona takıntılı olduğum için kendime bunu takıntı olarak adlandırma izni verdim. Her seferinde parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirip onu öpmek için kendime çektiğimi hayal ettiğimde, pantolonumun içindeki sikim seğiriyordu.

"Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?" Eli iç geçirdi. "Lanet olsun, birini seç gitsin. Kendini fazla zorlamak ya da sevişmek istemiyorsan, küçük bir akşam yemeği ya da bir içki iç. Sadece oyuna geri dön. Evlenme teklif etmiyorsun. Son zamanlarda daha az gerginsin, ama belki bu, yüzündeki o sürekli somurtkan ifadeyi nihayet ortadan kaldırır."

Artık benim için tek bir kişi önemli olduğu için bunu ikiye katladım.

Olivia ile geceyi geçirdikten sonra, bu kızların hiçbiri onunla kıyaslanamazdı. Bu uygulamada bazı güzel kadınlar vardı, ama göz attığımda hiçbiri dikkatimi çekmedi çünkü hiçbiri Olivia değildi.

Profilime uyan tüm uygun kadınları kaydırırken onu bulamadığımda içimden bir rahatlama hissi geçti. Ama neden?

Bu uygulamada ne işi var ki? Hatırlayabildiğim kadarıyla erkekler Olivia'nın etrafında dolaşırdı. İstersen yüz erkekle birden çıkabilirdi.

Bu düşünce beni o kadar rahatsız etti ki, telefonumu tezgahın üzerine attım.

"Tyler," diye panik bir sesle bağırdı Tegan, arkaya koşarken. "Tezgahta yardıma ihtiyacımız var. Uzun bir kuyruk var."

"Uzun kuyruk iyi bir şey. Neden bu kadar telaşlanıyorsun?" Eli, bana bakarak kıkırdayarak sordu.

"Öyle, ama kapının dışında."

Öne koştuğumda ağızım açık kaldı, ve tabii ki, sıra o kadar uzundu ki nerede bittiğini anlayamadım. Gün boyunca sağlıklı bir müşteri akışı vardı, ama bu daha önce hiç görmediğim ve hiç hazırlıklı olmadığım bir şeydi.

"Hepsi aynı şeyi sipariş ediyorlar: çikolatalı kremalı pasta," diye fısıldadı Tegan omzumun üzerinden. "Çoğu ekstra kurabiye veya pasta alıyor, ama vitrinde olan dört tanesi tükendi ve yirmi tane daha sipariş aldık. Onlara ne zaman hazır olacağını bile bilmiyorum."

"Sorun değil, T. Garip ama sorun değil." Çikolatalı kremalı pastanın bu kadar popüler olması garipti. Bazen yıl içinde belirli mevsimlik ürünlere talep artardı, ama bunu açıklayamazdım.

"Hafta sonu alabilir miyim?" Heyecanlı bir müşteri, kasiyerlerimden biri olan Staci'ye sordu. "Instagram'da gördüğümünden beri hayalini kuruyorum."

Hayır, olamaz.

Arka tarafa koşarak tezgahtan telefonumu aldım ve doğrudan Olivia'nın Instagram sayfasına girdim. Ara sıra bakıyordum, hatta takip ediyordum, ama birkaç gündür kontrol etmemiştim. Son paylaşımı, şık bir tabakta bir dilim çikolatalı kremalı pasta ve pastanenin bulunduğu yerin etiketiydi.

Bugün, yemek severler, farklı bir şey yapmaya karar verdim. Sizi bir sürü restorana götürdüm, ama yerel fırından alınan tatlıdan daha iyi ne olabilir ki? Çikolatalı kremalı turtayı her zaman tatlıların gizli kahramanı olarak görmüşümdür ve Sunrise Highway'deki Hey, Batter'da bu tatlı bir lezzet. Kat kat hamuru ve zengin çikolatası

ve çırpılmış krema ile bu fırıncı ne yaptığını çok iyi biliyor: müşterilerinin daha fazlasını istemesini sağlamak.

Olivia'nın sesinden tüm bunları duyduğumda ağızımda bir gülümseme belirdi. Gönderi dün akşam yayınlanmıştı ve şimdiden on binden fazla beğeni almıştı. Büyük bir stok yenileme siparişi vermem gerekecekti ve uzun bir gece boyunca pasta pişirmem gerekecekti, ama bu, hiç elde edemeyeceğimi düşündüğüm ve kaçıramayacağım harika bir fırsattı. Bazen, birisi tatil gününde doğum günü pastası veya tarta paylaşınca, birkaç ekstra müşteri çekecek şekilde sosyal medyada tavsiye ediliyorduk, ama hiç bu kadar yüksek veya bu kadar hızlı bir talep olmamıştı.

Yine de, bunu başarabilirdim. Ve eğer ek ürünler satın alırlarsa, onları tekrar gelmelerini sağlayabilirdim.

Olivia Sanchez sürprizlerle doluydu.

Ancak herhangi bir şey yapmadan önce, haftalardır kaybettiğim cesaretimi sonunda buldum ve onun numarasını çevirdim.

"Selam Tyler, naber?"

Kulağıma gelen şehvetli sesle kalbim göğsümdede sıçradı. Bu kıza sonsuza kadar aşık olmuşum ve bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama şu anda ne yapacağımı bulmak için çok meşguldüm.

"Merhaba, majesteleri. Kuyruk bloğun etrafını sarmış durumda ve tüm müşteriler aynı şeyi sipariş ediyor gibi görünüyor. Nedenini biliyor musun?"

"Biraz fikrim olabilir." O gülümsedi. "Helen dün annenin evine senin çikolatalı kremalı pastanı getirdi ve çok lezzetliydi. O fotoğraf, yediğim ikinci dilimin fotoğrafıydı. İnsanları buraya çekmesine sevindim. Sana biraz gücüm olduğunu söylemiştim."

Keşke sahip olduğu gücü bilseydi, özellikle de benim üzerimdeki gücünü. Sadece büyürken beni kızdırmakla kalmadı, haftalarca neredeyse her düşüncemi işgal etti.

"Küçük bir güç mü?" diye alay ettim. "Bütün gece ve muhtemelen yarın bütün gün pasta yapmak için yeterli malzemeyi almam gerek. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Yeni müşteriler kazandığın için çok mutluyum, ama bu pasta bu kadar lezzetli olmasaydı tavsiye etmezdim. Bu yüzden bunu gizli tutuyorum, böylece ailem ve arkadaşlarım ben rahat hissetmediğimde promosyon yapmamı istemiyorlar

. Seni tanıdığımından bağımsız olarak o paylaşımı yapardım. Keyfini çıkar, bunu hak ettin."

Olivia'nın *beni bu kadar iyi tanıması*, unutmaya çalıştığım tüm anıları geri getirdi. Hayatımız boyunca düşman olsak da, seks hiç kimseyle bu kadar inanılmaz olmamıştı.

"Bu gece çalıştırabileceğim birini tanıyor musun? Bana bu şansın tadını çıkarmamda yardımcı olur musun?"

Onun kıkırdamasına gülümsedim.

"En son bir şey pişirdiğimde seninle ve Easy-Bake Fırınımla birlikteydim. Ama ne alacağımı ve ne kadar alacağımı söylersen mağazaya uğrayabilirim?"

"Birkaç fırıncım saat 11'de geri gelecek ve o zamana kadar işleri idare edecek kadar malzeme var, ama sana bir liste gönderebilir ve sonra da malzemeleri getirmen için sana yardım edebilirim."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Neden onu tekrar görmek istemedim ki? Sadece teşekkür etmek için değil, sadece lanet olası market alışverişi için değil, çünkü istedim. Çünkü paylaştığımız o tek gece yeterli değildi.

"Tabii," dedi sonunda. "Bunu yapabilirim. Fırıncılık becerim olmasa da en azından temizlik yapabilirim. Tavsiyemin geçerliliğini kaybetmesine izin veremem, değil mi?"

"Aynen. Böyle bir şeyin olmasına izin veremeyiz, değil mi?" Tezgaha yaslanarak geniş bir gülümsemeyle yanaklarım ağrımaya başladı.

"Tamam, oraya geleceğim. Şimdi zaman kaybetmeyi bırak. Telefonu kapat ve bana neye ihtiyacın olduğunu mesajla. Beş civarında orada olabilirim."

"Tamam," dedim, onu tekrar göreceğim için şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım. Çocukken, annem Olivia'nın geleceğini söylediğinde sadece korku duyardım. Zaman ne kadar da değişmişti, ama yine de Amy haklıydı. Olivia, itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir dikkatimi ve düşüncelerimi meşgul ediyordu.

"Gece geç saatlere kadar çalışabiliriz. Vitrindeki kurabiyelerin yarısı ve pastaların çoğu bitti," dedi Eli, duvara yaslanarak. "Daha büyük bir yere ihtiyacımız olacak."

"Kibirlenme, bu sadece geçici bir yoğunluk. Onlara istediklerini verelim ve geri gelmelerini umalım." Omuz silktim,

kafamda dönen tüm olasılıklar yüzünden midemde binlerce kelebek uçmuyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Uzun bir nefes verdim, omuzlarımı dikleştirdim ve dışarı çıktım. Gözlerim, cüzdanını açık tutarken kafası karışık Staci ile sohbet eden kuzenim Ross'a takıldı.

"Oh, merhaba Tyler," beni fark edince dedi. "Kasiyerine her zaman bana verdiğin aile indirimi hakkında bilgi veriyordum."

"Hmm, o konuda," diye başladım, göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturarak yanına doğru yürüdüm. "Şu anda indirim yapmak için çok yoğun. Gördüğün gibi, kuyruk kapının dışına kadar uzanıyor, bu yüzden personelimi kimin özel fiyat alıp almayacağı konusunda rahatsız edemem. Sen sayılarla uğraşan birisin, eminim anlarsın. Umarım çocuklar kurabiyeleri beğenirler."

Gülümsememi saklayarak arkaya doğru döndüm ve salıncak kapıdan geçtim.

ON SEKİZ

OLIVIA

"Peki ne yapabilirim?" Her şeyi içeri taşıdıktan sonra Tyler'a sordum. "Dediğim gibi, pasta yapma becerim yok, ama senin ardından temizlik falan yapabilirim."

"Sadece benim için buraya gelmen bile yeter." Çantaları tezgahın üzerine kaldırdı ve içlerini boşaltmaya başladı. Her bir ürünü çıkarırken gözlerim onun pazı kaslarına takıldı. Çocukluğumuzdaki talihsiz kek hamuru olayı dışında, onu daha önce hiç iş başında görmemiştim. Her şeyi hazırlarken, bana onun beyzbol günlerini hatırlattı. Onun odaklanma yeteneği ve zahmetsiz becerisi beni her zaman büyülemişti. O, büyüleyici ve son derece seksi bir erkeksi zarafete sahipti.

Bana gülümsemek için başını çevirdiğinde dizlerim titredi. Her zamanki gibi, Tyler'ın ilgisini muhtaç bir sünger gibi emdim. Ona gerçekten tavsiye verdim çünkü bunu hak etmişti. Annelerimizin planladığı bir etkinlik dışında onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu onun için yapmak istedim, çünkü hayatına geri dönmek için bir yolunu aramak istediğimden değil, o pasta ve fırını bunu hak ettiği için.

Bu gece yardım istediğinde, telefonu kapatmadan önce araba anahtarlarımı almıştım. Morgan ve ailem, Tyler'a karşı hislerimi her zaman fark etmişti, ama o fark etmiş miydi? Ona söyleyemediğim için yıllarca ona eziyet ettim. En huysuz olduğum anlarda bile, o gerçekten dikkat etseydi, bunu yapmak zorunda kalmazdım. Onun benim davranışlarımın ardındaki gerçek niyeti hiç anlamamış olmasına sevinecek miyim, üzülecek miyim, emin olamıyordum.

"Burada kalacaksan," dedi Tyler, duvardan bir önlük alırken, "ortalık çok kirlenir." Önlüğü kaldırdı ve başımın üzerine örttü. Bir an gözlerimiz buluştu, önlüğü omuzlarıma yerleştirirken çeneme dokunduğu anda sırtımda tüylerim diken diken oldu. Altın rengi gözleri kararmış, benimkilerle buluşmuştu. Bana bakışında bir şey vardı, sanki gördükleri

gördüğü şey onun için fazla geliyormuş gibi, bana elbisenin fermuarının nerede olduğunu sorduğu anı hatırlattı.

Ama bunun hakkında konuşmadık. En azından henüz konuşmamıştık. Ne kadar cesur olsam da, bu konuyu açacak cesareti kendimde bulamadım.

"Teşekkürler," diye bağırdım, önlüğü belime bağlarken.

"Amacım, mümkün olduğunca çok sayıda hamur pişirmek ve dolguların çoğunu buzdolabına koymak. Akşam geç saatlerde çocuklar geri geldiklerinde, hepsini bir araya getirebilirler. Müşteri talebini karşılamak için yeterli yer bulmakta zorlanacağımı hiç düşünmemiştim."

Omuz silkтім, ona bu kadar yakın olmaktan karnımda kelebekler uçmasına rağmen soğukkanlı olmaya çalışıyordum. "Düşünmeliydin. Belki de genişlemeyi düşünmelisin."

"Bugün bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. Bu durumu bir süre daha bekleyip, devam edip etmeyeceğine bakacağım." Omzunu kaldırdı. "Ben beklentileri düşük biriyim. Böylece, bir şey olursa daha sonra hayal kırıklığına uğramam."

"Anlıyorum." Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Ama senin kadar yetenekli biriysen, bazen biraz daha büyük hayaller kurman gerekir."

"Güven oyu için teşekkürler," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Biliyorsun, anneme çikolatalı kremalı pasta vermek bir kazaydı. O elmalı istedi, ama bende yoktu."

"Bazı şeyler kaderinde vardır, sanırım. Ama eminim elma da aynı derecede muhteşemdir."

Omzunu kaldırdı. "Geçen yıl Şükran Günü döneminde iyi gitti. Önümüzdeki birkaç ay da böyle devam ederse, tatil döneminde personel sayısını iki katına çıkarmam gerekebilir, çünkü o dönem oldukça yoğundu."

"Gördün mü, plan yapmak iyi bir şey." Omzuna hafifçe vurdum, o da güldü. "Annem, bugün senin anne babanın yıldönümü olduğunu söyledi, bu yüzden yanına

kilolarca kurabiye ve pasta, ayrıca turta ve kekle ayrıldı."

"Öyleydi. Annemin babam olmadan geçirdiği ikinci yıldönümüydü."

Tyler mikserin kurulumunu bırakıp ellerini tezgaha koydu ve bana döndü. "Carla nasıl? Annem her zaman onun kendini iyi tuttuğunu söylüyor. Onu gördüğümde her zaman çok neşeli ama..."

"Ama hala kalbi kırık. En iyi arkadaşlardı ve her şeyi birlikte yaparlardı." Duvara yaslandım. "Onun için sürekli endişeleniyorum. Babam ona göz kulak olurdu, şimdi ise tamamen yalnız."

Geri dönmemin ana nedeni buydu. Telefonda her zaman çok kaybolmuş gibi geliyordu ve benim dairemde daha sık onunla kalmaya başladığımda, taşınmak mantıklı geldi.

"Annem uzun zamandır hasta olmadığını söyledi. Seni rahatlatıcaksa, ona da göz kulak oluyor."

"İyi hissettiriyor. İlaçlarını veya nasıl hissettiğini sorduğumda bana bağılıyor. Ben sadece... Onu rahat bırakamıyorum." En büyük korkularımdan biri ağzımdan kaçınca sesim kısıldı.

"Anlıyorum," dedi başını sallayarak, bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak. "Bence baban bizi böyle görmekten çok hoşlanırdı."

"Nasıl?" diye sordum, gözlerimi kısıarak.

"İyi geçinip, birlikte çalışmamızı. Sana söylemişim, o zamanlar benim tarafımda olan tek kişi oydu."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Evet, sana iyi davranmadığım için onun tarafından birçok kez cezalandırıldım. Zavallı adam, uzun süre kızının yaramazlıklarıyla uğraşmak zorunda kaldı."

Tyler mikseri kapattı ve başını salladı. "Bana hep senin bunu kastetmediğini söylerdi. Aslında benimle birlikte olmaktan hoşlandığını, ama bunu göstermenin doğru yolunu bilmediğini söylerdi. Ve eğer birbirimizle nasıl geçineceğimizi öğrenebilseydik, harika arkadaşlar olabileceğimizi söylerdi."

Babam biliyordu. Elbette biliyordu.

Boğazımı tıkayan yumruyu atmak için yutkundum.

"Baban sana tapıyordu," diye devam etti Tyler. "Oysa benim ailem çoğu zaman beni sadece tolere ediyordu."

"Bu doğru değil. Annen az önce sana ne kadar gurur duyduğunu ve bunu daha fazla gösteremediği için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Baban ise..." Omuz silktim. "Sanırım o genel olarak insanları tolere ediyor."

"Haklısın." Karışımı bir kaseye döktü ve bana doğru itti. "Eğer bir iş istersen, yan taraftaki şeffaf streç filmi al ve çikolatanın üzerine bir parça koy. Biz giderken sen onu buzdolabına koyabilirsin. Tamam mı?"

"Sanırım yapabilirim." Ona göz kırptım ve uzun bir parça çıkardım, dediği gibi bastırıp büyük buzdolabına götürdüm. Burada bu kadar çok ekipmanı olduğunu bilmiyordum. Birkaç hafta önce beni arka tarafa konuşmak için götürdüğünde

, bir kez olsun benden kaçmaması beni o kadar şaşırtmıştı ki, diğer her şey arka planda kalmıştı.

Rahat bir sessizlik içinde çalıştık. Tyler karıştırıp pişirirken, ben de onun istediği her şeyi yaparak oradan oraya koşturuyordum. Bir kez olsun aramızda her şey yolundaydı. O, benim bir sonraki hamlemi tahmin etmeye çalışır gibi bana bakmıyordu ve ben de önlüğü giymiş, başka hiçbir şey giymemiş Tyler'ın rahatsız edici fantezisiyle mücadele ederken, daha cana yakın bir versiyonum olmak için çok uğraşıyordum.

Sorunlarım vardı, ama birkaç saatliğine onları uzak tutmayı başarmıştım.

"Hiç de fena değilsin." Ben fırından dikkatlice bir tepsi hamur çıkararak soğumaya bıraktığımda gülümsedi. "Seni işe alırdım."

"Eşyaları ileri geri taşıyorum, hiçbirine dokunmuyorum." Koruyucu eldivenleri çıkarırken kaşlarımı kaldırdım. "Ama her iki işim de suya düşerse, geriye dönebileceğim bir şeyimin olduğunu bilmek güzel." Tezgâhın üzerindeki küçük çikolata kasesini işaret ettim. "O mini tarta için mi?"

"Hayır." Bana sırtıttı ve kasenin içine küçük bir kaşık attı. "Senin için."

Nefesimi tuttum ve kaşığı aldım.

"Bu geceki ödemem buysa, ben varım." Kaşık dolusu çikolatayı ağzıma atarken inledim. "Tanrım, sen harikasin."

Yüzündeki gülümseme kayboldu, omuzlarında yeni bir gerginlik belirdi. En son onun ne kadar harika olduğunu haykırdığımda, yüzüne oturuyordum.

"Bunu hak ettin," dedi, sesini kısarak bana doğru yavaşça yürüdü. "Üçüncü gecemiz iyi geçiyor. Rekorlar kırmaya devam ediyoruz."

"Sanırım öyle," dedim, ağzım çikolata dolu halde mırıldandım. Hâlâ seks hakkında konuşmuyorduk, ama anılar aramızda çatırdıyordu.

Bunu bir anı olarak kabul etmem gerekiyordu. Harika bir anı, ama bana verdiği çikolata kadar acı-tatlı bir anı.

Titrek elim sayesinde bir parça önlüğüme düştü.

"Ah, galiba önlük giymem gerekirdi." Silip temizlemek için kağıt havluya uzandım ve Tyler'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Ne var? Çikolatan bu kadar lezzetliyse elimde değil."

Bana doğru yavaşça yaklaştı ve çenemin altına parmağını dokundurarak başımı kaldırmamı istedi. Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayarken nefesim kesildi.

"Yemek yerken çok dağınıksın." Başparmağını kendi ağzına soktu ve çikolatayı emdi.

Ani bir heyecanla önlüğümün altındaki bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Ona karşılık vermek ve "*Sen de öyle*" demek istedim, ama onun kapüşonlu gözlerine o kadar kapılmışım ki tek kelime bile edemedim.

"Tamam, hadi biraz turta yapalım."

Üç adam arka kapıdan içeri girdiğinde hepimiz irkildik.

"Vay canına patron, bize haber vermeden ekstra yardım getirdin." Kısa saçlı ve sıkı sakallı bir adam bana doğru geldi. "Ben Eli, fırıncılardan biriyim. Bunlar da Kevin ve Aiden."

Uzatılan elini sıktım. "Ben Olivia. Yardım etmeye geldim, ben... Tyler'ın bir arkadaşıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia." Tyler'a bir bakış attı. "Sanırım alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var, değil mi?" Eli, Tyler'ın sırtına bir şaplak attı ve önlüğünü giymek için rafa doğru yöneldi.

Tyler, şimdiye kadar yaptıklarımızı ve bu geceki planını arkadaşlarına anlattı, birkaç kez bana bakarak.

"Kalabilirsin," dedi bana geri döndüğünde.

"Yoluna çıkmak istemiyorum. Eve gideceğim." başımdan çıkardım ve Tyler onu elimden aldı.

"Bunu çamaşırhaneye koyacağım." Tezgahın yanındaki çöp kutusuna attı. "Seni arabana kadar geçireyim. Geç oldu."

Beni kapıdan dışarı çıkarmadan önce Eli'ye duyamadığım bir şey söyledi.

"Teşekkürler. Tekrar teşekkürler." Tyler arabama vardığımızda güldü. "Bu çok yardımcı oldu. Her şey."

"Sana söyledim, bunu hak ediyorsun. *Arkadaşlar* ne için vardır ki, değil mi?"

Cevap vermedi, sadece başını salladı ve yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu, bir an öylece kaldı.

"Sen haklısın, Sanchez." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen de öyle demiştin." Donnie'nin düğününden sonra bana söylediği bu sözler göğsümü sıkıştırdı. "Sanırım sen de öylesin, Bennett." Arabama binip uzaklaşmadan önce ona hızlıca gülümsedim, arka aynadan hala beni izleyen Tyler'a bakmamaya çalışarak.

Babam haklıydı. Birbirimizle geçinmeyi öğrendikten sonra, harika bir takım olduk.

Onun arkadaşı olamadığım için bize düşmanlar edindim. Çocukken bile, ondan sadece bir parça almanın asla yeterli olmayacağını biliyordum.

ON DOKUZ

TYLER

"S am, Tyler geldi!" Annem beni ön kapıdan içeri çekerken omzunun üzerinden seslendi.

"Babamı rahatsız etme. Zaten uzun süre kalamayacağım."

Kutuları ve ekmeği kollarımdan aldı, arkasına bakarak öfkeyle nefes verdi.

"Emekli olduğundan beri bütün gün bodrumda takılıyor. Tek oğluna merhaba demek için birazcık dışarı çıkabilir."

"Seni birkaç hafta önce gördüm. Babamın işi çok zordu." Onu mutfığa kadar takip ettim. "Onca yıl yangınla mücadele ettikten sonra, biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı."

"Yeterince dinleniyor, inan bana." Mutfak masasını işaret etti. "Otur. Sana bir şeyler ikram edeyim mi? Geç saatlere kadar çalıştığını biliyorum." Annem beni baştan aşağı süzdü, kaşları çatılmıştı. "Umarım ara sıra yemek yemeye zaman buluyorsundur."

"Yiyorum. Endişelenmene gerek yok. Meşgul olmak iyidir. Kendi işim olduğu için sıkıcı işleri yapmaktan rahatsız olmam."

Gözleri cam gibi parıldayarak yanımdaki koltuğa oturdu. "Seninle gurur duyuyorum. Ve sanırım bunu sana hiç söylemedim. Sadece son zamanlarda olanlar için değil, genel olarak." Elimi sıktı. "Lütfen bunu bil."

"Biliyorum," dedim, sesim titriyordu. Gerçek şu ki, Donnie'nin düğününe kadar bunu bilmiyordum. Ailemin beni sevdiğini biliyordum, ama yaptığım şeylere veya kendi pastanemi açarak yapmaya çalıştığım şeylere gerçekten ilgi duydukları hiç görünmüyordu. İkisi de iş kurmanın zorlukları konusunda beni uyardı, ben de bunu onların onaylamadıkları şeklinde algıladım. Pastane, sadece benim önemsedığım bir hayal ve hedefti, ama masanın diğer tarafında oturan annemin yaydığı gurur, beklenmedik bir heyecan ve rahatlama yarattı.

"Beni sadece bedava unlu mamuller için sevmediğinizi biliyorum." Elimi onun elinin üzerine koyarak ortamı yumuşatmaya çalışarak sııttım.

"Seni her şeyden çok seviyorum." Geriye yaslanarak gözlerini kısarak baktı. "Ekmeği benim için dilimledin, değil mi?"

Başımı yana eğdim. "Her zaman öyle yapmaz mıyım?"

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Harika. Carla ve Olivia gelmeden sana bir sandviç yapayım." Ayağa kalktı ve buzdolabına doğru yöneldi.

"Oh, bugün geleceklerini bilmiyordum."

Bana doğru başını uzattı, bir kaşını kaldırarak soğuk etler içeren bir tepsiyi çıkardı. "Neden böyle bakıyorsun? Olivia ile artık iyi anlaşıyorsunuz sanıyordum? Ya da Donnie'nin düşününde öyleydiniz." Bakışları benimkilere kaydı, gözlerinde görmezden gelmek istediğim bir farkındalık parladı. Olivia ile o gece masada ya da daha sonra duvarda ne kadar iyi anlaştığımızı kastettiğinden emin değildim.

Neredeyse bir ay geçmişti ve kimse Olivia ile aramızda olanları gündeme getirmedi. O günden beri Olivia'yı her gördüğümde, ortalık gerginlikle doluydu, ama ikimiz de tek kelime etmedik.

"O da senin için çok güzel bir şey yaptı," dedi annem.

"Evet, öyle. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Olivia'ya anneme gönderiden bahsedip bahsedemeyeceğimi sordum, ama tabii ki annem Olivia'nın gizli işini zaten biliyordu. Annelerimizin paylaşmadıkları pek bir şey yoktu.

"Olivia aslında son birkaç haftadır bana yardım ediyor."

Annem bana bir bakış attı ve uzun bir dakika boyunca beni dikkatle inceledi, sonra tepsideki plastik sargıyı çıkardı.

"Onun paylaşımı viral olduğunda ve tüm bu pasta siparişleri gelmeye başladığında, benim çalışmaya devam edebilmem için malzemeleri almaya gitti ve gece vardiyası çalışanları gelmeden önce bana yardım etmek için kaldı."

Annem dolaptan bir tabak alırken bana bir bakış attı. "Hindi ve İsviçre peyniri mi? Bal hardalım var."

"Evet, lütfen." Sandalyeye yaslanarak, annemin söyleyeceklerini bekledim. "İşler çok yoğun olduğu için kimseyi dışarı gönderemediğimden, birkaç kez benim için markete gitti. Yakında personel alacağım."

Genellikle, ne zaman anne babamın evine gitsem, annem konuşmayı üstlenir, ben de hiçbir şeye girmek istemediğim için homurdanarak cevap verirdim. Amy ile ayrıldıktan sonra bir süre böyle devam etti ve birkaç yıl önce, eski bir fırın dükkanını kiralayıp kendime ait bir yer haline getirme planımı onlara ilk kez anlattığımda da durum böyleydi.

Şimdi ise, sessizliği doldurmak ve annemin sormak istediğini bildiğim ama cevap vermek istemediğim soruları sormasını engellemek için nevrotik bir çaba içinde konuşuyordum.

"Hey."

Arkamızda babamın ayak seslerine döndük. Ekmek torbasına uzandı ve bir dilim çıkardı, içine iki parça rosto koydu, katladı ve bir ısırık aldı.

"Tanrım, en azından bir tabak alabilir misin?" Annem, önüme bir sandviç koyarken inledi. "Kocam emekli olduğunda tekrar üniversiteli bir genç gibi davranmaya başlayacağını bilmiyordum."

İlk ısırıkta kıkırdadım.

"Tyler'a merhaba demeye gel dediğinde maçı izliyordum." Çiğnerken bana döndü. "Artık meşgul bir adamsın, ha?" Sırtıma bir şaplak attı.

Bu, beyzbol oynadığım günlerden beri babamdan aldığım en büyük takdir oldu.

"Öyleyim. Anneme uzun süre kalamayacağımı söyledim."

"Tabii ki kalamazsın. Dün arabayla geçerken, kapının önünde uzun bir kuyruk vardı. Artık önemli birisi olduğun için uğradığın için teşekkürler. Şimdi izin verersen," diyerek bir peçete aldı, anneme uzattı ve aşağı kata indi.

Annem onun gidişine öfkeyle baktı ama gülmekten kendini alıkoymak için yanaklarını içe çekti. Bunca yıldır aralarında ne varsa, işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Her neyse," diye başladı, bana dönerek, "buralarda müşteri hizmetlerinde yardıma ihtiyacın olursa, iş arayan bir sürü genç var. Etrafa sorabilirim."

"Teşekkürler. Bu hafta yardımcı fırıncı adaylarıyla birkaç görüşmem var. Gelecekte daha fazla gece vardiyası olabilir, ama sorun değil."

"Sadece uyumak için zaman bulacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim ve buzdolabına gidip bir şişe su çıkardım. Denemedim değil, ama bu günlerde gerçek anlamda uykuya dalmak çok zordu. Yeni kalabalığı nasıl idare edeceğim konusundaki endişem, beynimden sürekli geçen Olivia düşünceleriyle birleşince, rahatlamam çok zorlaşıyordu.

Aramızda olanları konuşmak neden bu kadar zordu? Ya da şu anda olanları? Eli o ilk gece gelmemiş olsaydı, onu öperdim. Kahretsin, bana izin verdiği her şeyi yapardım. O gece, düğünden daha çok kafamı karıştırdı. Orada yine, bana büyük bir fırsat verdikten sonra, hayatımız boyunca onu yanlış yargıladığım tüm yolları göstererek, bana bir iyilik daha yapıyordu. Birbirimizin boğazına sarılmakla o kadar meşguldük ki, birbirimizi gerçekten tanımak için hiç zaman ayırmadık. Yıllarca süren yorucu çekişmelerin ardından, son birkaç ayda kurduğumuz dostluk biraz fazla doğal görünüyordu. Neden birlikte olduğumuz ya da neden anlaşmaya çalıştığımız konusunda aptalca bir numara yapmadan sohbet etmek kolaydı, sadece öyleydik.

Ona verdiğim çikolata kasesini silip süpürdüğünde, kot pantolonumdaki şişkinliği gizleyen önlüğüm için şükrettim. Olivia tutku doluydu ve ben o gece tattığımızdan daha fazlasını istiyordum.

Ama ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kapı zili çaldığında koltukta kaskatı kesildim. Olivia'yı görecektim olmanın heyecanı, onun ailesiyle buraya geldiğinde hissettiğim korkuyu neredeyse unutturmuştu. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onu görmekten nefret ettiğim zamanları hatırlamak o kadar zorlaşıyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, böyle bir zaman hiç olmamıştı. Olivia en kötü halindeyken bile beni canlı hissettiriyordu. Belki de onun şu anda olduğu gibi takıntılı hale gelmesini önlemek için onu uzun zamandır düşmanım olarak görmüştüm.

"Tyler! Seni burada görmeyi beklemiyordum." Carla, ayağa kalktığımda beni kucaklayarak selamladı. "Ne güzel bir sürpriz."

Olivia'ya omzunun üzerinden gülümsedim, ama o annesinin arkasında kollarını kavuşturmuş, dudaklarını büzerek somurtuyordu.

"Seni de gördüğüme sevindim, Carla. Annem birkaç şey istedi, ben de fırsat varken biraz mola vereyim dedim."

"Sevindim." Omzumu sıktı ve çenesini arkasına doğru çevirdi. "Kızım, arkadaşımın evine giderken bir refakatçiye ihtiyacım olduğunu düşünüyor, bu yüzden iş gününün ortasında beni buraya getirdi."

"Bu sabah başın dönüyordu," dedi Olivia, omuzları gergin bir şekilde. "Bu halde araba kullanamazsın."

Carla gözlerini devirerek ona döndü. "İnsülin dozunu değiştirdiğimde bazen böyle olur. Dengelemek için bir bardak meyve suyu içtim ve iyiyim. Yaptığın şeyi bırakıp beni arabayla getirmene gerek yoktu."

"Evet, durdurmam gerekiyordu. Keşke sağlığını biraz daha ciddiye alsan." "Sence almıyor muyum?"

Carla'nın neredeyse bağırdığını hiç duymamıştım. Onu izlememeliydim, ama Olivia'nın duruşunda beni tedirgin eden bir şey vardı. Annesi için endişeleniyordu ve hala babasının yasını tutuyordu, ama onun bu kadar üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordum.

Carla başını salladı ve sinirli bir nefes verdi. "Kızım babasının yerini almaya karar verdi ve benim kendime nasıl bakacağımı en ince ayrıntısına kadar kontrol etmeye başladı. Geri döndüğünden beri rahatlamakta zorlanıyor."

"Tamam. Helen seni eve götüremezse, ben seni alırım." Derin bir nefes aldı ve zayıf bir gülümseme zorladı. "Annemi daha fazla *kontrol* etmeden işime dönmem gerek. Sizi gördüğüme sevindim," dedi ve bir saniye benim gözlerime baktı. Gözlerindeki kaybolmuş bakışı gördüğümde midem düğümlendi.

"Bir şey yemek ister misin Olivia?" diye sordu annem. "Hayır, teşekkürler Helen."

"Bir sandviç al Olivia. Son zamanlarda sadece akşamları randevun olduğunda yemek yiyorsun," dedi Carla, yüzünde pişmanlık ifadesiyle.

"Yiyorum. Sadece şu anda aç değilim." Carla'ya böyle söyleyip dışarı koştu.

Ne yaptığımı fark etmeden, onu takip ederek ön kapıdan dışarı çıktım.

"Ne oluyor?" diye sordum, arabasına doğru koşarken.

O içini çekerek çantasını arka koltuğa attı ve yolcu tarafındaki kapıya yaslandı. "Annemin haklı olduğunu biliyorum. Ama yukarıda durup onun tezgaha tutunarak neredeyse düşmek üzere olduğunu gördüğümde, çok korktum." Elini yüzüne sürdü, gözlerini ovarken motosiklet ceketinin kolundaki fermuar sallanıyordu.

Gözlerimi onun yüzünde tutmak ve vücuduna kaydırmamak için kendimi zor tuttum. Bacaklarının o dar kot pantolonun içine sığması bunu zorlaştırıyordu.

"Tek düşünebildiğim şey, '*Yine mi?*' idi." Başını geriye eğdi ve uzun bir nefes verdi. "Bunu aşmam lazım. Diğer insanlar ebeveynlerini kaybederler ve bununla başa çıkmanın bir yolunu bulurlar. Böyle panik yapmazlar."

"Öncelikle, evet, diğer insanlar da ebeveynlerini kaybediyor, ama senin babanı kaybettiğin kadar ani değil. Carla insülin dozajlarına alışkın olabilir, ama sen bunu görmek için orada olmaya alışkın değilsin. Kendi zamanında bunun üstesinden geleceksin, bu yüzden kendine bu kadar sert davranmayı bırak."

"Sen, benim ne kadar aşırı olabileceğimi herkesten iyi bilirsin. Fazla aşırı." Başını salladı, hüzünlü bakışları annemin ön kapısına takıldı. "Bunu azaltmam lazım."

"Hayır, gerek yok," diye fısıldadım, ona yaklaşarak. Koyu renkli saçları dağınık ve kıvrıkcıktı ve kendimi durduramadan, gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Fazlalık senin en iyi özelliğin." Başparmağımla çenesinin narin kıvrımını okşadım. "Annen sana sahip olduğu için çok şanslı."

Yavaşça gülümserken elini uzatıp bileğimi tuttu. O gülümseme, rüyalarımı süsleyen ve uyanıkken neredeyse her düşüncemi işgal eden dudaklardan geliyordu. "Sen iyisin, Bennett."

Omuzlarımı silkiyerek güldüm. "Bazen böyle anlarım olur. İkimiz de işimize dönsek iyi olur."

Ve ben tamamen kendimi kaybetmeden önce birimiz harekete geçmeliydi.

"İşle kafamı dağıtmak yardımcı olur." Başını salladı ve arabasına binmek için etrafından dolaştı.

"Eğer seni işe almak istersem, sadece bir kelime söyle."

"Söylerim," dedi, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra el salladı ve arabayla uzaklaştı.

O blokun sonunda dönene kadar bekledim ve içeri geri döndüm.
"O iyi mi?" diye sordu Carla, ağzını derin bir kaş çatışıyla büzerek.
"Ona öyle sert davranmamalıydım."

"Hayır, yapmamalıydın."

Annem ve Carla bana sert bir bakış attığında irkildim. "Üzgünüm, Carla.
Saygısızlık etmek istemedim, ama o zor bir dönemden geçiyor.

İkinizin de iyi olduğunu biliyorum, ama o senin için endişeleniyor. Belki onu
bazen doktora götürürsen, senin normal gördüğün bir şeyi görünce paniğe
kapılmayabilir, bu yardımcı olabilir."

Onun adına içimi kaplayan öfke beni neredeyse kahkahaya boğdu.
Annelerimizle Olivia hakkında yaptığım konuşmalar genellikle onların bana
iyi geçinmemiz için yalvarmasıyla sonuçlanırdı. Son zamanlarda onun benim
için savaştığı gibi onun için savaşma ihtiyacı, muhtemelen onlar için olduğu
kadar benim için de garipti.

"Haklısın, Tyler. Öyle yapacağım. Onun zorlandığını biliyorum." Carla,
masadaki peçeteyle oynarken çenesini göğsüne indirdi. "Javier ve Olivia
ayrılmaz bir ikiliydi, bunu biliyorsun. Onun senin gibi bir arkadaşı olmasına
seviniyorum. Annesini, kızına kötü davrandığında bunu söylemekten
çekinmeyecek kadar iyi tanıyan bir arkadaş."

Gözlerine baktım ve güldüm.

"Gitsem iyi olacak." Peçeteyle sandviçimi aldım ve eğilip annemin
yanağına öpücük kondurdum. "Sonra konuşuruz."

Annem beni durdurdu, elini yanağıma koydu ve küçük bir
gülümsemeyle, benim itiraf edemediğim her şeyi bildiğini anlatan bir
gülümsemeyle.

Olivia ile arkadaş olduğumuz fikrine alışmaya başlamıştım ki, o
zaman da, şimdi de arkadaş olmadığımızı doğrulayan işaretler her yerde
karşımıza çıkmaya başladı.

YİRMİ

OLIVIA

"Eski günlerdeki gibi, değil mi?" Morgan, beni dirsekleyerek sordu.

Alışveriş merkezinde dolaşmak, sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissettiriyordu. İkimiz de ehliyet almadan önce, ailelerimiz bizi buraya bırakır, biz de yemek alanında karnımızı doyurur ve insanları seyrederdik. Diğer arkadaşlarımızla da buluşurduk, ama tanıdığımız çoğu kişi lise ikinci sınıfın başında bize sırtını döndüğü için, genellikle sadece ikimiz kalırdık.

"Öyle," dedim. "Dairemde özlediğim tek şey bu. Alışveriş yaparken hipster kahve dükkanlarını ve parke taşlı sokakları seviyordum."

"Cinnabon'u eleştirmiyorsun, değil mi?" Morgan, ana kapıdan içeri girdiğiniz anda sizi karşılayan o muhteşem tatlı kokunun kaynağına çenesini doğru çevirdi, ancak bugün midemi bulandırdı.

"Tabii ki hayır," dedim abartılı bir nefes alarak. "Sana söyledim, geri döndüğüme seviniyorum. Güzeldi, ama dediğim gibi, bir süre sonra yalnızlık hissetmeye başladım."

Boş buzlu kahve fincanımı çöpe attım. Babam vefat etmeden önce bile, ailem ve arkadaşlarımın yanımda olmamasını özlüyordum. Trenle kısa bir mesafedeydiler, ama kendi başıma olmaktan çok heyecanlandıktan sonra, bekar hayatı beklediğimden daha çabuk beni yıprattı.

Telefonum cebimde titredi. Çantamdan çıkardım ve ekranda Tyler'ın pastanesinin vitrininde sıralanmış çikolatalı kremalı turtaların fotoğrafını gördüm.

Tyler: *Bu sabah çekildi ve şimdiden yarısı bitti.*

Olivia: *Sana sürekli söylediğim gibi, neden ekstra personel ihtiyacın var? Senin yaşında bir adam bütün gece çalışamaz.*

Tyler: *Unuttuysan, biz aynı yaşıyız.*

Tyler: *Ve benim başka seçeneğim olmayabilir. Tahmin et, gelecek pazar günü bizimle ilgili bir haber yapmak için kim geldi?*

Olivia: *Başka bir blog yazarıyla mı devam etti? Tahmin etmiştim.*

Tyler: *New York Times.*

Nefesim kesildi ve Arama düğmesine bastım.

"Pazar günü *New York Times*'ta yer alacak mısın? Tyler, bu çok büyük bir olay!" O daha merhaba demeden telefona bağırdım.

Yaşlı bir çift bana tiksinti dolu bakışlarla baktığında, ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ama umursamadım.

"Biliyorum, ya da öyle olabilir." Kulağıma fısıldadığı derin kahkaha beni etkiledi, ama ona olan heyecanım, ona olan hayranlığımdan daha ağır bastı - en azından o an için. "Banliyölerdeki yerel fırınlar hakkında küçük bir haber."

"İhtiyatlı iyimserliğin sevimli, ama lütfen artık bunu aş." Diye iç geçirdim.

"Bana sevimli mi dedin?"

"Konuyu değiştirme!" Onunla flört etmek için fazla heyecanlıydım, her ne kadar karnım onun boğuk ses tonuyla birlikte titriyor olsa da. "Yardım ister misin?"

"Eğer istersen, yardımcı olabilirim."

"Tabii ki," diye çok çabuk cevap verdim. "Sadece... bana ihtiyacın olduğunda söyle. Becerilerimin sınırlı olduğunu biliyorsun, ama sana yardım edebilirsem, bu haftaki toplantılarımdan sonra gelebilirim."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, göz kamaştırıcı ve yorucu bir cinsel gerilimle birlikte gelen bu yeni arkadaşlığımızı hala keşfediyorduk. Onun beni yanında istemesinin getirdiği yenilik ve heyecanın güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunun tamamen farkındaydım, ancak pek de gizli olmayan şehvet bir yana, ihtiyacı olursa ona yardım etmek istiyordum.

"Helen çıldıracak! Ona söyledin mi?"

"Hayır, muhabir az önce gitti. Bir süre burada kaldı ve çikolatalı kremalı pastayı çok sevdi, görünüşe göre seni de, majesteleri. Sen sürekli hediye veren birisin, Sanchez."

"Bu, bana söylediğin en güzel şeylerden biri olabilir," diye alay ettim. "İlk söylediğin kişi ben miydim?"

"Şey... ben..." diye telefonda kekeledi. "Buradaki herkes zaten biliyor, ama başka birini arasam istediğim tepkiyi alamazdım."

"Ah, Tyler, çok duygulandım," diye cıvıldadım, şakacı bir ses tonu takınmaya çalışarak. Beni bu kadar önemseydiği ve büyük bir haberi ilk olarak bana verdiği için içim ısındı.

Ama artık arkadaşlık, yani evet, beni bir *arkadaş* olarak önemsiyordu. Ne kadar güçlü bir cazibe olsa da, hiçbir şeyin arkasına bir anlam yüklememek akıllıcaydı, ama akıllılık benim işim değildi.

"Eğer bir fırsat yakalarsak, bu önümüzdeki haftaya kadar olmayacak. Her zamanki çılgınlık, ama yardıma ihtiyacım olursa sana mesaj atarım."

"Tabii," dedim, Morgan'ın ayağını yere vurmasını görmezden gelerek saçımın arkasını çektim. O başka biri olsaydı, sırf istediğim için onu görmek isterdim. Ama bir şey beni engelliyordu.

"Tyler'ın fırını *The New York Times*'ta yer alacak," dedi Morgan, ben telefonumu çantama geri koyarken.

"Evet, büyük bir olay olabilir. İhtiyacı olursa ona yardım edeceğimi söyledim." "Hmm," dedi sadece.

"Ne?" Onun önüne geçtim.

"Bence..." diye başladı ve uzun bir nefes verdi. "Bence ikiniz bu oyunu oynamak için çok yaşlısınız. Dışarı çıkıp birbirinizi görmek istediğinizi söyleyemezsiniz, bu yüzden onun yardımınıza ihtiyacı olduğu bahanesiyle yapmanız gerekiyor. Donnie'nin düğününden sonra olanlar hakkında ona tek kelime bile ettiniz mi?"

Kafamı salladım ve onun önünden ağır adımlarla yürüdüm. "Hayır. Biliyorsun, bu biraz tuhaf."

"Olivia." Kolumu geri çekti. "O kadar da garip değil. Tyler dışında başka biri olsaydı, sabrın çoktan tükenmiş olurdu. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum." Yüzü sempatiyle yumuşadığında başımı çevirdim. "Yıllar önce biliyordum, sen hiç sesli olarak söylememiş olsan da. Ve neden korktuğunu da biliyorum."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Seks yaptık." Omuz silktim. "Olur böyle şeyler. Ve şimdi arkadaşız. Sayılır." Sesi kesildi. "Önemli bir şey değil."

"Ama önemli. Söyle gitsin."

"Ne dedin?" Dişlerimi sıkarak tükürdüm. "Onun nefret ettiği kız olmak, istemediği kız olmaktan daha kolaydı mı? Tyler'ın artıklarıyla yetiniyorum sanki zavallı bir köpek yavrusuyum gibi, ama bir türlü duramıyorum mu?"

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Morgan gözlerini kısarak bana baktı. "Sen *asla* onun istemediği kız olmadın. Kendine bunu yapmayı bırak ve onunla konuş."

"Her şeyi mahvetmek istemiyorum." Sesim çok kısık çıkmıştı, her zaman kolayca ortaya çıkan cesaretim artık yok olmuştu ve Morgan her zaman bunu görebildiği için anlamsızdı.

"Liv, hadi ama..."

"Bak, konuyu değiştirelim." O irkildiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. "Üzgünüm, artık berbat hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Bir değişiklik olsun, senin hakkında konuşalım. Sen nasılsın? Övünecek mükemmel bir evliliğin olması dışında?"

"Mükemmel değil, ama bir şey var," dedi, ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bir bebeğimiz olacak."

"Ne?" Kolunu tuttum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"*Şimdi* değil." Hala pazılarına sıkıca tutunmuş olan elimi okşadı. "İkimiz de deneme zamanının geldiğine karar verdik. Bir doğurganlık doktoruyla görüştük ve bir sonraki adet dönemim başladığında başlayacağız. Bildiğin gibi, bu çok yakında olacak."

"Biliyorum mu?" Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Her zaman aynı zamanda adet gördüğümüzü biliyorsun. Benimki neredeyse bir ay önce bitti ve senin gibi benim de yakında adet görmem gerekiyor."

Hareketsiz kaldım. Morgan, birkaç adım boyunca onunla aynı hızda yürümediğimi fark etmedi.

"Ne?" Geride kaldığımı fark edince sordu.

Taşındıktan sonra bile adetlerimizi genellikle aynı zamanda alıyorduk. Ben bunu hep tesadüf olarak görmüştüm, ama Morgan bunun kadınların adet döngülerinin yakınlarındakilerle senkronize olduğu garip bir fenomen olduğunu ısrarla savunuyordu. Senkronize olsun ya da olmasın, Donnie'nin düğününden beri hiç adet görmediğimi fark ettiğimde kanım dondu.

"Geçen ay adet görmedim."

Morgan'ın kaşları kalktı ve çenesi gevşedi. "İki adet dönemi kaçırmak üzeresin ve bunu şimdi mi fark ettin?"

"Dikkatim dağınıktı." Birkaç dakika boyunca onun gözlerine bakamadım. "Evden ve kasabada çalışmaya alışmaya çalışıyorum"

, anneme bakmak, düşün." Titreyen elimle ağzımı kapattım. *Ve Tyler.* "Hamile olamam. Prezervatif kullandık. Birkaç tane. Onu çıkardığında delik görmedim."

Yüzünü buruşturdu. "Seni paniğe sokmak istemem ama prezervatifler kusursuz değildir. Bir keresinde annemin küçük kardeşime 'işe yarayan prezervatif' dediğini duymuştum."

"Kahretsin," diye tısladım ve bir bankın üzerine oturup başımı ellerimin arasına gömdüm.

Morgan sırtımı okşarken, "Hey," diye mırıldandı. "Sorun yok. Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek." Çenesini eğerek gözlerime baktı. "Söz veriyorum."

"Ben bundan daha akıllıyım, Morgan. Bir erkek, kendi gecikmiş adetimi fark edemeyecek kadar dikkatimi dağıtmamalı." Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Ne kadar klişe. Ben, tek gecelik bir ilişkiden hamile kalan otuz beş yaşında bir kadınıam."

"Bunu bilemezsin. Eğer öyleyse, bu dünyanın sonu değil. Tyler dürüst bir adam. Sana yardım edecek arkadaşların ve ailen var. Arabada sana hamilelik testi yapacağım."

Başımı kaldırdım. "Arabada mı saklıyorsun?"

Omuz silkti. "Costco'da alışveriş yapıyordum. Orada toplu olarak satılıyordu ve doktor birkaç deneme gerekebileceğini söylediği için bir paket alsam da olur diye düşündüm."

"Hamilelik testleri kağıt havlu gibi değildir. Kaç taneye ihtiyacın olacağını düşündün?" Histerik bir kahkaha kaçtı ağzımdan.

Kaşlarını kaldırdı. "Bana laf mı ediyorsun, yoksa bir tane mi istiyorsun?"

Ben başımı salladım, o da elimi tutup beni banketten kaldırdı.

Daireme kadar olan yol boyunca, zavallı Morgan beni oyalayabilmek için küçük sohbetler yapmaya çalışarak kendini yordu. Ben ise ona sadece hızlıca başımı sallayabildim. Ona nasıl söyleyecektim ya da bunu nasıl halledecektim?

Tyler'a yaptığım bu tek iyilik, durmak bilmeyen beklenmedik bir dalga etkisi yarattı.

Dairemin kapısını açar açmaz banyoya koştum, Morgan da peşimden geldi. Test cihazını lavaboya koydum, sanki

sonuç ekranına bakarak, patlayıp her Şeyi havaya uurmasını bekledim.

"Bu bir tesadüf olabilir," diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "TaŐınma, annen için endişelenme gibi tüm bu deėiŐiklikler. Pozitif ıkmayabilir."

Kesin artı işareti yüzeye çıkarken cevap vermedim. Kutunun zerindeki örnekte sonuçlar soluk çizgiler olarak gösteriliyordu, ama bu testte sonuçlar belirgindi ve neredeyse parlıyordu. Test çubuğunu lavabodan alıp daha yakından bakmak için kaldırdım, sanki farklı bir açıdan bakınca sonuç deėiŐecekmiŐ gibi.

"Tamam, peki," diye başladı Morgan, ben öğleden sonramı altüst eden ve hayatımı değiştirmek üzere olan küçük çubuğa odaklanmışken, söyleyecek bir Şey bulmaya çalışıyordu. "Her zaman doğru sonuç vermezler. Doktora git ve ne diyorlar bir bak."

İhtiyacım olan tüm teyidi almış olmama rağmen başımı salladım. Her Şey çok mantıklıydı. Dramatik bir insan olan benim için bile her yerde hissedilen duygular. Garip kokular ve yiyecekler sebepsiz yere midemi bulandırıyordu. Ve Şimdi buna dikkat ettiğimde, midem ve göğüslerim ağırlaşmıştı.

Her Şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gidecektim, ama bir cevap aramak için değil, çünkü cevabı zaten biliyordum.

Ve sonunda Tyler ile konuŐacaktım.

YİRMİ BİR

TYLER

"Biliyor musun, sokaktaki söylentiye göre yan taraftaki şarküteri kapanıyor ve mekanı satılığa çıkarıyorlar," dedi Eli, tepsileri arkada sıraya dizerek. "Bir bakmaya değer olabilir. Bu blokta aynı ev sahibi değil mi?"

"Genişliyor musun?" diye bağırdı Tegan, gözleri büyürken kaşındaki halka sallanıyordu. "Bence kesinlikle yapmalısın."

"Bence ikiniz de biraz aceleci davranıyorsunuz." Fırınları ayarlamak için arkamı döndüm. "Bu heyecan ya da her neyse, tıpkı ilk açıldığım zamanki gibi geçici olabilir, o yüzden ben sadece bu anın tadını çıkarıyor ve kârımı biriktiriyorum."

"Dostum, neredeyse bir ay oldu ve hala devam ediyor. Eğer sadece o rastgele paylaşımından kaynaklanıyorsa, şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, ama hala bütün gün, bazen açılmadan önce bile kuyruk var. Ve *The New York Times* burayı haber yapmasa bile, Instagram'da giderek daha fazla görünüyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Eli'ye sıırttım, Olivia'dan rastgele bir gönderi olarak bahsetmesine aldırmış etmeden. Herkese bunun şans olduğunu, benim bir bağlantım olmadığını, popüler bir yemek blogcusunun bizi tavsiye ettiğini söyledim. Benim için çok şey yapmıştı ve ona nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyordum. Ya da onu tekrar görmek için nasıl ricada bulunacağımı.

Bunun yerine, market alışverişine gelme ya da arkada yoğun işler yapma teklifini kabul ettim. Her seferinde aramızda hissedilir bir çekim olmasına rağmen, buna göre davranmamıştık ya da geçirdiğimiz muhteşem gece hakkında tek kelime bile etmemiştik.

"*Hey, Batter'*ı arayıp başka bir şey bulabilir miyiz diye bakabilirim, ya da bakmayabilirim - sen de öyle yapmalısın. Çikolatalı kremalı pasta, vegan ve şekersiz ürünler ve birkaç başka şey hakkında yazılar gördüm. Umutlarını düşük tutmanı anlıyorum, ama bence bunun sona ermesini beklemek yerine, devam edeceğini ve bununla nasıl başa çıkacağını düşünmelisin. Sadece bir fikir." Omuz silkti ve kapıyı açtı.

Onu takip ettim, aşk acısı çeken bir aptal gibi değil, bir iş adamı gibi düşünmeye çalışarak. Kuyruk vitrin önünden dışarıya kadar uzanıyordu ve birkaç kişi tezgahın yanında duruyordu. Kalabalığı kontrol edecek birine ihtiyacımız vardı ve bu, ihtiyacım olan yeni çalışanların listesinin başında geliyordu.

Amcamın benim "asil mesleğim" hakkında şimdi ne diyeceğini düşününce dudaklarım gülümsedi.

"Üzgünüm, sıra dışarıda başlıyor." Staci'nin eğittiği yeni kasiyer Gabby, çekingen bir sesle söyledi. Gördüğüm kadarıyla kasayı iyi kullanıyor gibiydi, ama benim gibi o da bir fırında bu kadar kalabalık bir müşteri beklememişti herhalde.

"Aslında Tyler ile konuşmam gerekiyor. O burada mı?"

Kafam tanıdık sese doğru döndü ve tabii ki gözlerim Olivia'nıninkilerle buluştu.

"Sorun değil, Gabby," dedim Olivia'yı izlerken. Kahretsin, çok güzeldi. Sadece tayt ve kapüşonlu sweatshirt giymiş olsa da, her şey en sevdiğim yerlerinde ona yapışıyordu. Saçları kıvırcık ve dağınıktı, omuzlarına dökülüyordu. Parmak uçlarım karıncalandı, saçlarını okşamak istedim ve ellerimi ceplerime sokmak zorunda kaldım.

Göğsü inip kalkarken, sanki kendini hazırlıyormuş gibi bana çekingen bir gülümseme attı. Onu tekrar gördüğüm heyecanımı bastıran, içimde kötü bir his uyandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi kesikti ve sorumu kaçınarak cevap vermesi bende hafif bir panik yarattı.

"Tabii, arkaya gel." Tezgahın arkasındaki çift kapıyı işaret ettim.

Olivia başını salladı, aceleyle yanıma geldi ve bana bakmadan kapıyı açtı.

"Ne oldu? Annen mi? Yoksa benimki mi?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Başını salladı. Onu hayatım boyunca tanıdıktan sonra, Olivia'yı bu kadar tedirgin görmek sinir bozucuydu.

"Ama bu da bir şeydir. Oturmak ister misin?" Çelik tezgaha yaslanmış katlanır sandalyeyi aldım ve onun için açtım.

"Hayır, ama sen oturabilirsin." Alnına avucunu bastırdı ve kanımı donduran bir kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye sordum, artık çok sinirlenmiştim. "Söyle hadi."

"Hamileyim, Tyler."

Odaya bir sessizlik çöktü ve ben sandalyeye geri düştüm.

"Sen..." Olivia'nın az önce söylediği şeyi yavaşça sindirirken beynim ve kalbim aynı anda durdu.

"Ve bu senin." Kollarını kavuşturdu ve tezgaha yaslandı.

"Biliyorum. Yani..." Sesim kesildi, çenemi göğsüme indirip, dağınık düşüncelerimi toparlayıp kelimelere dökmeye çalıştım. "Öyle olmasaydı bana gelmezdi, başka biriyle birlikte olsaydın benimle öyle birlikte olmazdın."

Olivia'nın o gece başka biriyle birlikte olmadığını kesin olarak *bilmiyordum*, ama birlikte olsaydı bana kendini sunmazdı. İçgüdülerim bu kadar güçlüydü ki, kanıta ihtiyacım yoktu.

Bu, bir ay süren bir rüya ya da içine düştüğüm değişmiş bir gerçeklik gibi geliyordu. Olivia Sanchez, ikimizin de konuşamadığı patlayıcı bir gecenin ardından benim bebeğimi bekliyordu.

"İş yerinde sana bunu yaptığım için üzgünüm. Bu büyük bir şok, hala atlatamadım bile." Kollarını gövdesine dolayarak yavaşça yaklaştı. "Evde test yaptım ve bugün doktorda doğrulattım. İlk aklıma gelen şey sana söylemek oldu, o yüzden doğruca buraya geldim. Ama bu akşama kadar beklemeliydim."

"Hayır, anlattığına sevindim." Bana hemen anlatma isteği bana garip bir rahatlık verdi.

Uzun bir sessizlik çöktü üzerimize. Olivia ile seks yapmanın hayatımı değiştireceğini zaten biliyordum, ama bunun yarısını bile bilmiyordum.

"İnsanları sürekli şaşırtıyoruz, değil mi?"

Omuzları bir kahkaha ile sarsıldı. "Evet, sanırım öyle." Gözlerini yere indirdi ve başını salladı.

"Geri dönmem gerek, ama bu akşam senin daireye gelebilir miyim? Böylece bu konuyu gerçekten konuşabiliriz." Sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdüm. Uzun zamandır konuşmamız gereken birçok konu vardı ve artık bunu yapmak zorundaydık.

Bu kadar korkmasaydım rahatlamış olurdum.

"Tabii. Yola çıktığında bana mesaj at. Kalabalığa bakılırsa, geç kalacaksın gibi görünüyor, ama sorun değil. Ne zaman gelebilirsin, benim için sorun yok."

"Tamam," dedim, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. "Neden eve biraz malzeme almıyorsun? Öndeki Staci'ye istediğini seçebileceğini söylerim. Yemek yemelisin, değil mi?"

Dudaklarında küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Çok düşüncelisin, teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Çekingen ve kaybolmuş Olivia benim için çok ağır bir yük oldu. Tek istediğim onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekti, nasıl olacağını bilmesem de. Ama dostça sınırında gezinen rastgele dokunuşlar dışında, birbirimize hiçbir sevgi göstermedik. En azından o geceden beri. Ayaklarım yere çakılmış gibiydi. Olivia'nın yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmemek başlı başına bir işkenceydi.

"Görüşürüz." Kapıyı onun geçmesi için açık tuttum ve Staci'ye Olivia'nın istediği her şeyi ücretsiz olarak vermesini söyledim.

Öğleden sonrasının geri kalanında, pişirdim, hazırladım, müşterileri karşıladım, ama bunların hiçbirini aktif olarak hatırlayamıyorum. Günün geri kalanında korkudan ödüm kopmuş bir zombiydim.

Amy ve ben, çocukları *belki bir gün* olabilecek bir şey olarak konuşmuştuk. Çocuk sahibi olmak, eninde sonunda yapacağım bir şeydi ama bunun ötesinde pek fazla düşünmemiştim. Kuzenimin çocukları dışında, uzun zamandır çocuklarla birlikte olmamıştım. Ross'un çocukları da onun kadar sinir bozucu olduğu için, çocuk bakma ya da onlarla vakit geçirme deneyimim yoktu.

Babam iyi bir adamdı, ama cesaretlendirme ya da derin sohbetler yapmayı seven biri değildi. Bizleri hep aynı tür insanlar olarak görmüştüm, ama çocuğumun bir sorunu olduğunda ona homurdanmak istemedim. Annem her zaman bakıcı ve sorun çözücüydü.

Olivia gibi bir anne varken, çocuğumuzun endişelenecek hiçbir şeyi olmayacağından emindim. Olivia, bebeğine bulaşmaya çalışan aptallarla kavga ettikten sonra çenesinden kan damlayan memlerdeki dişi aslanlar gibi olurdu. Bu düşünceyle ağızım gülümsemeye başladı.

Çocuğuma gerçekten ne sunabilirdim ki?

Gecenin sonunda tezgahı temizlemelerine yardım ederken, çalışanlarımın temkinli bakışlarını hissettim. Hâlâ küçük bir kuyruk vardı, ama bu noktada içerideydi ve gece için kapıyı kilitlemeye hazırдық.

Küçük bir kızın kıkırdaması, öğleden sonra boyunca süren trans halimden beni uyandırdı. "Hepsini alamazsın Amara. Annem beni öldürür."

Gözlerim, boynuna kadar uzanan dövmelemlerle kaplı geniş omuzlu bir adama takıldı, kucağındaki çocuğa şarkı söylüyordu. Ona bir şey fısıldadı ve kız tekrar güldü. Zeytin rengi teni ve büyük bir fiyonkla arkaya toplanmış uzun, koyu saçlarıyla bana Olivia'yı hatırlattı. Muhtemelen Olivia'nın o yaşta yaptığı gibi küçük erkek çocukları eğlence için ağlatmıyordu, ama bu küçük kızın yaydığı güzellik aynıydı.

Adam gözlerimi yakaladığında güldü.

"Ona bir tane seçmesini söylüyorum ama parmağı her yeri gösteriyor." O, onun yan tarafını gıdıklayınca kahkahalarla gülmeye başladı. O da içini çekip inledi. "Güzel kızlar her seferinde beni etkiliyor. Bir kek pop alabilir miyim lütfen?" Tezgahın yanındaki kırmızı ve mavi çikolatalı popu işaret etti. Gabby onu almadan önce, ben onu standdan alıp ona uzattım.

"Baba! Wonder Woman pop!" diye haykırdı ve bir ısırık aldı, çikolata kırıntıları şimdi fark ettiğim Wonder Woman sweatshirt'üne düştü.

"Gördün mü Amara, kaderinde varmış! Ne dersin?"

"*Gracias*," dedi ağzı kekle dolu halde.

"Çok güzel! *Titi*, ne kadar güzel teşekkür ettiğini söylediğimde çok sevinecek." O, bir ısırık daha almak için onu görmezden gelirken, babası onun yanağına öpücük kondurdu. "Bu yeri Instagram'da görmüştüm ve bu civarda olduğum için uğrayalım dedim," dedi bana, peçeteyle kızının çenesinden kremayı silmeye çalışırken. "Kızım haklı, her şey harika görünüyor."

"Instagram sayesinde son zamanlarda yeni müşterilerimiz oldu," dedim, hala kek popunu bitiren ve babasına sanki o onun tüm dünyasıymış gibi bakan küçük kıza odaklanmıştım. Başka bir gün gelmiş olsalardı muhtemelen onları fark etmezdim, ama onları izlemek

şimdi izlemek beni çok etkiledi. "Ondan önce sadece yerel müşterilerimiz vardı."

"Eşim bir yazardır ve birkaç blok ötedeki kütüphanede imza günü vardı. Bu çocuk sabırsızlanmaya başladı, ben de biraz şekerle onu oyalamaya karar verdim."

Bitirdiğinde başını babasının göğsüne yasladı ve boş çubuğu babasına atması için uzattı.

"Üç ısırıkta bitirdin, *mija!*" Kız boynuna sarıldığında alnını öptü.

Staci kek çubuğunun parasını kasadan geçirirken, ben de çubuğu küçük elinden aldım. "Onu ben alayım tatlım. Beğendiğine sevindim."

Hâlâ babasının göğsüne yaslanmış halde bana döndü ve bana kocaman bir gülümseme attı. Güzel kızlar da her zaman beni etkiler.

"Teşekkürler," dedi adam. "Buraya gelmek için bir bahane bulmam gerekecek." Kızını kalçasında düzeltti ve el salladı. "İyi günler."

Onların gitmesini izledim, göğsümde tuhaf bir özlem filizlendi.

Hâlâ nasıl bir baba olacağımı ya da çocuğuma ne verebileceğimi bilmiyordum.

Tek bildiğim, ellerimden gelenin en iyisini yapacaklarıydı.

YİRMİ İKİ

OLIVIA

Kanepemde uzanmış, düşüncesizce telefonumda gezinip duruyordum. Son birkaç yıldır, kabul etmek istemediğim şeyler hissettiğimde, çalkantılı zihnimi her şeyden uzaklaştırmanın en iyi yolu, gerçek suç belgeselleri izlemektir — ne kadar rahatsız edici olursa o kadar iyi.

Morgan, benim "anormal kendini sakinleştirme yöntemim" yüzünden sürekli bana sataşıyordu, ama kendimi korkuturken gizemin içinde kaybolmak, en azından bir süreliğine unutmak istiyorsam işe yarıyor gibiydi. Bazen izlediklerim beni biraz fazla etkiliyordu, özellikle Manhattan'da tek başıma yaşarken ve korkunç bölümlerin ardından dairemdeki ve çevresindeki her sesi duyduğumda, bir iki gece uykusuz kalmıştım.

Son iki doğum günümü telefonumu kapatıp seri katilleri izleyerek yalnız geçirdim. Morgan haklıydı, ama bunu daha sonra düşünecektim.

Ürkütücü anlatıcı, Netflix'te bulduğum çarpık gerçek hikayenin tüm kanlı ayrıntılarını anlatıyordu, ama ben dinlemiyordum. Bunu görmezden gelmek ya da unutmak mümkün değildi. Tyler'dan beklediğim sürpriz bebek tüm dikkatimi çekmişti, bu yüzden hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı.

Telefonum elimde titredi, bir mesaj geldiğinde içimi bir endişe dalgası kapladı.

Tyler: *On beş dakika sonra orada olacağım.*

Doktorun muayenehanesinden sonra fırına giderken ne arıyordum?

Uzun süredir hamile olduğumu bilmeden geçirdiğim için, çok nazik doktorum randevumdan hemen sonra erken ultrason yaptırmamı sağladı, böylece doğum tarihini tahmin edebildik. Bana verdikleri ultrason görüntüsü hala sehpanın üzerinde duruyordu, köşeleri bütün gün parmağımla açıp kapattığım için yıpranmıştı. Bir gün anne olmayı planlıyordum, ama son birkaç yılda, taşıyıcı annelik

kısa bir an için en iyi arkadaşımın hamile olduğunu düşündüğümde çok heyecanlandım. Birkaç dakika sonra hamile olduğumu fark ettiğimde, içimi korku ve derin bir endişe kapladı.

Gördüğüm tek şey gri bir denizde küçük, bulanık bir daireydi, ama ona doğru çekilmeye devam ettim.

Bebeğim.

O küçük nokta beni korkutuyordu, ama yine de onu seviyordum.

Tyler'ın dikkatini çekmek için her zaman acımasızdım, iyi ya da kötü. Şimdi onu sonsuza kadar ele geçirebileceğim bir yol bulduğumu düşündüm. Bir yanım, annelerimizin arkadaşlığının ötesinde, hayatımızın geri kalanında ona bağlı kalma fikrini seviyordu. Ancak daha büyük ve daha gürültülü bir yanım, istemeden de olsa bu bağı zorla kurduğum için nefret ediyordu. Altı yaşındaki ben ve on dokuz yaşındaki ben, onun kaçamayacağı bir duruma getirmekten büyük keyif alırdık, ama çok daha yaşlı ve bilge olan ben, bunu yapmaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Kapı zilim çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Sadece bir gün içinde, sanki kendim yaratmışım gibi, hamileliğin tüm klasik belirtilerini hissettim. Mide bulantısı kısmen telkinin etkisiyle ortaya çıkmış olabilir, ama ağırlı ve şişmiş göğüslerim sahte olamazdı. Aşırı hassas meme uçlarım yüzünden sütyen giymek beni neredeyse ağlatacaktı.

"Merhaba," dedim, yan girişimin kapı pervazına yaslanmış, yorgun görünen Tyler'a. Daha önce uğraşmak zorunda kaldığım tüm müşteriler için uzun bir gün boyunca pasta pişirdikten sonra bile, hala çok yakışıklıydı. Yanaklarını kaplayan sakalların ortaya çıkardığı dolgun dudakları, altında hafif koyu halkalar olsa da güzel olan açık renkli gözleri, şakağının yanında fark ettiğim gri ışıltı. Bebeğimizin alabileceği harika bir DNA havuzu vardı.

"Üzgünüm. İsteddiğimden daha geç kaldım," dedi içeri girmeden önce. Yanımdan geçerken, garip ve ani bir duygu seli beni bir kez daha sardı ve burnum yanmaya başladı.

Birlikte bir çocuk sahibi olmak, iki insanın olabileceği en yakın şeydi, ama yine de aramızdaki bu yeni dostluğu keşfetmeye çalışıyorduk. Aramızdaki ilişkilerin düğün gecesi kadar kolay olmasını dilerdim, o gece onu öpmekten çekinmemiştim, gözlerimi kapatıp yanağımı çıplak göğsüne dayamıştım.

Tyler'dan sadece fiziksel yakınlık istemiyordum. Düşünde ve son zamanlarda gece geç saatlerde ona yardım etmek için fırınına gittiğimde, gerçek arkadaşlar, bir takım gibi hissettiğimiz anlar olmuştu. Şimdi bunu istiyordum, daha doğrusu buna ihtiyacım vardı. Her zaman tek başıma iyiydim, ama onun fırınından eve dönerken hissettiğim yalnızlık boğazımı düğümlüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tyler, kanepeme otururken gözleri sehpanın üzerindeki siyah beyaz fotoğrafa takıldı. "Bu..." Bana baktı.

"Evet," dedim ve ona göstermek için masadan kaldırdım. "Tam orada." Ortadaki noktayı işaret ettim. "Henüz bir şey söylemek için çok erken, ama doktor her şeyin iyi ve sağlıklı olduğunu söyledi."

"İyi," dedi, hala fotoğrafa bakarak.

"Ben de kendimi iyi hissediyorum. Yemek yemek pek içimden gelmiyor, ama bunun hamilelikten mi yoksa şoktan mı olduğunu bilmiyorum. Kurabiyeler için teşekkürler. Bütün gün onları yiyip durdum."

"Rica ederim," diye fısıldadı. "Muhtemelen doğru şeyleri söylemiyorum, ama Donnie'nin düğününden beri senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Fotoğrafı uyluğuma koydum ama gözlerimi ondan ayıramadım. "Aramızda olanları daha önce konuşmalıydık."

"Ve ben de sen benim yıllık kârımı ikiye katlamadan önce sana ulaşmalıydım." Başını eğerek gülümsedi. "Seni belirli bir şekilde düşünmeye o kadar alışmıştım ki. Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi *davranmamız* gerekiyordu. O kadar uğraşmam gerektiğini fark ettiğimde paniğe kapıldım galiba. Ya da hiç uğraşmam gerektiğini."

"Aynı." Diye iç geçirdim. Bu zaten yeterince karmaşıktı, şimdi de aramızdaki ilişkiyi nasıl yürüteceğimi hiç bilmiyordum. "Dinle, sana yük olmak istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun? Yükümlülük mü?" Omuzları sertleşti ve bana dönerek baktı.

"Sen beni nefret etmeyi bırakmaya başlamıştın, ben de sana bir bebek yükledim..."

"Bana bir bebek mi yükledin? Tanrım, Olivia. İçkime ilaç katıp benden faydalanmadın. Ben de seninle birlikteydin. Prezervatifler..."

lanet olasıca işe yaramayan şey *benim* cüzdanımdan çıktı. Benim bir yükümlülüğüm yok. Ben de buradayım çünkü o benim de bebeğim. Titreyen elimdeki ultrason resmini işaret etti. "Ve çünkü artık yetişkin gibi davranıp aramızda olanları ve bu konuda ne yapacağımızı konuşmanın zamanı geldi."

"Ben... özür dilerim, Tyler," diye kekeledim, gözlerini bana dikip çenesini sıkarken hala sinirlenmişim. "Seni yargılamak ya da bir şey varsaymak istemedim. Tıpkı dediğin gibi, birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı bilmiyoruz ve şimdi ebeveyn olacağız. Ben de yetişmeye çalışıyorum, bu yüzden muhtemelen doğru şeyleri söylemiyorum."

"Biliyorum."

Yüz hatları yumuşayınca rahatladım.

"Ben de yetişiyorum, Sanchez. Bunu daha önce söylemeliydim, ama o gece, şu anki durumumuzdan bakınca bile..." Alt dudağını ısırdı, gözlerindeki yoğunluk beni rahatsız etti. "Pişman değilim. Bir saniye bile."

"Ben de." Dudaklarında yayılan küçük gülümsemeye karşılık verdim.

"İyi," dedi boğuk bir sesle, kanepede bana daha yakın oturarak. "Ya bunu, istediğimiz için yaparsak? Annelerimizin yükümlülükleri ya da kapanış saatinden sonra iki düzine yumurtaya ihtiyacım olduğu için değil. Son zamanlarda tanıdığım Olivia'yı daha fazla istiyorum, kafamdan çıkaramadığım Olivia'yı."

"Öyle mi?" Sesim çatladı, ani ama içgüdüsel bir rahatlama içimi kapladı. "Hayatını alt üst ettim, ha?" Konuyu saptırmaya çalıştıktan sonra bir anlığına gözlerimi kaçırdım.

"Kesinlikle öyle," diye cevapladı, sesi alçak ve boğuktu, omurgamdan bir ürperti geçti. O benim dünyamı altüst etmekten daha fazlasını yapmıştı. Onun yatağında geçirdiğim bir gece, dünyamı silip süpürmüştü.

"Ama düğünden önce bile sıfırdan altmışa çıktık ve seni bilmem ama ben bu konuda biraz şok oldum. Ve şimdi" —hala çoğunlukla düz olan karnımı işaret etti— "önümüzdeki birkaç ay içinde kendimizi toparlamak için başka birine borçluyuz."

"Katılıyorum." Fotoğrafı yere bıraktım ve hayatım boyunca yaptıklarımın aksine, bunu yapmak için elimden geleni yapacağıma dair o noktaya sessizce söz verdim.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu, elleri bacaklarında yukarı aşağı hareket ediyordu. "Miden bulandığını söylemiştin. Tegan, sindirime ve mide bulantısına iyi geldiğine yemin ettiği zencefilli kurabiyeler yapıyor. Belki sana onlardan getirebilirim."

"Tabii. Deneyeceğim." Omuz silktim, onun endişesi karşısında boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken burnum yine yanmaya başladı. Hamileliğim boyunca bu kadar duygusal olacağım düşüncesi beni şimdiden yordu. "Teşekkürler. Git biraz uyu. Sabah erken kalkman gerektiğini biliyorum ve ben de dün den beri pek uyumadım." Elimi uzattım ve onun elinin üzerine koydum. "Yarın akşam doğuda bir randevum var. Bir saatlik yolu gidip geleceksem, sanırım birazdan yatmam gerek."

"Seninle gelebilirim. Cuma günleri daha erken kapanıyoruz. Saat kaçta orada olman gerekiyor?"

"Yedi buçuk. Ama mecbur değilsin."

Boğazının derinliklerinden bir inilti çıktı. "Zorunda değilim. İstiyorum. Kendini iyi hissetmesen ve araba kullanamayacak kadar yorgun olsan bile. O yüzden saat altı buçukta seni almaya geleceğim. Anladın mı?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Anladım."

"Uyumlu bir Olivia." Kanepeden kalktı. "Alışmam gereken başka bir şey."

"Çok fazla alışma," dedim, kaşımı kaldırarak onu ön kapıya kadar takip ettim. "Ben hala benim."

Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ağzımın köşesine yeterince yakın, dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırlayacak kadar. Bir saniye alnını şakağıma dayayarak oyalanıp, sonra yan merdivenlerden aşağı indi.

"Hey, Tyler," diye seslendim. "O gün neden elinden kek hamurunu düşürdüğümü biliyor musun?"

"Kötü davrandığın için değil mi?" Omzunu kaldırdı, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hayır."

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Saçını yeni kestirmiştin ve yanakların daha büyük görünüyordu. O küçük kaseyi çok yavaş karıştırıyordun." Abartılı göz devirmeme gülerek karşılık verdi. "Ama sana bakmaya devam ettim çünkü çok tatlıydın, seni öpmek istedim. Yaklaştım ama fark ettiğini düşündüğümde,

Elinden küçük tavayı düşürdüm ki bana kızıp unutursun. Kapı pervazına yaslanıp, ne kadar zavallı bir zorba olduğuma gülerek. Ben bir nevi Deccal *gibiydim*. Belki de seni öpseydim, aramızdaki şeyler farklı olurdu. Ya da seni iğrendirip, tamamen farklı bir nedenden dolayı benden nefret ederdin. Sanırım dünya bunu asla bilemeyecek.

Yanakları kızardı.

"İğrenmezdim. Hayatımızın herhangi bir anında beni öpmeye çalışsaydın, izin verirdim." Sesi, tüm vücudumun, özellikle de işkence gören meme uçlarımin fark ettiği düşük bir tınıya dönüştü. "Ve bunun için senden nefret etmezdim, zaten hiç nefret etmedim ki." İçinden başını salladı. "Git biraz uyu. Yarın görüşürüz."

Kapıyı kapattım ve şişmiş karnıma elimi koyarak içeri girdim. Belki umut ve ikinci şanslar gerçek bir şeydi, benim için bile.

YİRMİ ÜÇ

TYLER

"Neredeyse iyi bir ruh halinde görünüyorsun," dedi Eli, yarınki erken sabah için tezgahları temizlerken. "Sonunda birinin DM'lerine mesaj attın ve randevu aldın mı?" Önlüğünü asarken göz kırptı.

"Tyler'ın randevusu mu var?" diye sordu Tegan, daha doğrusu çığlık attı. "Eminim dün onu görmeye gelen kızla randevusu vardır." Eli'ye dönerek yüksek sesle fısıldadı. "Staci, aralarında cinsel gerilimin çok yüksek olduğunu söyledi."

"Birincisi, ben buradayım. İkincisi, Staci müşterilere dikkat etmeli, gördüğünü sandığı kıvılcımlara değil." Lavaboda ellerimi ovarken inledim. Olivia ile aramızda, bir otel yatağının başlığını parçalayacak kadar güçlü bir elektrik vardı, ama Staci'nin fark ettiğini sandığı şey, genel olarak boğucu bir gerilimdi. Olivia'yı göreceğim için heyecanlıydım ama bunu belli etmemeye çalışıyordum, o bana söyleyeceği şeyden dolayı gergindi ve tüm karmaşık geçmişimiz su yüzüne çıkmıştı.

Yine de Eli haklıydı, ancak ona bunu itiraf ederek tatmin olmasını istemiyordum. Bu gece Olivia'yı görmek istiyordum. Bebeğimi beklediği için değil, çünkü bunu hala kafamda sindirebilmemiştim. Bu gece, oyunların ve sahte davranışların olmayacağını umuyordum, çünkü hayatım boyunca bunlara maruz kaldığım için yorgun düşmüştüm.

"İyi geceler," dedim, kapıyı açıp çıkarken herkesin bakışlarını sırtımda hissederek, yine de hiçbir açıklama yapmadan. Olivia ile aramızda olan her neyse, şimdilik kendime saklamak istiyordum. Çalışanlarım benim için çok sevineceklerdi, çünkü benim biriyle çıkıyor olmam fikri bile onları günlerce konuşmaya sevk etmişti. Sadece gece geç saatlerde çalışan fırıncılar Olivia'nın mesai saatinden sonra geldiğini görüyorlardı ve o ayrıldığında bana anlamlı bakışlar atıyorlardı, ama henüz bana bir şey dememişlerdi. Birlikte bir bebeğimiz olacağını öğrendiklerinde, onların şaşkın bakışlarını ve ağzı açık kalmış hallerini bekleyebilirdim.

Bu basit akşam yemeği, hiç istemediğim ama bütün gün boyunca beklediğim bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, Donnie'nin düğününden sonraki sabah onu bıraktığımdan beri bunu bekliyordum, sadece nasıl isteyeceğimi bilmiyordum.

Hızlıca duş almak ve kıyafet değiştirmek için daireme koştuktan sonra Olivia'nın evine gittim. Bu akşam ne tür bir yer olacağını bilmiyordum, ama düğmeli siyah bir gömlek ve siyah pantolon giydim. İnternette gördüğüm restoran fotoğrafları modaya uygun görünüyordu, en azından kot pantolon giyenlerin gideceği bir yer gibi görünmüyordu. Carla'nın evinin önündeki bir yere park ettiğimde, bu gece Olivia için giyinmenin heyecanını görmezden geldim. Ona yakın olmak ve onu istemiyormuş gibi davranmak zorunda kalmadan ona sahip olmanın heyecanı, kafamı biraz karıştırıyordu.

Onun için burada olmak istediğim için buradaydım.

Kapı zilini çaldıktan sonra topuk sesleri yaklaştı. "Merhaba! Erken geldin," dedi Olivia, gözlerime baktığında gülümseme kayboldu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Kısa ve dar deri elbisesini, ona uyan ceketini ve sivri topuklu, diz boyu botlarını hayranlılıkla izledim. Yakası dekolte değildi ama göğüslerinin kıvrımlarını görebiliyordum. Tüm vücut hatları deriyi gerginleştiriyordu, sanki her şeyi ortaya çıkarmak istercesine. Ağzımın kenarını ovuşturarak salya akmadığından emin oldum.

Büyürken Olivia'nın cadalozluğu, ondan uzak durmamın tek nedeni değildi. şu anda nmdaki bu güzelliği ne yapacağımı bilmiyordum ve gençlik günlerimizde de kesinlikle bilmiyordum.

"Güzel görünüyorsun. Siyah sana yakışıyor. Ve birbirimize uyuyoruz." Elini vücudunda aşağı doğru salladı. "Her şey giyilemeyecek kadar darlaşmadan önce, şimdi gösteriş yapayım dedim. Sanırım dolabımdaki tüm deri giysilerin ömrü şok kısa, şnk bu elbiseden çıkmak için yardıma ihtiyağım olabilir."

Ağzının bir tarafında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Neye ihtiyağın olursa yardım etmek için buradayım." Geniş gülümsemem ve boğuk sesim istem dışıydı. Olivia'yı o elbiseden çıkarma düşüncesini kafamdan atmak zorundaydım, şnk pantolonum hayal gücüne pek yer bırakmıyordu.

"Bu oyun her seferinde daha da iyi oluyor," diye fısıldadı ve yanağıma öptü. Yumuşak, ıslak dudakları vücudumda bir akım yarattı, tam da

yakında bariz hale gelecek olan penisime kadar. Düşündünden sonra birlikte geceyi geçirmek büyük bir adım olsa da, çok ileri gitmek istemedim. Kafamdaki pervasız bir ses, zararın çoktan verildiğini söyleyip duruyordu. Zaten benim bebeğime hamileydi, o halde yatakta birlikte olursak ne fark ederdi ki? Ama fark ederdi. Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, bunun kör edici şehvetin dikkatsiz bir sonucu değil, kasıtlı bir şey olmasını istedim.

Ancak Olivia arkasını döndüğünde ve derinin kıcına yaptığı etkiyi gördüğümde, başka bir şeye odaklanmak neredeyse imkansızdı.

"Üzgünüm, burası biraz dağınık. Annem düzenleme çılgınlığı yaşıyor ve dolaplarına ne yapıyorsa yapmak için eski fotoğraf albümlerini buraya getirdi." Eşyaları çantasına tikiştirirken omuz silktili. "Son zamanlarda bu tür projelere meraklı." Yüzünde bir anlık hüznün belirdi. "Onu meşgul tutup kafasını başka şeylerden uzak tutuyorsa, ben de ona uyuyorum."

"Geçen gün her şey yolunda mıydı?"

Durdu, başını kaldırıp yavaşça başını salladı. "Artık baş belası olmayı bırakmalıyım." Duyulabilir bir şekilde iç geçirdi. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Bana kaşlarını çatığında güldüm.

"Annem, ben yaramazlık yaptığımda beni nasıl savunduğunu anlattı. Durumumuz ne kadar da değişti." Yakamın kenarını parmağıyla izledi, bana bakarken ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen yaramazlık yapmıyordun. Onu koruyordun. Geri döndüğüne sevindiğini biliyorum."

Olivia omuz silktili. "Ben de mutluyum, keşke daha erken dönseydim, değil mi?" Üzüntülü bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Şarj cihazından telefonumu alayım. Bir saniye izin ver."

O yatak odasına koşarken albümlerden birini açtım. Bahçesini ve balon kemerini onun doğum günü partilerinden birinden hatırladım. Olivia ve ben on yaşıyorduk ve o balonların altında büyük, kraliçeye layık bir sandalyede oturmuş, her şeyi çok sevdiği belli olan bir yüzle gülümsüyordu. Kendimi pastanın yanındaki grup fotoğrafında, mümkün olduğunca kenarda, yüzümde derin bir kaş çatma ile buldum. Bir sonraki fotoğraf, annelerimizin her zaman zorladığı fotoğraftı. Olivia ve ben pastanın yanında,

benim orada olmaktan nefret ettiğimi, onun yanında poz vermekten ise daha da nefret ettiğimi çok iyi bildiği için, geniş bir gülümsemeyle omuzlarımı sıkıyordu. Yüzüm, sanki beni ölümüne sarıyor gibi buruşmuştu.

"Geçmişten bir anı, değil mi?" dedi Olivia, arkamda durduğu yerden çiçek kokulu parfümü duyularımı istila ediyordu. "Seni hep işkence ettim, değil mi?"

"Ben huysuz bir çocuktum, en azından bana hep öyle söylenirdi." Omzumun üzerinden gülümsedim. "Ama şimdi bir doğum günü partisi versen, sanırım daha çok takdir ederdim. Özellikle de babanın her zaman bulduğu o üç katlı, temalı pastalar. Sanırım bu beni biraz etkiledi. Ne zaman böyle süslü pastalar yapmamız gerekse, senin partilerini hatırlıyorum."

Albümü elimden kapıp kapattı.

"Artık benim için doğum günü partisi yok, bu yüzden davet edilmeyeceğinden emin olabilirsiniz." Albümü mutfak masasının diğer ucuna fırlattı. "Gitmeye hazır mısınız? Umarım trafik yoktur."

Olivia'nın doğum gününden nefret etmesine neden olan şey neydi? Bu beni rahatsız etti, özellikle de katılmak zorunda kaldığım tüm o partilerinin her anını ne kadar sevdiğini ve büyüdüğümüzde yaptığı büyük doğum günü gezileriyle ilgili duyduğum hikayeleri düşündüğümde. Ama düğünde ona bu konuyu sorduğumda kendini kapattığı ve şimdi de bu tepkiyi verdiği için, ısrar etmedim ve sadece onu ön kapıdan dışarıya kadar takip ettim.

"Bakalım burası övgülere layık mı?" dedi, yanımda emniyet kemerini takarken. Donnie'nin düğününden sonra onu bıraktığımdan beri benim kamyonetime binmemişti. O sabah çıplak ayaklarıyla kapısına doğru sürünürken, gözlerimi ondan ayıramamıştım. Dışarı çıkıp ona seslenmek için içimden gelen dürtü beni felç etmişti. Onu kapıya kadar geçirmemiş olmaktan pişman oldum, ama onu öpmek için duyduğum dürtü çok güçlüydü.

Korkak olduğum için geride kalıp onu izledim. Saçları dağınık ve elbisesi buruşuk olsa da, o hala bir tanrıçaydı.

Beni bakarken yakaladığında "Ne?" diye sordu. "Çok güzelsin."

Yanakları kızardı.

"Şişmişim, ama teşekkür ederim." Eteği aşağı çekti ve bana döndü. "Bu elbiseyi son bir gece giyebileceğim için mutluyum..."

Eğildim ve onu yumuşak ve hızlı bir şekilde öptüm. Gözlerini açtığı anda gülümsedim.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı, ağzının küçük kıvrımı beni daha fazlasını istemeye teşvik etti.

"Çünkü istedim. Rol yapmayı bırakmak iyi geldi, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Dudaklarını büzerek elini yanağıma dokundurdu. "Şu ana kadar hamile halim hakkında öğrendiğim birkaç şey konusunda seni uyarmalıyım."

"Tamam, o ne?" diye sordum, hala ona yakın durarak. Bir öpücük daha ve geç kalacaktık.

"Ağlamaklıyım, bunun hormonlardan mı yoksa başımıza gelecek büyük değişikliklerin beklentisinden mi kaynaklandığından emin değilim. Bugün TikTok videolarına bile ağladım. Bu, antikrist imajımı zedeliyor."

Kahkahayı bastım ve başımı salladım. "Tamam. Başka?"

Nefesini çekti ve elini ensemin arkasına kaydırды. "Çok kolay... tahrik oluyorum galiba. Ve vücudum aşırı duyarlı. Birbirimize ne kadar çekici geldiğimizi itiraf ettiğimiz için mutluyum, ama şu anda doğru kararlar verecek durumda değilim. Özellikle de sen gömlek giymiş ve pantolonunda şişkinlik varken." Bakışları, onun itirafıyla şimdi seğiren penisime kaydı. "Dikkatli olmaya çalışabilir miyiz? Bu gece birbimize kapılmayalım mı?"

Siktir.

Deri elbise giymiş, kolayca tahrik olan Olivia'ya dikkat et, şimdi benim sikime bakıyor? Denerdim, ama pek umudum yoktu.

"Telaşlandığında çok sevimli oluyorsun." Alnını alnıma dayadı. "Sen bu kadar kolay bir hedeftin, hayatımız boyunca seni kışkırttığım için beni suçlayamazsın." Yanağıma öptü. "Geç kalmadan gidelim."

Hayır, hiç umut yoktu.

"Haftada kaç gece dışarı çıkıyorsun?" Masamıza oturduktan sonra sordum. Her şey casusluk görevi gibi geliyordu. Daha önce onunla bu tür akşam yemeklerine gelmiş olsam da, onunla iyi geçinmeyi öğrenmekle o kadar meşguldüm ki, onun orada ne yaptığını takdir edemiyordum.

"Duruma göre değişir. İki ya da üç. Cumartesi gecesini tek başına yemek yiyerek çok dikkat çekmemek için hafta içi çıkmaya çalışırım." Su bardağının arkasından sırtarak baktı.

"Neden yalnız geliyorsun? Morgan ya da Carla seninle gelmek isteyebilir diye düşünmüştüm."

"Onlar da teklif ediyorlar ama ben yalnız gelmeyi seviyorum. Babam ve ben bazen tuhaf restoranlar bulur ve sadece ikimiz giderdik. Annem yemek konusunda çok seçici olduğu için sadece ikimizin gitmesinden hiç rahatsız olmazdı. Babam şaka yapar, belki profesyonel restoran müşterisi olarak iş bulabilirim derdi." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "O öldükten sonra, sosyal medya influencerları ve bazı yemek ve yaşam tarzı blogcularının yediklerini ve yaptıklarını paylaşarak nasıl iyi bir hayat sürdüklerini anlatan bir makaleye rastladım. Şans eseri bu sayfayı açtım ve birkaç paylaşım yaptıktan sonra çok popüler oldu."

"Bu kadar çabuk olduğunu bilmiyordum." Onu inceledim, babasından bahsettiğinde gözlerindeki parıltıyı nefretle izledim. "Çok doğru bir şey yapmış olmalısın."

"Bazı şeyleri bilmek için yeterince sosyal medya hesabı yönettim, ama bir şeyin viral olmasını sağlamak zor. Bunun için gerçek bir formül yok, sadece duvara bir şeyler atıp hangisinin yapışacağını görmek gerekiyor. Uygun fiyatlı restoranlara gidip harika yemekler bulan gizli bir *kraliyet* blogcusu çok ilgi çekti." Omuz silkti. "Kim bilebilirdi ki? Bundan geçimimi sağlayabilir miyim, ya da bunu ister miyim, emin değilim, ama eğlenceli. Ve bazen iyi bir dikkat dağıtıcı."

Elini uzattı ve kolumu sıktı. "Ama bu muhtemelen duymak istemediğın bir arka plan hikayesiydi. Neden bunu tek başıma yaptığımı sordun. Tek başıma gidersem, bu babamla hala yaptığımız, sadece bize ait bir şey. Aptalca geldiğini biliyorum, ama yardımcı oldu."

"Öyle değil." Elini kolumdan çekti ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Yaptığımız onca şeyin içinde, bu basit hareket en samimi olanı gibiydi. "Geçen sefer neden beni davet ettin?"

Başını eğdi ve kendi kendine güldü. "Babam, seninle iyi geçinmemi ve sana iyilik yapmamı isterdi. Yani bir bakıma, seninle olmak onu hatırlamak gibiydi. Bunun üzerine nasıl tepki vereceğini düşündüm, ama eminim ki bunu beklediğini söylerdi."

İnleyerek elini elimden çekip gözlerinin üzerine koydu. "Şu anda tamamen aklımı kaçırmış gibiyim, değil mi?"

"Hayır, öyle değil." Elini geri aldım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Seninle böyle bir geçmişimiz olmasını seviyorum. Kavgalar ve kırılan oyuncaklar dışında."

"Ve kırık yataklar." Kaşlarını kaldırırken gözleri parladı.

"Dikkatli olmak senin için bu mu demek?" Yorgun penisimi korumak için siyah kot pantolon giyseydim keşke diye iç geçirdim. "Bu konuyu açmak mı?"

"Artık sonunda bu konuyu konuşabiliriz, bu iyi bir şey, değil mi? Ve ben *sana* dikkatli olmanı söyledim, çünkü ben muhtemelen dikkatli olmayacağım, o yüzden..." Ellerini kaldırdı.

Gülmek zorunda kaldım. Olivia'ya karşı dikkatli olmak mümkün değildi. O, hayatımın büyük bir bölümünü tüketen bir güçtü.

Sadece bu sefer, ona karşı koymayı bırakmıştım.

YİRMİ DÖRT

OLIVIA

"Sence ne diyecekler?" diye sordu Tyler, benim sokağıma girerken.

"Kim?" diye esneyerek cevap verdim. Bu öğleden sonra, bu gece çok yorgun olmamak için biraz kestirmiştim, ama işe yaramamıştı. Tyler ile akşam yemeğini bütün gün düşünmekten damarlarımdan akan adrenalin ve hormonlarımla başa çıkamıyordum. Ona hamile olduğumu söylediğimde çıldıracağından çok korkmuştum, ama garip bir şekilde tam tersi bir etki yarattı. Sonunda konuşmaya başladık, çünkü birlikte bir bebek sahibi olmak görmezden gelinemeyecek bir şeydi, her ne kadar bunu gerçekleştirdiğimiz geceyi konuşmaktan kaçınmış olsak da.

Tyler'a babam hakkında açılmak, sonsuz kederimi başkasına açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı. Morgan bile, nedenini açıklamaya çalıştıktan sonra bile, yemek severler akşam yemeklerine tek başıma gitmemi garip buluyordu. Tyler bunu anladı, üstelik o, birlikte olmak istediğim tek kişiydi. Onunla geçirdiğim son birkaç saat hem heyecan verici hem de yatıştırıcıydı. Bizi bu noktaya getiren gece her zaman en sevdiğim anılarımdan biri olacak, ama bu gece sadece istediğimiz için bir arada olmak, hiçbir plan veya numara olmadan, farklı ve heyecan verici bir mutluluktu.

"Ailelerimiz. En azından annelerimiz. Babam bir dakika duraksayabilir, ama her zamanki gibi annemin tepki vermesine izin verecektir."

"Doğru. Eh, bize iyi geçinmemizi söylediler, değil mi?"

"Doğru." Tyler kıkırdadı. "Ve annem, arkadaşlarından hangilerinin torunları olduğunu, pek de ince olmayan bir bakışla sürekli yorum yapıyor. Muhtemelen bunu sonsuza kadar beklemişlerdir. Bütün bu şok, sadece bizim sorunumuz." Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı ve ben konsolun üzerinden atlayıp onu, geri kalan her şeyiyle birlikte yutmak istedim.

"Şok gerçek," diye onayladım. "Ama kulağa çılgınca gelse de, heyecanlıyım. Bunu hiç planlamamıştım ve eminim sen de planlamamışsındır, ama..." Dilimi dişlerime vurdum. "Bunu istiyorum."

uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar içtenlikle beklemedim. Ve" — gözlerimi, kucağımda birbirini sıkıan ellerime indirdim— "sen olduğun için mutluyum."

"Ben de. Heyecanlıyım ve..." Elini direksiyon simidinde kaydırды ve başını kaldırdı. "Ben de senin olduğun için mutluyum."

Pencereden dışarı baktım, ağlama tehlikesini gözlerimi kırpiştirarak uzaklaştırdım. Whiplash haklıydı. Üç ay önce, Tyler ve ben düşmandık. Gençkenki kadar acımasız değildik, ama hiç de dostane değildik. Burada olacağımızı hiç hayal etmemiştim: Tyler kavgacı değil, baygın; ben onu kızdırmaya çalışmak yerine duygularım hakkında dürüst. Belki de gençlik günlerimizde birbirimize kötü davrandığımız zamanlardan bu yana zaman gerçekten değişmişti.

"Yeter!" diye bağırdı babam, ellerini ona doğru uzatarak.

Tyler ve beni birbirimizden yeterince uzak tutarak, birbirimizin yüzüne bakmayacak şekilde yan yana durduk. "Böyle yaptığınızda annelerinizi üzüyorsunuz."

"Helen beni buraya davet etti," dedim. "Gizlice girmedim. Kaba olduğumu mu söylüyorsun? En azından merhaba demek için nezaket göster."

"Çünkü sen her yerdesin," dedi Tyler alaycı bir şekilde, göğsü babamın eline bastırarak. "Evde kalamaz mısın?"

"Ah, dışarıdaki küçük kız arkadaşını üzeceğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

Tyler bana ne kadar sert bakarsa, o kadar çekici geliyordu. O derin altın rengi gözleri kısılrken, keskin çenesi titriyordu. Daha iyi bir kişiliğe sahip olsaydı, bugün getirdiği o sıradan kızdan çok daha iyisini bulabilirdi. Ya da en azından bir kişiliğe sahip olsaydı.

"Neden nerede olduğumu bu kadar önemsiyorsun ki? Takıntılı mısın?" Onun durduğu yerden öfkелendiğini hissederek ısrar ettim.

"Olivia, basta ya!"

Babamın ses tonunu duyunca içgüdüsel olarak gerildim ve geri adım attım. Babam sadece ciddi bir şey olduğunda bana İspanyolca bağıırırdı.

"Üzgünüm, Javier. Bak, ben dışarı çıkacağım." Tyler bana son bir kez kaşlarını çattıktan sonra ailesinin geri kalanıyla birlikte bahçesine doğru yürüdü.

"Mija," diye başladı babam, dudaklarını seğirmesine rağmen bana sert bir bakış attı. "Pazarlama yerine hukuk okumak istemediğinden emin misin? Tartışmayı seviyorsun."

"Herkesin benim ona sürekli sataştığımı düşündüğünü biliyorum." Kaşlarını kaldırmasına inleyerek karşılık verdim. "Tamam, belki öyle yapıyorum ya da eskiden yapıyordum, ama o bir insan gibi merhaba bile diyemiyor."

"Bir gün," diye başladı, ellerini yüzüme koyarak, "ne zaman olacağını bilmiyorum, ama siz bu sorunu çözeceksiniz. Ama o zamana kadar, Helen ve Sam'in evinde misafiriz. Sebeplerin ne olursa olsun, buradayken onların oğluna karşı olan hislerini kapıda bırak, tamam mı?"

Başımı salladım ve babamı dışarıya kadar takip ettim. Bir gün. Tabii.

"Erken kalkman gerektiğini biliyorum, ama istersen biraz içeri girebilirsin," dedim Tyler'a, o evin önüne park ederken.

Motoru kapatırken gülümsedi.

"İçeri girmemi ister misin?" Kolunu koltuğumun arkasına uzattı.

"İçeri girmek ister *misin*?" Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onu içeri davet etmek tehlikeliydi, ama gecenin bitmesine henüz hazır değildim.

"Evet, istiyorum." Alt dudağını emdi ve daha önce ona bahsettiğim vücudumdaki tüm hassas noktalar canlandı.

"Bak, ne kadar da açık sözlüüz," dedim, biraz nefes nefese kapıyı açarken, *bu sefer fermuarın arkada olduğunu* söylemekten başka ne diyebileceğimi bilemeden.

"Biliyorum. Önemli olaylar birikiyor." Ben yolcu koltuğundan inerken elini uzattı. Aniden gösterdiği centilmenlikle onu taklit etmek dilimin ucundaydı ama hayatımda ilk kez çenemi kapattım ve bunun tadını çıkardım.

"Sana kahve yapabilirim."

"Tabii," dedi, gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken, sıcaklık dalgası yol boyunca cildimi yakıyordu.

Tyler'ın titreyen ellerimi fark etmemesini umarak kapıma doğru yürüdüm ve sonunda anahtarı kilide soktum. İlk kez ve ilk randevuda hissedilen saçma sapan bir heyecan beni sardı. Zaten seks yapmıştık ve Tyler'ı hayatım boyunca tanıyordum, ama hiç böyle olmamıştı. Düşünden beri farklıydı, ama bu gece onda daha önce hiç görmediğim bir rahatlık vardı.

"Onlara tavsiye ederim, ama itiraf etmeliyim ki daha iyilerini de içtim," diye mırıldandım ve dolaptan iki kahve fincanı aldım.

"Ama bu benim önyargım olabilir. İtalyan ve İspanyol restoranlarına her zaman daha sert davranırım çünkü her şeyin nasıl yapılması gerektiğini bilirim."

"Demek Kleopatra sert bir kadın."

Henüz Tyler'a bakacak kadar sakin değildim, ama arkamda onun varlığının verdiği sıcaklık kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyordu.

"Kleopatra'yı etkilemek lazım. Bu gece yeterince iyiydi. Makarna oldukça iyiydi, ama tatlı kalori harcamaya değmezdi. Artık endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

Gergin bir kahkaha attım, sonra o kolunu belime doladı ve saçlarımı omzumdan çekip attığında utanç verici bir inilti çıkardım. Birçok yönden gergindim. Doğru olan şey, yavaş davranmak, bu beklenmedik duruma yavaşça alışmak ve birbirimizi yeni bir düzeyde doğru şekilde tanımaktı.

Tyler'ın dudakları boynuma değdiği anda doğru olanı yapma fikri uçup gitti.

"Rahatla tatlım," diye mırıldandı, ağzını açarak enseme öpücükler kondururken. Ona yaslanarak, sırtıma batmakta olan sertliğe sürtünerek, tezgahı beyaz parmaklarımla sıktım.

"Sana söyledim, şu anda dinamit gibiyim... Ah, tam orada," diye nefes nefeseydim, o boynumun kıvrımına dalarken.

"Ne zaman dinamit gibi olmadın ki? Her zaman çok ateşliydin."

Elleri kalçalarımın altına kayarken inledim.

"Ben... bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Aceleyle gelip seni kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ettim, arkama uzanıp elimi Tyler'ın bacağına kaydırarak onu bana doğru çektim.

O hareketsiz kaldı ve çenemi avuçladı. "Kaybetmeyeceksin. Aceleci davrandığım için özür dilerim, ama sana dokunmamak için haftalarca mücadele ettikten sonra, artık dayanamayacak hale geldim." Ağızlarımız o kadar yakındı ki dudaklarımız birbirine değdi. "Ama istersen dururum..."

Onu bir öpücükle susturdum, dudaklarımı onun dudaklarında tutarak döndüm ve gömleğinin yakasını tutup onu kendime yaklaştırdım.

"Hayır," diye mırıldandım, elleri vücudumu dolaşırken, karnımı şehvetli bir saygıyla okşarken.

düşüncesiz ve çılgınca bir hareketti, ama o anda başka türlü davranmayı bilmiyordum.

Tyler söz konusu olduğunda, hiçbir zaman bilemedim.

"Hızlı tahrik olduğunu söylemiştin. Ne kadar çabuk boşalabilirsin?" diye sordu, avucuyla çıplak uyluğumu okşarken.

"Emin değilim," diye cevapladım öpüşmelerin arasında. "Sadece bu soru ile yarı yola geldim, oldukça hızlı diyebilirim."

Elini külotumun içine kaydırıp ıslak tenimde parmağını gezdirdiğinde nefesim kesildi.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun." Daha hızlı hareket ederek, klitorisimin etrafında bir daire çizdi, ta ki parmağına sertleşene kadar. Dizlerim titreyerek geriye doğru kayarken, dengemi korumak için tezgaha yaslandım. "İşte böyle. Benim için ıslan."

"Senin için her zaman ısınırım," diye itiraf ettim, kısık bir fısıltıyla. Parmağını içime derinlemesine soktuğunda yine uzun bir inilti kaçtı.

"Tamam mı?" diye sordu, kaşlarını endişeyle çatarak.

"Daha fazla," diye yalvardım, ne kadar çaresiz ses çıkardığımı umursamadan. İkinci parmağını da içeri soktuğunda, başparmağı klitorisimde kalırken ikisini de kıvrarak ağzımı elimle kapattım. Kalçalarım ona doğru sıçradığında orgazm hızla geldi. Nefes almaya çalışırken başımı Tyler'ın göğsüne dayadım ve mutfak dönmeye başladı.

"Yine 'tatlım' mı?" diye alaycı, nefes nefese bir fısıltıyla sordum.

Gülümsedi ve ağzımı tekrar kendine doğru çekerek, yavaş ve derin bir öpücük verdi. "Sorun mu var?"

"Bana öyle derken bunu yapmaya devam edersen sorun yok." Onun göğsüne doğru itildim ve titrek dizlerimin üzerine çöktüm.

Tyler'ın gözleri büyüdü, sanki ona hayatının en güzel hediyesini verecekmişim gibi bana baktı. "Olivia..." dedi, ben onun kemerini çözüp pantolonunun fermuarını açarken. "Halı olan oturma odasına geçebiliriz."

Onun penisi elimde zonklarken, dizlerimi düşünmesi kalbimi ısıttı.

"Çok uzun süre bekledim ve umurumda değil. Rahatla, tatlım." Pantolonunu uyluklarından aşağı çektim ve onu bir yudumda ağzıma aldım. Baştan çıkarıcı olmak, ucunu yalamak ve dilimle onu uzunlamasına okşamak istedim

ama onu şimdi doruğa ulaştırmam, tamamen çıldırtmam ve dünyasını sadece benimle doldurmam gerekiyordu.

Bu değişmeyen bir sabitti ve asla değişmeyecekti.

Tyler'ın işkence dolu homurtuları ve inlemeleri, ben ne kadar sert emersem o kadar yüksek sesle çıkıyordu. Boğazımın arkasına dokunduğunda gözlerim yaşardı, ama umursamadım. Onu ağızımdan çıkardım, tekrar tamamen içine almadan önce ona baktım. Üzerime uzandı ve birkaç dakika önce tutunduğum tezgahı tuttu, ağızımda sertleştikçe bacaklarının arkası geriliyordu.

"Nasıl olabilir... Bu nasıl daha iyi olabilir... Lanet olsun Olivia, ben... " Ben tırnaklarımı kıkına batırıp onu yerinde tutarken, o da saçlarımı sıkıca kavradı ve boğazıma boşalana kadar beni orada tuttu.

Uyluklarına bir öpücük kondurdum ve ona yaslandım. Memnun ve mutlu bir şekilde bitkin düşmüştüm, ama yere uzanıp uyumak için gelen isteğe rağmen kendimi kaldırıp ayağa kalktım.

"Buraya gel," diye fısıldadı ve beni kollarına aldı. "Lütfen seni zorlamadığımı söyle."

"Dalga mı geçiyorsun? Tyler, sanırım kıkında çizikler var." Kalçasının üzerinden baktım. "Ben de senin kadar istedim."

Omuzları gevşeyerek nefes verdi ve yüzümü okşadı. "Daha fazla kalamam. Kalmak istiyorum ama cumartesi sabahları çok yoğunuz, bu yüzden cuma günleri erken kapatıyoruz. Senin düşünmeni istemem..."

"Hayır." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Söz veriyorum. Değişmem için bana bir dakika ver. Gitmen gerekene kadar bir süre kanepemde oturabiliriz. Bebek isimleri hakkında konuşmak için asla erken değildir, sanırım." Çenesini öptüm. "Tamam mı?"

Ağız yavaşça gülümsemeye başladı. "Tamam, tatlım."

Gözlerimi devirdim, bu aptalca takma adın boynumda tüylerimi diken diken etmediğini iddia ederek. "Bu elbiseyi çıkarayım, hemen dönerim."

"Hey, sana yardım edeceğimi söyledim." Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Yan mı, arkadan mı?"

"Arkadan," dedim, saçlarımı boynumdan çekerek.

Sessizlikte fermuarın çıkardığı ses beni bu kadar çabuk tekrar tahrik etmemeliydi. Sırtımın alt kısmına bir öpücük kondurdu ve omzuma doğru birkaç öpücük daha kondurdu.

"Çok güzelsin," diye saçlarıma fısıldadı. "Haksızlık olacak kadar güzelsin."

Yatak odama koşarak geri döndüm ve elbiseyi çıkarmadan önce gülümsedim.

"Hoşça kal, eski dostum." Diye iç geçirdim ve elbiseyi dolabıma geri astım. Hamile kıyafetlerine ihtiyaç duyacak kadar zamanım vardı, ama daracık deri kıyafetleri çoktan bırakmıştım.

Sütyenimi çıkarıp ipek bornozumu giydiğimde, göğüslerim daha da şişmiş ve ağrımıştı. Hayal gücüne pek yer bırakmıyordum, ama Tyler o anda gitmiyordu. Onun kararlılığını sarsmaya çalışsam kendim olmazdım, ama en azından bu şekilde o da bundan zevk alacaktı.

Oturma odasına girdiğimde, Tyler bana iki kez bakınca kahkahayı bastım.

"Beni deli etmeye *devam* edeceksin, değil mi?"

Ben onun yanına sokulup yavaşça omuz silktiğimde o güldü.

Onun göğsünde uykuya dalarken, hayatımın en güzel gecesini hatırlatan kokusu, şimdiye kadar kabul edemediğim o geceyi hatırlatınca, baştan çıkarma görevimi unutmuştum. Tam uykuya dalmak üzereyken, kapımın çalınması beni uyandırdı.

Yarı çıplak olduğumu unutacak kadar endişelendim, kapıya koştum ve açtım. "Anne, ne oldu?"

"Hiçbir şey. Seni uyandırmak istemedim. Sabah kaldırımları temizleyecekler, arabayı benimkinin arkasına park etmen gerekiyor. Hatırlatmayı unutmuşum..."

Durdu, bornozunun yakasını toplayarak bakışlarını omzumun üzerinden kaydırды.

"Tyler, bu bir sürpriz," dedi, bana bir bakış attı.

"Merhaba, Carla. Öyle olmalı." Gergin bir kahkaha attı. "Saatin kaç olduğunu fark etmemişim. Anahtarlarını ver, gitmeden önce arabayı çekeyim." Elini uzattı.

"Tabii, haklısın." Kanca'dan anahtarları almak için uzandım. "Teşekkürler."

"Önemli değil. Hemen dönerim. İyi geceler Carla, geri döndüğümde seni görmezsem."

"Yapmayacaksın. İyi geceler, Tyler."

Annemin sözlerini mümkün olduğunca görmezden gelerek, bakışlarımla Tyler'ı ön kapıdan dışarı kadar takip ettim.

"Şey, evet," diye kekeledim, tıpkı Tyler'ın az önce yaptığı gibi. Otuzlu yaşlarında bir erkekle yakalanmak, onlu yaşlarımda olduğumdan çok da farklı gelmiyordu, ancak o zamanlar annem beni süzer ve gülmesini zorlukla bastırmazdı. "Sanırım bu bir sürpriz."

"Otuz yıldır hazırlanan bir sürpriz, tatlım. Tyler gittikten sonra biraz uyu, çok yorgun görünüyorsun." Omuzları titreyerek döndü ve yukarı çıktı.

YİRMİ BEŞ

TYLER

"Şöhrete hazır mısın?" Eli, yoğun bir Pazar sabahı için hazırlık yaparken alaycı bir şekilde sordu.

"Tek bir makale, tek seferlik. Muhtemelen bir paragraf alırsın." Dün gece yarısına kadar uykumu kaçıran gerginliğimi gizlemek için omuz silktim. "Kendini işe yarar hale getir." Taze buzlu donutların bulunduğu tepsiyi ona doğru ittim. "Staci ve Gabby, sıra çok uzamadan bunları hazırlayabilirler."

"Muhabir bütün öğleden sonra buradaydı. Eminim bir paragraftan fazlasını yazmıştır. Başarıdan bu kadar korkan birini daha önce görmedim." Alaycı bir şekilde güldü, tepsiyi alıp çift kapıdan ön tarafa doğru ilerledi.

Başarıdan korkmuyordum. Son zamanlarda beni kemiren şey, beklentilerimi çok yüksek tutmaktan ve sonra bunların suya düşmesinden, ya da daha kötüsü, istediğim başarıyı elde ettikten sonra buna ayak uyduramadığımı fark etmekten korkmaktı. Tek başıma olduğumda başarısız olma düşüncesi yeterince korkutucuydu. Artık birinin babası olacağım için, bu düşünce neredeyse beni felç ediyordu.

Arka kapının çalınması beni panik döngüsünden çıkardı. Kilidi açtığımda, sabahın yedisinde eşofmanıyla muhteşem görünen Olivia'yı gördüm. Onun bu yönünü görmek çok hoşuma gitti. İkimizin de henüz adlandırmaya cesaret edemediği bu dostluğu kurmadan önce, o her zaman çok düzenliydi. Onu, ailemin arka bahçesindeki partilerde bile, gösterişli kıyafetler ve mükemmel makyajsız görmemiştim. Onu bu düzeyde tanımak, onun rahatlamış halini görmek anlamına geliyordu. O her zaman güzeldi, ama makyajsız ve Yankees sweatshirt'ü giymiş Olivia en sevdiğim haliydi. Bir bakıma, yıllarca hayatıma girip çıkarken, ancak son zamanlarda tanıdığım yönleri onu farklı kılıyor, benim gibi hissettiriyordu.

"*New York Times* günü kutlu olsun!" Bir kolunu boynuma doladı ve beni öpmek için kendine çekti. O geri çekildiğinde bir öpücük daha çaldım ve onu vücuduma sıkıca sarıp başımı boynuna gömdüm.

Hayatım boyunca sinirlerimi bozan kadının beni sakinleştirebilen tek kişi olması komikti.

"Hey, ne oldu?" Geri çekildi ve boynumu avuçladı. "Fazla mı düşünüyorsun, yoksa bunun önemli bir şey olmadığını kendine mi inandırmaya çalışıyorsun?"

"İkisi de biraz. Neden bu kadar erken kalktın? Uyumalısın."

Omuz silkti ve çantayı tezgahın yanındaki tabureye bıraktı. "Senin uyuman için çok heyecanlıyım. Ve tren istasyonunun yanındaki şarküteriye gitmek istedim, çünkü orada pazar gazetelerinin hepsinin erken saatte geldiğini biliyorum. Beş tane aldım. İki büyükannem ve annem için birer tane, ikimiz için de bir tane." Çantadan gazetelerden birini çıkardı, sayfaları karıştırırken kaşlarını çattı. "İşte burada," diye şarkı söyler gibi makaleyi havaya kaldırdı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkarken, kimse beni soğukkanlı görünmeye çalışırken görmediği için mutluydum.

"Eeep, buradasın! İlk kez bahsedilmiş ve... Aman Tanrım." Sesi kesildiğinde midem düğümlendi. "Ve ne?"

Histerik bir kahkaha patladı. "Tyler, sen bir susuzluk tuzağısın."

"Ne?" Elinden kağıdı kaptım. Muhabir

beni fırının önünde fotoğrafını çekebilir mi diye sordu. Uzun bir gece ve yarım gün süren fırıncılık işinden sonra, önlüğüm unla kaplıydı, ama o önlüğü çıkarmam için ısrar etti. Zaten fotoğraf çekilmeyi sevmezdim, bu yüzden kollarımı kavuşturup kameraya gülümserken tam bir pislik gibi görünmemeye çalıştım.

"Dağınık saçlar, tişörtünden dışarı çıkan fırıncı kasları. Bebeğimin babası *çok seksi*." Başını kaldırıp kıcımlı tokatladı ve beni beklenmedik bir kahkaha attırdı.

"Ne yazıyor?"

"Eski fırın dükkanını nasıl satın aldığınızı ve geçen yıl boyunca nasıl geliştirdiğinizi, seçtiğiniz sevimli ismi, müşterilerinizin buraya gelmeyi neden sevdiğini ve popüler bir yemek blogcusu tatlılarınızdan birine dikkat çekene kadar nasıl keşfedilmemiş bir hazine olduğunuzu anlatıyor." Gözlerindeki gurur göğsümü sıkıştırdı. "Harika bir makale ve

En önemlisi, adını ve adresini doğru yazmışlar. Birçok şirket *New York Times'ta* yer almak için her şeyi yapar. Elini elime koydu ve parmaklarımızı birbirine doladı. Senin adına çok mutluyum.

"Hepsi senin sayende. O tek yazı sayesinde..."

Elini sallayarak beni susturdu. "Belki sana biraz destek oldum, ama hepsi senin ve senin çalışkanlığın sayesinde oldu. Bir kez olsun keyfini çıkar." Bana dirsek attı ve okumaya devam etti.

Çenemi omzuna dayadım, kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Bunu paylaşmak için burada olduğu için bundan zevk alıyordum. Son zamanlarda onu istediğimden daha çok ihtiyacım vardı. Olivia Sanchez, çocukluk düşmanımdan en yakın arkadaşım olmuştu.

Öyleyse neden ona söyleyemiyordum?

"Ve..." diye başladı, başını çevirdiğinde gözleri parladı, "bu muhabir sana biraz asıldı." Son paragrafın bir öncesini işaret etti. "*Tyler Bennett, otuz beş yaşında, Long Island'daki sakin bir otoyol kenarında bir fırının sahibi olarak hayal edilen kişi değildi. Çocuk gibi yakışıklılığı ve sessiz yoğunluğu, onu bölgenin en gözde bekarlarından biri yaptığı söyleniyor.*"

"Dalga geçiyorsun. *İğrenç.*" Aklım Eli'nin bana indirttiği aptal flört uygulamasına gitti. Onu bir an önce silmem gerekiyordu. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, birinin Google'da adımı aratıp beni orada bulmasıydı.

Bunu konuşmamış olsak bile, benim için durum çok açıktı: Benim için konuşulmaktan öte, ben birine aittim.

"Senin sessiz bir yoğunluğun var." Bana doğru döndü, alt dudağını ısırdı. "Seni zorlamayı neden bu kadar sevdiğimi anladım. Bu çok seksi." Arkamdan kolunu boynuma doladı ve dudaklarını benimkilere değdirdi. "Seninle gurur duyuyorum. Ve bir kez olsun izinli olduğunu ve yarın kapalı olacağını söylediğine göre, bu akşam benim dairemde kutlama yemeği yemeye ne dersin? Hatta belki" —boğazını temizledi ve kağıdı çantaya geri koydu— "belki kalabilirsin. Eğer istersen."

Geçen hafta Olivia'nın dokunmadığım veya tatmadığım tek bir santimi bile yoktu, ama her zaman seks yapmadan hemen önce durduk ve

otel odasından beri onunla bütün geceyi geçirmemiştim. Her seferinde ondan ayrılmak beni öldürüyordu, ama bir gecelik muhteşem seks bizi bu noktaya getirmiş olsa bile, işleri doğru şekilde yapmak istiyordum. Aramızda zaten var olan karmaşıklığa daha fazlasına gerek yoktu, ama şimdi bu kadar hafif davranmak anlamsız görünüyordu.

"İsterim." Boynunun arkasını öptüm, parmağımı omzunda tüyleri diken diken eden tüylerin izini takip ederek aşağı doğru kaydardım. "Bunu çok isterim."

"İyi," diye cevapladı, bana yaslanarak boğuk bir fısıltıyla. "Hamile bir kadını tahrik edip onu bekletmek çok acımasızca."

Gülerek onu döndürdüm ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Seni bekletmeye niyetim yok, tatlım. Sadece seni sonraya hazırlıyorum," diye fısıldadım ve ona yavaşça yaklaştım.

"İşine dönsen iyi olur." Elleri sırtımdan aşağı kayarak belimde durdu. "Az önce söyledim ama seninle gurur duyuyorum." Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Bugün herkesi alt et, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve yoğun bir sabahın ortasında çok derin ve ıslak bir öpücükle dudaklarını öptüm, ama umursamadım. Dudakları dudaklarıma değiyordu, vücudu bana yapışmıştı, tek düşünebildiğim ve tek istediğim buydu. Tek istediğim oydu. Ağzıma inleyince, bacağına kalçama doladım ve bacaklarının arasındaki tatlı sıcaklığa sikimi sürttüm. Legging giymiş kıcını sıkıtiğimde öpüşürken gülümsedi.

"Hey, kopyaları aldık... Oh, lanet olsun, üzgünüm."

Ayrıldık ve Eli'nin durduğu yere döndük, elinde bir kağıt tutuyordu.

"Bölmek istemedim. Makaleyi kendim bulurum." Güldü dışarı çıkarken ikimizi sırayla baktı.

"Sanırım az önce yakışıklı bekar erkek imajını mahvettin." Olivia elini göğsümden aşağı kaydırđı ve bana şeytani bir gülümsemeyle baktı, bu da onun dudaklarını tekrar istemeye başladım. "Bu gece seni ve çocuksu yakışıklılığını bekliyor olacağım." Bana hızlıca bir öpücük verdi ve arka kapıdan çıktı.

Onun gidişine ve sırf benim için yaptığını bildiğim abartılı kalça sallamasına gülümsedim. Bunu yapmaya

O zamanlar beni her gün sinirlendiriyordu, ama yine de onun uzaklaşmasını izlerken hipnotize olmuş gibiydim.

Düşünmek istemediğim kadar uzun süredir onun büyüünün etkisindeydim, ama şimdi bundan büyük zevk alıyordum.

Pazar günleri her zaman çabuk geçirdi, ama bu pazar göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmiş gibiydi. Tegan, Eli'nin iş için iyi olacağına dair ısrarı üzerine, makaleyi çerçeveletip ön girişe asmıştı. Dükkânı açtıktan sonra her gün o garip suratımı görmekten pek hoşnut değildim, ama ona her baktığımda göğsümü dolduran gururu engelleyemiyordum.

"Ne gün ama," dedi Staci, son müşterinin arkasından kapıyı kilitlerken içini çekerek.

"En iyi gün," dedi Tegan, ön kasayı temizlerken bana dirsek attı. "Artık bir ünlüyle çalışıyoruz."

"Doğru," dedim, yanaklarım geniş bir gülümsemeyle ağrıyor olsa da. En iyi gündü ve fırını kapatıp en iyi geceyi geçirmek için sabırsızlanıyordum.

"Bugün burada olan tüm kadınları fark ettiniz mi? Hala bu kadar çok insanın gazete aldığını bilmiyordum." Staci, girişin yakınındaki zemini süpürürken burnunu kırıştırdı.

"En azından muhabire göre bu da bir çevrimiçi yazıydı. Kontrol etmedim ama sanırım birkaç müşteri pazar günleri bunu takip ediyor." Omuz silktim, kayıtsız görünmeye çalışarak ve kasada çalışırken bana telefon numaralarını veren müşterileri düşünmemeye çalıştım. Makale ve popüleritesi bize sadece yardımcı olabilirdi, ama makaleden kişisel olarak alacağım ilginin çabucak kaybolmasını umuyordum.

"Çık buradan," dedi Eli, sırtıma bir şaplak atarak. "Biz hallederiz, senin de gitmen gereken bir yer var, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı ve çenesini kapıya doğru uzattı.

"Teşekkürler. Sadece ayırdığım pastayı almam lazım. Ve burada ihtiyacım olan baş belası olduğun için teşekkürler."

"Peki, patron. Çok duygulandım." Göğsünü tuttu. "Buranın sürekli havaya uçtuğuna bakılırsa, bu hizmetlerim karşılığında maaşımın artırılması konusunda konuşabiliriz. O zamana kadar, iyi geceler."

Hızlıca veda ederek Olivia'nın evine doğru yola çıktım. Yarın, fırıncılık ve hazırlık için Tanrı'dan önce kalkmam gerekmeyen ilk gündü, ama bu haftadan itibaren çalışma saatlerimin daha da uzayacağı hissine kapılmıştım. Yeni personel alsam bile, fazladan eşyalar ve çalışanlar için yerimiz kalmayacaktı.

Henüz genişlemeyi düşünmeye hazır değildim. Şu an için küçük dükkanımın iyi gitmesini ve hayatımı beklenmedik ama harika şekillerde değiştirmeye devam eden kadını kutlayacaktım.

YİRMİ ALTI

TYLER

"Selam." Olivia, kapısını çaldıktan sonra, sweatshirt elbise gibi görünen bir kıyafetle beni karşıladı. Başının üstündeki topuzdan düşen saç telleri arasından gözlerime baktı. "Tatlı getirirsen diye umuyordum." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve kutuyu elimden aldı.

"Sonuncuyu sana ayırdım."

Hareketsiz kaldı ve nefesini tuttu. "Bu çikolatalı kremalı turta ise, bu gece bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Kutuyu tezgahın üzerine koydu ve bana geri dönerek kollarını belime doladı.

"Yani daha önce yapamazdım mı?" Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Bu çok hayal kırıcı."

"Güzel bir gün müydü?" Yüzümü elleriyle çerçeveledi, ama ben bir anlığına başka yere bakmak zorunda kaldım. Olivia beni her zaman biraz korkuturdu, ama gözlerindeki saf hayranlık, ona karşı hissettiğim tüm duygularla birleşince beni dehşete düşürdü.

"Şimdi öyle." Boynunu avuçladım ve onu bir öpücük daha için kendime çektim. "Otur. Fırında ziti yapmayı planlamıştım, ama annemin dondurucusunda

, ben de spagetti carbonara yaptım. Üniversitede Morgan'a sürekli yapardım, o da çok severdi, ama bu akşam senin için biraz daha iyisini yapmak istedim."

Yaptığım şeyi kıskanmak yerine destekleyen bir kadına sahip olmak böyle bir şey miydi? Eve gelip Amy'ye fırında kaydettiğimiz ilerlemeyi anlatmak isterdim, ama o gözlerini devirip bana tüm bunların değip değmediğini sorardı.

Öyleydi ve şimdi her şeyi değerli kılan biri vardı

"Eminim hari kadır ve bu gece sen yanımda olduğun sürece mutluyum."

Olivia donakaldı, neredeyse yanlış bir şey söylemişim diye korkutacak kadar. Büyürken birbirimize pek nezaket göstermezdik, bu yüzden benim güzel sözlerim onun için hala biraz yeni bir şeydi sanırım.

"Bu gece ben varım," diye fısıldadı, ağzında nadir görülen utangaç bir gülümseme belirdi. "Git otur ve rahatla. Eminim bugün dinlenmeye vaktin olmamıştır."

"Hayır, ama pazar günleri böyledir." Mutfak masasına oturdum ve şampanya şişesi gibi görünen bir şey fark ettim.

"Bu köpüklü elma şarabı," dedi bana bir tabak makarna koyarken. "Kafeinsiz kahve gibi sıkıcı, ama kural kuraldır."

Onun hamile olduğunu hiç unutmadım. Kahretsin, bütün gün bunu düşündüm. Ama bazen, durumumuzun ciddiyeti, bunu hatırladığımda üzerime çöküyordu. Bir bebek, birlikte daha fazla zaman geçirmemizin nedeni değildi, sadece Olivia ile birlikte olmak istediğimi inkar etmeyi bırakmamı sağlayan şeydi.

Belki çocuğum, onu sonsuza kadar benim yapabilmem için bana yardımcı olabilirdi, ama bu endişeyi başka bir zamana bırakmaya karar verdim.

Eski ve yeni müşteriler makale hakkında sohbet etmek için geldiğinde bütün gün tetikte olmak zorunda kalmadan nihayet rahatlamak güzeldi. Olivia'nın sırtışını gördüğümde nihayet rahatlamaya başladım.

"Neden bakıyorsun, Sanchez?" diye sordum, çatalımı daha fazla spagettiye batırırken.

"Hala spagettini şapırdatarak yiyorsun."

Çatalımı bırakıp ona ters ters baktım. "Spagettimi şapırdatmıyorum."

Burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Yiyorsun. Seni zorlamıyorum, bu çok sevimli. Çocukken senin evinden döndüğümde ben de şapır şupur yerdim. Ta ki ortalığı kirletip başım belaya girene kadar. Hiçbir şey söylemedim çünkü söylersem bunu yapmayı bırakacağını biliyordum."

"Demek saç kesimi ve spagetti yalamak senin için önemli?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Senin içinse, sanırım öyle." Yanakları hafifçe kızardı. Olivia'nın bana olan ilgisi çocukken beni hep yorardı, ama şimdi bunu hatırladığımızda geniş bir gülümsemeyi saklamak zorunda kalıyordum.

Beni hiç umursamayan bir kadınla neredeyse evleniyordum, bu da ona kaç kez beni rahat bırakmasını söylesem de benden uzak duramayan kadınla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"İnternetteki yazıya yapılan yorumları gördün mü?" Olivia, elma şarabının kalanını bardağına boşaltırken boğazını temizleyerek sordu.

"Hayır, henüz görmedim. Neden?" diye sordum, o da bardağının kenarından gülümsedi.

"Sana susuzluk tuzağı olduğunu söylemiştim. Yorumlar *harikaydı*. Şu ana kadar en sevdiğim, *sana* pasta teklif eden yorum."

"Ugh," diye inledim, yüzümü ellerimle ovuşturarak.

"Bu durumun seni bu kadar rahatsız etmesi çok sevimli." Elini uzatıp enseme sıktı. "Bugün kaç kadın sana numarasını vermeye çalıştı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Birkaç tane," diye itiraf ettim. "Birkaç erkek de vardı. İşe yarıyorsa sorun yok sanırım. İlgi çekmek hiç bana göre değildi. O tamamen senin işindi."

Bir parça ekmek koparıırken gözlerini kısarak bana baktı. "Beyzbol forması sana ne kadar yakıştığını hiç bilmiyor muydun? Hadi ama. Antrenmanda gömleğini çıkarmak zorunda mıydın?"

"Beyzbol üniformaları herkese aynı görünür... Bekle. Antrenman mı? Ne zaman antrenmana gittin?"

Yanakları bir anlığına kızardı. "Bir kez. Sahada değil, ama bir grup arkadaşla dışarıda takılıyorduk. Böylesine berbat bir kişiliğe sahip birinin kaslı ve karın kaslı olmasını çok haksız buluyordum. Ve sen bana kızmadan önce söyleyeyim, evet, baktım. Diğer herkes de baktı."

"Ama benim için orada olan sadece *sendin*, değil mi?"

"Her neyse," dedi, gözlerini devirerek. "Ben temizlik yaparken sen oturma odasına git."

"Temizliğe yardım edebilirim."

"Sen çalıştın tüm çalıştın ve ben sadece yükleme bu bulaşık bulaşık makinesine

"Hamile kız arkadaşımın bana akşam yemeği pişirdikten sonra tek başına temizlik yapmasına izin veremem. Git."

Elinden tabağı aldım ve oturma odasını işaret ettim. Çenesinin gevşemesinden anladığım kadarıyla, aramızdaki şeyi tanımlamama konusundaki sözsüz kuralı çiğnemiştım.

. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı ama karşı çıkmadı. Sadece başını salladı ve içeri geri döndü.

Bulaşık makinesini doldurup mutfağı temizledikten sonra, Olivia'yı kanepede top gibi kıvrılmış, saçları koltuğun koluna dökülmüş halde, tamamen baygın buldum.

Onu uyandırmamak için yavaşça yastığın üzerine oturarak yanına oturdum. Kendimi tutamayıp alnındaki saçları kenara çektim. Onun uyumasını izlerken düğünden sonraki sabah aklıma geldi. Uyandığımda ne yapacağımı hiç bilmiyordum ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. O kadar güzeldi ki ona dokunmamak bana acı veriyordu.

"Yine mi yaptım?" Uyanırken sesi uykulu çıkıyordu. "Beş dakikadan fazla oturunca uykuya dalıyorum. Çocuğun şimdiden beni yavaşlatmaya başladı." Karnını ovuştururken bana çarpık bir gülümseme attı.

"Peki," dedim, elimi onun elinin üzerine koyarak. "O zaman o, ya da o, benden bir adım önde. Sana asla yetişemem."

Esneyerek güldü. "Ben her zaman aşırıydım."

"Hayır," dedim, keskin ses tonum ikimizi de şaşırttı. "Sen her şeysin, Olivia."

"İstedğinde çok tatlı olabiliyorsun, Bennett," dedi, kanepede kıvrılarak, tişörtümün yakasını yumruklayarak beni üstüne çekmeye çalışırken. "Bu geceyi senin için özel hale getirmek istedim. Ortasında bayılmak istememiştim."

"Sen yaptın," diye fısıldadım, bacaklarının arasına yerleşirken. Hafta boyunca çoğunlukla bu pozisyondaydık, ama bu gece burada olduğumu bilmek, durumu biraz farklı kılıyordu. "Sen olmasaydın bugün hiçbir şey özel olmazdı. Sana nasıl teşekkür edeceğimi hala bilmiyorum."

"Sana söyleyip duruyorum, teşekkür etmene gerek yok. Ama sosyal medya hesaplarını devralmak için başvurmak istiyorum." O tırnaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdirirken ben onun içinde eriyip gittim. "Tatil memleri ya da rastgele kekler paylaşmanız çok sevimli, ama artık herkesin gözü üzerinizde, bunu en iyi şekilde değerlendirmelisiniz."

"Seni karşılayabilir miyim?" diye sordum, başparmağımı alt dudağına sürerek.

Bana gözlerini kısarak baktı ve çenesini parmağıyla hafifçe vurdu. "İyi bir fiyat üzerinde anlaşabiliriz"

. Beni hamile bıraktığını ve her şeyi göz önünde bulundurursak, eminim bu bir indirim için yeterli bir sebep."

"Tamam. Bir deneyeceğiz..." Bacağını kalçama doladıktan ve elimle çıplak uyluğunu okşadıktan sonra hareketsiz kaldım. "Bu ne?" parmaklarım dantel gibi bir şeyin izini takip ederken sordum.

"Bu, bugün sana vereceğim diğer küçük hediye. Sana gösteremeden uyuyakalmışım." Altımda kıpırdadı ve omzuma dokundu. Ben otururken o kanepeden kalktı ve elbisesini başından çıkardı.

"Siktir, Olivia," diye homurdandım. Kırmızı dantelli sütyen ve külot giyiyordu - *külot* göreceli bir terimdi, çünkü kalçalarının üzerine örtülmüş bir parça kumaştan ibaretti. Göğüslerinin şişkinliği sütyenin kupalarına baskı yapıyordu, zaten dışarı taşmak üzereydiler. O arkasını döndüğünde gözlerim vücudunu dolaştı ve geri kalanını içime çekerken neredeyse dilimi yutuyordum.

"Henüz belli olmuyor ama göğüslerim yakında kendi posta kodlarına ihtiyaç duyacak." Elini karnındaki hafif şişkinliğin üzerinde gezdirirken sırıttı.

Hayata geçirilen bu fantezi benimdi. O benimdi ve belki de hep benim olmuştu. Onun söylediği nedenden dolayı ona direnmişim — o benim için her zaman en iyi şekilde fazla gelmişti.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun galiba," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dilimi boynundan göğsüne doğru kaydırduğımda sırtı kavis yaptı. Tek ihtiyacım olan, sütyeninden çıkması için kupaları hafifçe çekmekti. Meme ucunu ağzıma alıp dişlerimle yuvarladığımda çığlık attı.

Vücudu hala yumuşak ve hassastı - ve her zamanki gibi muhteşemdi.

Beynimden penisime kan gitmesi nedeniyle başım dönüyordu. Onu bu şekilde, sanki benim için hazırlanmış kırmızı dantelli bir hediye paketi gibi sarılı halde görünce, onu açmak için sabırsızlanıyordum. Arkasına uzanıp sütyenini açarken dudaklarını yaladım. Paket güzeldi, ama Olivia'nın çıplak haliyle hiçbir şey boy ölçüşemezdi. Ve onu *hemen* çıplak görmek istiyordum.

"Tyler, ben... oh Tanrım, evet..." Daha hassas bir cilt bulduğumda inledi - ıslak, şişmiş cilt parmaklarımın her yerine damlıyordu. Vücuduna öpücükler yağdırdım, yanağımı bir anlığına küçük çıkıntıya dayadım, sonra uyluklarının yan tarafını yalamaya başladım.

"Lütfen," diye inleyerek yalvardı, ben bacaklarının arasına yumuşak öpücükler kondururken, kapüşonlu gözlerine ve şişmiş dudaklarına bir göz attım ve

danteli kenara çekip klitorisini ağzıma aldığımda. Ben tüm merhametimi ve kendimi kontrol etmeyi kaybedip emip ısırırken, dişlerimin arasında kayıp daha sert dalmak için gevşediğimde, uylukları yanağımda titriyordu.

Omuzlarıma bastırdı, ona baktığımda başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum, ayağa kalkıp boynunu kavrayarak. Yüzü kızarmıştı ve bakışlarımla karşılaştığında sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Giysilerini çıkar ve beni sık." Tırnaklarını pazılarına geçirdi, sonra tişörtümün eteğini aradı. "Artık dayanamıyorum."

Tişörtümü çıkardım ve ağzını tekrar ağzıma getirdim. Yavaş davranmak anlamsız ve aptalcaydı. Olivia ve ben patlayıcı, her şeyi tüketen ve kaçınılmazdık.

Yüzünü ellerimle çerçeveledim, göğsüm onun göğsüyle birlikte inip kalkıyordu. "Seninle sevişebilir miyim?"

Gözlerini kırptı, yüzü bir an için buruştu. *Aşk*, aramızda hiç kullanmadığımız bir kelimeydi, ancak boğazımın arkasında, henüz yüzleşebileceğimden daha sık bir şekilde kaşınıyordu. Aramızdaki ilişki yeniydi ve bazen kafa karıştırıcıydı, ama bildiğim tek şey, bundan geri dönüşün olmayacağıydı.

Olivia döneminden geri dönüş asla olmadı.

"İkisini de yapabilir miyiz?" Tırnakları göğsümü tırmalarken sesi titriyordu.

Onu yatak odasına doğru ittim, ikimiz de dudaklarımız hala birbirine yapışık halde yatağa düştük.

"Ne istersen vereceğim."

O benim kemerimle uğraşırken gözlerim onun gözlerindeydi. Kemer yeterince hızlı açılmayınca hayal kırıklığıyla dudağını ısırdı, ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Her zamanki gibi sabırsızsın," diye alay ettim, oysa acı verecek kadar sertleşmişim ve ona ilk kez girdiğimde on dakika bile dayanamayacağımı biliyordum.

"Bu sabahki öpücük ve o resim beni bütün gün heyecanlandırdı. Pantolonunu çıkar, Bennett."

Pantolonumu çıkardım ve boxerımı düşürdüm, sonra yatağa geri tırmandım ve bir dakika boyunca Olivia'nın üzerinde durdum.

"Ne?" diye sordu, nefes nefese, elini yanağıma koyarak. "Bu, biz... biraz gerçeküstü."

Ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme belirdi. "Hiç istemediğin kızla çıplak kalmak mı?"

"Hayır," diye fısıldadım, bacağını kalçama kaldırarak üstüne uzandım. "Seni hep istedim. Sadece seni elde edebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diye fısıldadı, alnını alnıma dayayarak. "Senden önce bir süre ve senden sonra da kimseyle birlikte olmadım. Ve hasar çoktan verildi," dedi gergin bir kahkaha atarak.

"Ben de uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Eğer bana sorduğun şeyin ne olduğunu soruyorsan..."

O başını salladı ve ben hiç vakit kaybetmedim. Tek bir hamlede onu doldurduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun içinde çıplak olmak ve ağzından kaçan itiraflar, şok ve ihtiyaç bizi ilk seferinden daha da açgözlü hale getirdi. O öne doğru eğildi, ben onun içine girip çıkarken bana doğru hareket etti, ikimiz de olabildiğince yakınlaşmak için mücadele ediyorduk.

Seni seviyorum, Olivia.

Tam oradaydı, benim kadar uçurumun kenarındaydı, ama dişlerimi alt dudağıma geçirdim ve kendimi tuttum. Düşmanlıktan aşka garip geçişimiz yüzünden değil. Bu geceye kadar aramızdaki ilişkiyi tanımlamamıştık bile, ama onu kaybetmek, düşünmeye bile cesaret edemediğim bir şeydi.

Yatak gıcırdamaya başladığında, kollarını boynuma sıkıca doladı ve ben ona girerken kalçalarını kaldırarak benimkine uyum sağladı. Olivia söz konusu olduğunda kontrol asla benim elimde değildi.

"Benim için gel, tatlım." Elimini beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım, içimdeki her şeyi ona dökmeye hazırdım. Ondakı kaçmak için her zaman çaba sarf etmeme rağmen, hayatım boyunca Olivia'nın peşinden koşmuştum.

Bacakları sertleşti, bana sıkıca sarıldı, kollarımda titreyerek tırnaklarını sırtıma geçirdi. Onun içinde nabız gibi atarken, ikimizi de yatağa indirdim, başımı boynuna gömerek çarşafı yumrukladım.

"Vay canına," diye nefes verdi. "Ee, günün iyi geçti mi?" Kıkırdaması yanağımı titretti.

Uykulu bir gülümseme dudaklarıma yayıldı.

"En güzel gün." Yanağından dudaklarına doğru öpücükler kondurdum, dudaklarına geldiğimde biraz daha uzun kaldım.

Bebeğimi taşıyan kadın, hayatımın aşkıydı.

Bu düşüncenin ikinci kısmı nefesimi kesmişti.

YİRMİ YEDİ

OLIVIA

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim Tyler'a, SUV'sinin yolcu koltuğuna otururken. "Sabahları yoğun olabileceğini biliyorum..." Kafasını eğdiğini fark edince sözümü kesip durdum.

"Teşekkür etmeyi bırak. Bu benim de bebeğim ve sana her şey için yanında olacağımı söyledim." Konsola eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, avucunu kaybolan belime hızlıca okşayarak gezdirdi. Karnıma ilgi gösterdiğinde eriyip gidiyordum. Bu, özellikle bugün ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim, sözsüz bir güvenceydi.

Hamileliğim doğrulandığında ultrason yaptırmıştım, ancak şimdi on ikinci haftaya geldiğim için bu daha resmi bir görüntüydü. Tyler'dan bir bebek beklediğimi hiç düşünmemiştim, hatta son yıllarda hiç bebek sahibi olmayı düşünmemiştim

ama bunu o kadar çok istiyordum ki, bugün bir sorun çıkması ihtimali tüm vücudumu panikle kapladı.

Ve kendime dürüst olursam, Tyler ve benim kuzeninin düşününden sonra başlayan garip arkadaşlığımızın bir üst seviyeye taşınmasının ana nedeninin bir bebek olmasından korkuyordum. Bilinçli olarak bunun böyle olmadığını biliyordum. Tyler, çocukken bile, istemediği hiçbir şeye zorlanamazdı. Ama bilinçaltım, hem duygularımı gizlemek hem de ondan alabildiğim tüm ilgiyi çekmek için onunla kavga etmeme neden olan ana kaynak, kulağımda sürekli dırdır eden bir cadalozdu.

"Bugün erkek mi kız mı olduğunu anlayabilecekler mi?" diye sordu Tyler, doktorun muayenhanesinin yanındaki otoparka girdiğimizde.

"Bu daha çok bir sonraki ultrasonda belli olur. Bazen belli olabilir, ama yüzde yüz kesin değildir." Ofise girerken avucunu avucuma kaydırıp parmaklarımızı birbirine doladığında bir an için donakaldım. Her zamanki gibi, kalbim böyle basit bir harekete bile çarpıp durdu. Elimi tutması ya da mutfağımda bana hamile kız arkadaşım dediği anı hayal etmesi gibi küçük şeylerden bu kadar heyecanlanmak saçmaydı.

Diğer erkeklere karşı hiç böyle bayılmamıştım. Ama diğer erkekler Tyler değildi.

Resepsiyonda kayıt yaptıktan sonra, bekleme odasında yanındaki koltuğa oturdum ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür etmeme gerek olmadığını söylediğini biliyorum, ama burada olduğun için mutluyum."

Yanakları, gamzeleri ağzının köşesini çukurlaştıracak kadar geniş bir gülümsemeyle yükseldi. "Ben de memnunum." Şakağıma öptü ve kolunu omuzlarıma doladı.

Hormonlarımin etkisiyle başımı omzuna yaslayarak iç geçirdim.

"Elimizden bir şey gelmez ama erkek mi kız mı tercih edersin?" diye sordum, ona sarılarak.

Kaşlarını çattı. "Aslında yok. Hamile olduğunu söylediğin gün bu küçük kız fırına geldi. Bana seni biraz hatırlattı. Belki o kadar kötü değil."

Onun yan tarafına dirsek attım ve o güldü.

"O zamandan beri onu birkaç kez düşündüm, ama açıkçası her iki şekilde de iyiyim." Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirirken, omzumdaki saçları eliyle kenara itti. "Senin gibi birini daha nasıl idare ederdim bilmiyorum, ama yapardım."

Gözlerimi kaçırıp yere baktım. Tyler'ın bana benzeyen küçük bir kızı kucağında tuttuğu resim göğsümü o kadar sıkıştırdı ki, kollarımı gövdem etrafına doladım. Bu düşüncenin getirdiği sevinç ve üzüntü beni neredeyse ikiye bölüyordu, çünkü onun babasının kollarında ne kadar eğleneceğini ve benim için o günlerin her zaman en değerli ve en acı hatıralarım olacağını hayal ediyordum.

"Peki ya sen?" Sorusu beni tekrar gerçeğe döndürdü.

"Bilmiyorum. Seni çıldırtacak bir mini ben düşüncesi eğlenceli, ama küçük bir Tyler da güzel olurdu. Eğer pasta yapmak isterse, kötü kızların onu engellememesini sağlardım."

"Sen onun annesi olduğun için, eminim kimse onu hiçbir şeyden alıkoyamaz," dedi, dudaklarında küçük, gururlu bir gülümsemeyle.

"Olivia Sanchez."

Resepsiyondaki hemşire bana içeri girmem için eliyle işaret etti. Tyler arkamda, odaya doğru yöneldim.

"Belden aşağısını tamamen soyun ve bunu bacaklarınızın üzerine ört." Bana bir kağıt çarşaf uzattı. "Teknisyen birazdan gelecek."

Garip bir utanç duygusu beni sardı.

"Gerçekten mi, Sanchez?" dedi, tereddüt ettiğimi fark edince kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Seni çıplak gördüm. Hem de birçok kez. Artık hepsini ezberledim."

Gözlerindeki ani sıcaklığa odaklanmamak için başka yere baktım. "Evet, ama bu farklı. Arkanı dön."

Duvara dönerek homurdandı. Çabucak taytımı ve düz ayakkabılarımı çıkardım, masaya tırmandım, çarşafı tutup uzandım.

"Tamam, bitti."

"Gözetlediğimi biliyorsun, değil mi?" Yatağın yanına otururken kaşlarını kaldırdı.

"Doktorun muayenehanesinde mi?" Abartılı bir şekilde nefes aldım. "Sen bir hayvansın."

Öne eğilip dudaklarımı öptü, yumuşak ama uzun süreli bir öpücüktü, ağzına karşı iç çekecek kadar uzun. "Sen çok güzelsin. Elimde değildi."

Gülümsemeyi bastırdım, göğsümü dolduran sıcaklık beni rahatlattı, en azından o an için.

"Hazır mısın?" Kapının çalınmasıyla sırtımı düzelttim.

"Evet, girin," boğazımı temizledim, sabah boyunca yaşadığım duygusal iniş çıkışların etkisiyle boğuk sesimi gidermeye çalışarak.

"Tamam, başlayalım." En fazla üniversite son sınıf öğrencisi gibi görünen bir kadın teknisyen bilgisayar ekranına baktıktan sonra taburesini bana doğru yuvarladı. "Yaklaşık on iki haftalık hamilesin, doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim, sesimin nefes nefese çıkmasından rahatsız olarak.

Karnıma ılık jel sıktığında irkildim.

"Bu şekilde her şeyi görebilmeliyiz, ama fetüs zorluk çıkarırsa, transvajinal olarak girmem gerekebilir." Işıkları kararttı ve karnımı taradı. Bilgisayardaki sesi ayarlarken, odayı yüksek bir uğultu doldurdu.

"Vay canına, ne güzel ve güçlü bir kalp atışı. Genelde onu bulmak için çok uğraşmam gerekir." Aramıza bakarak gülümsedi. Tyler'ın yüz hatları

şok ve hayranlıkla donmuştu, bu da boğazımı düğümledi.

"Gerçek oldu, değil mi?" diye fısıldadım ve elini sıktım.

"Haklısın," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Son zamanlarda her şeyde olduğu gibi ultrason sırasında da ağlamamayı tercih ederek burnumdaki yanmayı sildim.

"Boyu iyi görünüyor, doktorun sana ayrıntıları anlatacaktır, ama bana her şey iyi görünüyor."

İlk ultrason muayenemde sadece bir nokta gördüm — bulanık siyah-beyaz görüntüde sürekli kaybolan bir nokta. Önümüzdeki ekranı dolduran şey gerçek bir bebeğin şekliydi. Çok küçüktü, ama belirgin bir başı ve vücudu vardı.

"Cinsiyetini bilmek ister misin?"

Dirseklerimin üzerine eğildim ve Tyler'a baktım. O başını sallayınca "Evet" diye cevap verdim.

"Muhtemelen erkek." Birkaç fotoğraf daha çekti ve karnımı silmem için bana bir havlu uzattı. "Ama bir sonraki ultrasonda daha kesin bir cevap verebilirler."

"Bu sefer ucuz atlattık." Otururken Tyler'a göz kırptım. "İşte bazı resimler. Hızlıca taramaları doktora göstereyim göstereyim, sonra yoluna devam edebilirsin."

"Gerçek bir bebek gibi görünüyor," diye fısıldadı Tyler, teknisyen odadan çıktıktan sonra hala fotoğrafa bakarak.

"Öyle." Kağıt çarşafı etrafıma topladım, bulanık bir şekil yerine gördüğüm küçük insana hayranlıkla bakıyordum. "Ailelerimize söylemeliyiz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bu ultrasonu beklemek istedim, ama artık kapüşonlu giysilerle saklayamam."

"Katılıyorum. Annem bugün öğle yemeği için Carla'nın evine uğrayacağımızı söyledi."

"İkisini aynı anda tepki verirken görmek eğlenceli olacak." Kıkırdadım. "Baban ne olacak?"

Omuz silkti ve bana taytımı ve külotumu uzattı. "Annen, o bodrumdan çıktığında ona anlatabilir."

Oradan ayrıldıktan sonra, Tyler ve ben sessizce arabaya doğru yürüdük, ben ise gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

"Ne oldu?" Motoru çalıştırmadan önce bana gözlerini kısarak baktı.

.

"Eğer erkek olursa, ona Javier adını verebilir miyiz?" Boğazımdaki sürekli yumruyu yutarken sesim çatladı. "Bennett ile tam olarak uyuşmadığını biliyorum, ama..."

"Javier Bennett harika bir isim." Elini enseme kaydıldı ve sıkıldı. "Başka kimse bu ismi almayacak. Muhtemelen. Hayatımızın çoğunda bize hakemlik yaptıktan sonra, baban için en azından bunu yapabiliriz."

Kollarımı boynuna doladım ve omzuna yaslanarak ağladım.

"Hey," diye mırıldandı, başımın üstüne öpücük kondurarak. "Sorun yok. Ben yanındayım, tatlım."

Hıçkırıklarım arasında bir kahkaha patladı. Yüzünü tutup tüm gücümle onu öptüm. Dudaklarını nemli gözyaşlarımın izleri üzerinde gezdirdi, sonra tekrar ağızma döndü. Bana şaka olarak taktığı o aptalca takma adı çok seviyordum.

Onu sevdim. Ondan nefret ettiğimi sandığımda bile onu sevdim. Beni arkadaşı olarak kabul ettiğinde onu sevdim. Beni *her zaman* yanına aldığı için onu sevdim. Tyler Bennett'ın benim dünyamın merkezi olmadığı bir an bile olmadı, bunun nedenini anlamam yıllarımı aldı.

"Üzgünüm. Berbat durumdayım." Şişmiş gözlerimi ovuşturdum. "Beni bu halde gören herkesten nefret ediyorum."

"Sen dağınık biri değilsin. Bu çok fazla. Babanı özlediğini ve bunun hakkında gerçekten konuşmadığını biliyorum. Senin önümde kendini bırakmanı seviyorum. Sanki..." Bir an ön camdan hüzünlü bir bakışla dışarı baktı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sanki sadece benim sahip olduğum bir parçan gibi. Açıklayamıyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu ve kamyonetini sürmeye başladı. "Annelerimizi şok etmeye hazır mısın?"

"Tabii." Park yerinden çıkarken hızlıca gülümsedim.

Bir gün ona, her şeyimi ona verdiğimi söyleyebilecektim. ama dikkat etseydi, ona tüm hayatımı göstermiş olurdum.

"Oh, merhaba, siz ikiniz," dedi annem, kapıyı çaldıktan ve açtıktan sonra kaşlarını çatarak. "İş gününün ortasında ikinizi birlikte görmek komik."

"*İkimizi birlikte görmek komik* değil mi?" diye sordum, Helen'in yanındaki yemek masasındaki sandalyeye otururken.

"Hayır. İkinizin de bunu açıkça söylemenizi bekliyorduk. Neredeyse her gece burada olduğunuzu biliyorum." Helen, oğluna bakarken gözleri parladı.

"Tabii ki biliyorsun. Sır yok, sanırım." Tyler bakışlarını bana çevirdi.

"Şey, belki bir tane." Omuzlarımı silktilim ve annemle Helen koltuklarında donakaldıklarında gülmemeye çalıştım.

Tyler'a baktım ve masanın üzerinden bir fotoğrafı ona doğru kaydardım. Annem nefesini tutmuş bir çığlık attığında, Helen'in sandalyesi mutfak fayansında gıcırdadı.

"Sürpriz!" Ellerimi kaldırdım, ama ikisi de fotoğrafa bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

"On iki hafta mı? Neden bunu şimdi öğreniyorum?"

Annem bana öfkeyle baktığında midem düğümlendi.

"Kimseye söylemeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Tyler kolunu omzuma attı ve bakışlarım onun kine takıldığında omzunu kaldırdı. Ebeveynlerimizin tepkisini inceliyorduk ve şu ana kadar annesi şok olmuş, annem ise incinmişti.

"Bekle," dedi Helen, parmağını kaldırarak. "On iki hafta... Donnie'nin düğününe yakın bir tarih mi? Ya da belki düğün gecesi." Helen'in kaşları havaya kalktı.

"Ben... Umarım bu, benden cevap beklediğin bir soru değildir, anne," diye kekeledi Tyler. Yanakları kızardığında gülmemeye çalıştım.

"Ne olduğunu bilmediğimden değil. Ya da hiçbirimiz..." "Anne, lütfen," diye yalvardı, elini gözlerinin üzerine koyarak.

Annemin lavabonun yanında sert bir şekilde durduğunu fark edene kadar güldüm. Sandalyeden kalkıp onun yanına yaklaştım, ama o hala başını kaldırmıyordu.

"Biliyorum, bu pek geleneksel bir şey değil, ama..."

"Mesele o değil. Bana söyleyemedin mi? Artık senin için ben bu muyum? Kırılğan bir cam parçası mı?" Şakaklarını ovuştururken sesi çatladı.

"Hayır, anne." Elini tuttum. "Bunu bilen tek kişiler Tyler ve Morgan, ve o da sadece ben farkına vardığımda onunla birlikte olduğum için. Bir şey olursa kimseyi üzmem istemedim."

"Ben bunun için buradayım, Olivia. Bir şey olduğunda yanında olmak için." Bana el salladı ve arkasını döndü.

"Böyle davranma anne. Teknisyen erkek olduğunu söyledi. Belki."

Bir anlığına arkasına baktı ama sonra bakışlarını tekrar mutfak penceresine çevirdi.

"Sana söylemedim çünkü bununla başa çıkamayacağını düşündüğümünden değil, hayal kırıklığına uğramanı ya da incinmeni istemedim... yine."

"Ben incindim ve hayal kırıklığına uğradım." Burnunu çekip elinin tersiyle yanağını sildi. "İkinizin arasında çıkan tüm kavgaları ayırdıktan sonra, baban da buradaydı olmalıydı." Dudaklarında bir gülümseme belirlediğinde içimi bir rahatlama kapladı. Kollarını açtığı anda ona atıldım.

"Bu, neden artık sürekli kapüşonlu sweatshirt ve kazak giydiğini de açıklıyor." Geri çekilirken gömleğimin altını kaldırdı.

"Henüz gerçek bir şişkinlik değil. Sadece çok fazla taco yemişim gibi görünüyor."

"Bence ışık saçıyor." Helen, annemin omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Hamilelik sana yakışıyor."

"Bunu bilemem. Ben çok ağlayan, dağınık biriyim, ama teşekkürler."

"Onun için bebek partisi pastasını sen yapabilirsin!" Helen, Tyler'a dönerek gözlerini genişletti. "Bence küçük bir parti olabilir. Sadece elli kişi kadar."

Annem başını salladığında ben de başımı salladım.

"Elli kişi çok fazla," dedim ama sessiz kalsam da olurdu.

"Bir kayıt listesi yapmalıyız," dedi annem Helen'e, benim söylediklerimi görmezden gelerek.

"Evet, var. Sanırım Ross'un oğlunun bir çıktısı hala bir yerlerde duruyor."

"Benim çocuğum Ross'un oğlu gibi olmayacak," dedi Tyler, her zaman açıklanamaz bir şekilde çekici bulduğum o sevimli, mutsuz tavrıyla.

"Tabii ki olmayacak. Onun çocuğu biraz pislik, katılıyorum, ama o kadar küçük ki Ross'un karısı en yeni şeyleri alıyordu. Otuz beş yıl öncesine göre çok şey değişti. Ve bizim de o yeni şişelere ihtiyacımız var."

Annem çöp çekmecesinden bir kalem ve not defteri çıkardı ve Helen'in yanına otururken başını salladı.

"Peki," dedi Tyler ayağa kalkarken. "Bence bunun için burada olmamıza gerek yok. Olivia ve ben işe dönmeliyiz."

"Evet, katılıyorum." Uzatılan elini tuttum ve ön kapıya doğru yürüdüm. "Tebrik etselerdi iyi olurdu," dedim yüksek sesle fısıldayarak, ama ikisi de bana cevap vermedi.

"Bence bırakalım onlar ne yapmaları gerekiyorsa yapsınlar, biz sadece oraya gidelim." Omuz silkti, kapıyı açtı ve beni takip ederek koridora çıktı.

"Bu... tuhaf oldu," dedim, hala annemin kapısına bakarak. "Öyle oldu. Donnie'nin düğününün tüm heyecanını çalıyoruz."

"Sanırım öyle," dedim. "Duvara karşı iyi bir gösteri yaptık."

"Pişman değilim," dedi, beni kendine çekip parmağının ucuyla çenemi okşayarak.

"Ben de," dedim boğuk bir sesle. "Sonra görüşürüz?"

Ağzımı ağızıyla kapattı, ben ona yaslanana kadar ağzımın içinde uzun uzun yaladı, ben de ona muhtaç ve sırlı sıklam kaldım. Hamilelik bana üç hız kazandırmıştı: azgın, ağlamaklı ve aç. Bazen hepsi birden.

"Bekleyeceğim."

Hiç bilmediğim, ama hep istediğim her şeye bu kadar yakın olmak heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu bir şeydi.

YİRMİ SEKİZ

TYLER

Olivia derin bir uykundaydı, kolunu belime sıkıca dolamış, yanıma sokulmuştu. Elimle çıplak sırtını okşarken, onun memnuniyet dolu iç çekişine gülümsedim. Onunla geçirdiğim sessiz anlar, hayatımdaki tüm kargaşadan beni sakinleştiren tek şeydi. Fırının işleri yoluna girmesi, bebek ve aramızdaki inanılmaz ama hala çoğunlukla tanımlanamayan şey arasında iyi bir kargaşa vardı. Çoğu geceleri burada olduğum için dairemdeki kira boşa giden bir masraf haline gelmişti.

Her zaman, birkaç tane alabilecek kadar zamanında ayrılmayı planlıyordum.

Sabah için hazırlık yapmam gereken saatlere kadar uyuyamıyordum, ama her gece uykuya dalmak gittikçe zorlaşıyordu. Bebeğimle birlikte büyüyen karnını izlerken kalbim küt küt atıyordu, içindeki mağara adamını tatmin ediyordu. Genişleyen kalçalarının kıvrımlarını ve sahip olduğu her bluzun içinden dışarı çıkacak kadar dolgunlaşan göğüslerini seviyordum. Olivia her zaman dünyanın en güzel kadınıydı, ama hamileyken tam bir sanat eseri gibiydi. Dokunmadan ve tatmadan duramadığım, seksi, doyumsuz bir sanat eseri.

Omzunun üzerinden saate baktım, sonra inleyerek başımı geriye attım. Daireme dönüp güne hazırlanmak için birkaç saatim vardı. Uykuya dalmak için fazla gergindim, Olivia'dan dikkatlice uzaklaştım ve yataktan kayarak çıktım.

Kendime bir bardak meyve suyu doldurdum ve yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdum, yüzümü ovuşturarak bu ani endişenin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Çok fazla seçenek vardı, ama en önemlisi fırında yerim kalmamıştı ve bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Birkaç yeni fırıncı daha alsak bile, talebi karşılamak ve her gün ihtiyacımız olan tüm ürünleri depolayacak yer bulmak zordu. Duvarı yıkıp alanı genişletmek mükemmel bir çözüm olurdu

çözüm olurdu, ama Eli'nin dediği gibi, ben ayak sürüyor ve yakında harekete geçmezsem başka biri bu fırsatı kaçıracaktı.

"Hâlâ yeni yer hakkında düşünüyorsun, değil mi?" Yumuşak eller omuzlarımı ovuşturdu ve kollarımdan aşağı kaydı.

"Sen her zaman kendini çok akıllı sanırsın." Geriye yaslandım ve yanağına öptüm.

"Çünkü genelde haklı çıkarım." Yanımdaki koltuğa kaydı, neredeyse şeffaf olan bornozu, daraldıkça hayal gücüne daha az yer bırakıyordu. "Peki, ev sahibine ilgilendiğini söylemene engel olan ne?"

"Bütün bunlar sona erecek ve sonra iki kat kira ödeyeceğim diye mi?"

"Sosyal medya yöneticisi olarak," diye başladı, bacaklarını çaprazlayarak. Cüppesinin altında çıplak olduğunu bilmek ve o iş tonu, hayal kırıklığıma rağmen beni kaya gibi sertleştirdi. "Hazır olduğunda yapabileceğimiz başka şeyler de olduğunu sana söylemiştim. Bütçen yüksek olmadığı için çoğunlukla minimumda tuttum. Eğer yer bulursan, kaliteyi koruduğun sürece, ki koruyacağını biliyorum, birçok farklı yolla daha fazla müşteri çekmene yardımcı olabilirim."

Kendi kendime
güldüm. "Ne?" diye
sordu.

Elini tutup parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. "Fırını açmaya karar verdiğimden beri, senden önce kimse umursamadı."

O geri çekildi ve burnunu kırıştırarak bana baktı. "Bu doğru değil. Helen sürekli bundan bahsediyor."

Omuz silktim. "Şimdi biraz olabilir, ama o zamanlar hem o hem de babam deli olduğumu düşünüyorlardı. Ancak son zamanlarda benim için biraz heyecanlandığını görüyorum. Onlara genişlemeyi söyleseydim, bunun için henüz çok erken olduğunu ve kendimi fazla zorlamamamı söylerlerdi."

"Şey..." Sandalyesinden kalkıp kucağıma oturdu ve çıplak göğsümde elini gezdirdi. "Kafadaki o dırdırcı sesleri benim sesimle değiştir. Sana ne kadar yetenekli olduğunu ve bunun sadece başlangıç olduğunu söyleyen sesle." Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Gülerek başımı omzuna yasladım. "Sen başka birisin, Sanchez."

O her şeydi. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, dayanamadığım kız, onsuz yaşayamayacağım kadın haline gelmişti.

Olivia'ya her şeyi anlatabilirdim, ona ne kadar aşık olduğumu hariç. Kelimeler benim için her zaman zordu, en azından doğru kelimeler. Onun için hissettiğim her şey çok önemliydi, ağzımdan çıkaramazdım, ama bunu içimde saklamak da sabahın ikisinde uyanık olmamın bir başka nedeniydi.

"İşe gitmeden önce en az bir saat uyumaya ne dersin?" Kucağımdan indi ve elini uzattı. Elini tutmak üzereydim ki, sehpasının üzerinde bir radyo ve bir yığın CD olduğunu fark ettim.

"Onları fark etmemiştim," dedim ayağa kalkarken, arkasına işaret ederek.

"Annem dün yine temizlik çılgınlığı yaparken onları bıraktı. Babamın eski radyosunu ve CD'lerini bulmuş, ben istersem diye buraya getirmiş. Onları koyacak yerim yok, dinlemek için gerekli oynatıcı da yok, ama henüz hepsine bakmaya cesaret edemedim." Yığının üzerine doğru ağır adımlarla yürüdü ve üstünden aldığı şeye gülümsedi.

"Olivia Newton-John'un en iyi şarkıları." Arka yüzüne çevirdi. "Adaşım."

"Öyle mi?" Yanına gittim. "Bunu bilmiyordum." Bu şaşırtıcı değildi. Olivia'yı hayatım boyunca tanıdığımı sanıyordum, ama aslında onu sadece son beş aydır *tanıyordum*.

"Ona çok aşıktı ve bu konuda çok salaktı." Gülümsedi ve başını salladı. "Onunla koşturmacaya gitmeyi kabul ettiğimde, nadiren ona yetişebildiğimde bana '*Let's Get Physical!*' şarkısını söylerdi."

Olivia Javier hakkında konuşurken ben hiçbir şey söylemedim. Daha fazla bilgi almaya çalışmadım, soru sormadım. O anda söylemesi gerekenleri söylemesine izin verdim.

Kutuyu açtı ve CD'yi üstüne yerleştirdi. "Vay canına, piller hala çalışıyor. Bu harika."

"Bu hangi şarkı?"

"Magic." *Xanadu'dan*." CD kapağını çevirdi. "Benim büyük, derin bariton sesli, eski lise güreşçisi babam bu

aracında bu müziği sürekli dinlerdi ve bunu bilen tek kişiler bizdik. Bunu söylememin nedeni, amcamın ona bu konuda ciddi şekilde kızacağıdır."

"Bana göre bu, babanı daha da havalı yapıyor."

Başını kaldırmadan başını salladı. "Ama fena bir soundtrack değil. Bu şarkıyı yıllardır dinlememiştım." Eli CD çaların üzerinde durdu. "Sanırım bunu vereceğim. Ama CD'yi saklayacağım."

Stop tuşuna basmadan önce elini yakaladım ve kolunu başının üstüne çevirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Benimle dans et." Onu kendime doğru çektim, kafası karışmış bakışları benimkini aradı.

"Gecenin bir yarısı mı? Neden?"

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Her zaman tanıdığımı sandığım Olivia, büyük, cesur ve baş belası biriydi. Ve bazen hala tüm bu özelliklere sahip olsa da, son zamanlarda tanıdığım tarafı, ilgi yerine sevgiyle beslenen biriydi. Ona dünyadaki tüm sevgiyi duyuyordum ve bunu söyleyemesem bile ona hissettirmek istiyordum.

"Benimle dans etmek isteyerek beni ikinci kez şaşırttın. Genelde partilerde benden saklanırdın." O gülerek, biz ileri geri sallanırken ellerini saçlarımın arasında gezdirdi.

"Öyleydi," diye onayladım, bornozunun omzundan sarkan saçlarını omzundan çekerek. "Ama seni hep gördüm. İnanmayabilirsin, ama gördüm." Elimini göğsünden aşağı kaydırđım, ipek kemere indirdim ve çözdüm. "Senin tatlı on altıncı yaşını hatırlıyorum."

"Ben de. Bana mutlu yıllar diye homurdandın ve beyzbol takımından birkaç arkadaşınla köşeye oturdun. Seni aradığım falan yok tabii." Bana kirpiklerini kırıştırdı ve alaycı bir gülümseme attı.

"Başındaki taçla uyumlu, üst kısmında gümüş renkli yapay elmaslar olan mavi bir elbise giymiştin."

"Taç," diye beni düzeltti ve kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ hatırlıyor musun?"

"Bütün gece sana bakmamak çok zordu, o yüzden o görüntü beynime kazındı. Annem elbette bana evde kalma

evde kalma seçeneği sunmadı, bu yüzden arkadaşlarım da dahil olmak üzere tüm erkeklerin seninle dans etmek için birbirleriyle yarışmalarını izledim."

"Her erkek değil." Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman sana baksam, yüzünde sürekli somurtkan bir ifade vardı. Bu çok çekiciydi, ama bana kendime dikkat etmem ve o gece seni kızdırmamam söylendi."

"İlk başta gitmek zorunda olduğum için sinirlendim," itiraf ettim, "ama sonra sana dans etmeyi teklif edemediğim için sinirlendim. Ya da nasıl yapacağımı bilemedim. Bir an için senden nefret ettiğimi unuttum. Sen, gözlerimi alamadığım bir tanrıçaydın. Bu beni çok karıştırdı, bu yüzden bu tür durumlarda her zamanki gibi davrandım. Arkama yaslandım ve başkalarının benim istediğim şeyi almasını izledim."

O gece olanları ya da arkadaşlarımın ona hayran hayran baktığını fark edip beni uyardıklarını kimseye anlatmadım. Aramızda bu hisler ne zamandır vardı ve Olivia'yı kendime ait olduğunu söyleyecek cesareti bulmam ne kadar sürecekti? Ömür boyu süren alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi.

"Şimdi alabilirsin." Kapüşonlu gözleri, bornoz ayaklarının dibinde toplanırken kararmıştı.

"Siktir, şuna bak," diye hırıltılı bir sesle söyledim, gözlerim çıplak vücudunu taradıktan sonra boynunun arkasını tutup ağzını ağızma çektim.

Öpüşürken inledi, dudaklarıma gülerek. "Her gün bakacak daha çok şey var."

Onu masaya doğru ittim, belinden kaldırıp masanın üzerine indirdim.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadım ve dudaklarımı boğazından göğüslerine doğru kaydırđım, sertleşmiş meme ucunu ağızma alıp bir patlama sesiyle bıraktım. Ağızımı gövdesine doğru kaydırđım, elimi karnında gezdirirken kalçasına öpücükler kondurdum.

CD çalmaya devam ederken, bacağını omzuma attım, uyluk iç kısmındaki nemli derisini emerek ikimizi de tahrik ettim.

"Tanrım, Tyler." Sonunda ikimizin de istediğini yaptığımda, başımın arkasını kavradı ve bir avuç dolusu saçımı çekti. Onu kendime yaklaştırmak için kalçalarını tuttum, kontrolümü tamamen kaybedip onu yutarken parmaklarımı uyluklarına gömdüm. Dilimi içine soktum, gözlerim neredeyse

ağızındaki tatlı tadı hissedince neredeyse geriye devrildi. Topukları boynumun arkasına saplanırken bacakları yanaklarıma titriyordu.

"Tyler, lütfen," diye yalvardı Olivia, masada kıvranarak inleyerek. Göğüslerinin sallanışına, göğsünün inip kalkışına ve zevkten gözlerini sıkıca kapatışına hipnotize olmuşum — ona verdiğim zevkten.

Başını geriye attığında, dilimi sıkıca ısırırken ağzını açıp başka bir şey söylemek istedi. Başımı kaldırdığımda, cildindeki kızarıklığı ve arkasındaki sandalyelerden birine tutunuşunu fark ettim.

Ben şanslı bir piç kurusuydum.

Onun bir damlasını bile boşa harcamak istemediğimden dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve o tek gözü açık bir şekilde bana baktığında güldüm.

"Sen ölümcülsün, Tyler," dedi otururken, elini göğsümden aşağı kaydırıp parmağını boxerimin beline taktı.

Onu tamamen aşağı itip ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim ve kalçalarını tuttum.

"Sen sihir gibisin, Olivia."

Ben onun içine girene kadar güldü. İleri geri sallanıyorduk, ağızlarımız hala hareket ediyordu, ateşlenirken yumuşak inlemelerle birbirimize karşılık veriyorduk, ben ona tekrar tekrar girerken masanın altından gıcırtı sesleri geliyordu. O da her bir itişime karşılık veriyordu, kolunu boynuma dolayarak bizi daha da yakınlaştırıyordu.

Olivia söz konusu olduğunda, yeterince derin ya da *yeterince* diye bir şey yoktu.

O tekrar etrafımda titrediğinde, sonunda kendimi bıraktım ve birbirimize yaslanana kadar ona sahip olduğum her şeyi verdim.

"Belki şimdi biraz uyuyabilirsin. Ben uyuyabilirim," diye alay etti, ağzını açarak yüksek sesle esnedi.

"Sadece bir saatim var, ama evet, belki uyuyabilirim." Dudaklarını okşadım ve onu masadan kaldırdım.

"Ben de seninle birlikte kalkacağım. Zaten masayı temizlemem gerekiyor." Dudakları seğirdi, yerden kıyafetlerimizi topladı ve CD'yi kapattı.

Olivia bana aitti. Belki henüz ona söyleyemezdim, ama ona bunu yapabileceğim her şekilde gösterecektim.
Umarım bu yeterli olur.

YİRMİ DOKUZ

OLIVIA

"Bu iyi. Şimdiye kadar güzel tepki verdin. Bu hafta şunu denemeliyiz bence... Ah, Tyler, lütfen dur," diye yarı yalvardım, ama aslında dudakları boynumda açık ağızlı öpücükler bırakırken devam etmesini istiyordum.

"Ne? Dinliyorum." Saçlarımı yana doğru çekerek işkencesine devam etti ve her zaman Tyler dışında hiçbir şeyi düşünmemi engelleyen köprücük kemiğimin üzerindeki o küçük deri parçasına daldı.

Masamın önünde dururken, ona bu ayki Instagram hesabının istatistiklerini gösterdim. Çalışanlarına birkaç hafta boyunca en sevdikleri ürünlerin fotoğraflarını çekmelerini istedim ve onlar bunu memnuniyetle yaparken, içimdeki mükemmeliyetçi doğru açıları ve ışığı takıntı haline getirdi. Diğer müşteri toplantıları arasında, haftada birkaç kez onun fırınına gidip kendi fotoğraflarımı çekip Hey, Batter hesabına yükledim.

"Bu senin hatan," dedi, her zaman dizlerimi titretmeye başlayan kulak arkamdaki o noktayı diliyle okşayarak. "Sen o lanet elbiseyle ortalıkta dolaşırken nasıl sayılara konsantre olabilirim ki?"

Beni bez bebek gibi göstermeyen harika hamile kıyafetleri bulduğumda hoş bir sürpriz yaşadım ve artık kendi gezegenleri haline gelen büyüyen karnımı ve göğüslerimi sergilemekten keyif aldım.

Ben büyüdükçe, Tyler kontrolünü daha da kaybetti. Benden bir buçuk metre uzaklıkta bile olsa, ellerini vücudumun bir yerine koymadan duramıyordu, ya halka açık yerlerde karnımı okşuyor ya da yalnız kaldığımızda pantolonumun içine elini sokuyordu. Bir gece fırının arkasındaki soğutma raflarının yanında beni orgazm etmişti ve hala bir çörek gördüğümde yüzüm kızarıyordu.

Bugün, saat beşi geçe bir randevum olduğu için dar siyah bir elbise ve en sevdiğim diz üstü çizmelerimi giydim. Tyler'ın iş konuşmak için fazla heyecanlı olacağını bilmeliydim. Ya da belki de biliyordum.

Bana bakışını seviyordum ve hala gitmek bilmeyen yeni bir güvensizlik duygusu yüzünden onun dikkatini her an kendime çekmeye çalışıyordum. Bana gösterdiği her ilgiyi zevkle karşılıyor ve fırsat buldukça onu içime çekiyordum. Ama o bir kereden başka, birbirimize karşı ne hissettiğimizi hiç söylemedik.

Bebek ve dairemdeki fazladan odayı nasıl düzenleyeceğimiz hakkında saatlerce konuşurduk. Ağlamaklı gecelerde, babam hakkında biraz açılırdım, hala kimseye anlatamadığım o geceyi geçiştirirdim, ama hepsi bu kadardı. Bebeğimizi içermeyen ortak geleceğimiz hakkında konuşmazdık.

Ben, kimsenin "*seni seviyorum*" demesine ihtiyaç duyan türden bir kız değildim. Yıllar boyunca bana sevdiğini söyleyen erkekler tatlıydılar ve ben de onlara aynı şeyi söylesem de, bunun arkasında pek bir duygu yoktu. Hepsini yeterince seviyordum ama uzaklaştığımda çabucak unutuyordum.

Tyler'dan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyordum. Ona onu sevdiğimi söyleyebilirdim, ama içimdeki küçüklük önce bunu duymak istiyordu. Sanki onun sevdiği kadın olduğumu, tahammül edemediği ve hayatının çoğunu ondan kaçarak geçirdiği kız olmadığımı kesin olarak teyit etmek istiyormuşum gibiydi. Bunu ondan duymaya *ihtiyacım vardı* ve bundan nefret ediyordum.

"Müşterilerimle yaptığım ölçüm toplantıları genellikle böyle geçmez." Tyler'a yaslandım, kot pantolonuyla kaplı penisine sürtünerek geriye uzanıp bacağını sıktım.

Beni döndürdü ve elini saçlarıma geçirip kökünden çekerek başımı yukarı kaldırdı.

"Sakin yapmasalar iyi olur," diye homurdandı ve beni sahiplenici, aç bir öpücükle dudaklarımdan öptü.

Bir sonraki görüşmemden önce sadece yarım saatimiz vardı, ama kendimi dizlerimin üzerine çökmüş, kemerini açarken buldum.

Dudaklarımı yalayıp külotunu aşağı çekerken, bakışlarında şehvet ateşli bir şekilde parlıyordu.

"Livie, evde misin?"

Büyükannemin sesini duyunca inledim. Tyler'ın dudakları ve elleri sayesinde, onun bugün annemi ziyaret ettiğini ve diğer her şeyi unutmuştum. Tyler'a yardım ederken yerden kalktım.

Kendini tekrar bağladı, masamın sandalyesini önüne getirirken dudaklarından bir kıkırdama çıktı.

"Öyleyim," dedim kapıyı açarken. "Gir, Nana."

"Çalıştığımı biliyorum ve seni rahatsız etmek istemedim." 1,5 metrelik boyuyla büyük bir tepsiyle daireme girdi. "Senin için fazladan patlıcan yaptım, böylece yemek yiyebilirsin." Kırışık eli karnımı okşadı. "Annen daha fazla yemen gerektiğini söyledi."

"Nana, ben bol bol yiyorum." Vücudumu işaret ettim. "Söz veriyorum. Ayrıca Tyler bana istediğim kadar kurabiye ve kek veriyor."

Nana döndü ve masamın yanında duran Tyler'ı gördü. Utangaç gülümsemesi, ereksiyonunun henüz saklanmaktan çıkacak kadar azalmadığını gösteriyordu.

"Sizi görmek ne güzel, Bayan Esposito."

"Oh, Tyler, lütfen." Ona elini salladı. "Seni bebekliğinden beri tanıyorum. Ayrıca, torunumu hamile bıraktın, bu yüzden Maria ya da Nana yeterli."

"Nana, aman Tanrım!" Yüzümü ellerimle kapattım. "Artık lafı dolandırmak için çok yaşıyım, tatlım."

O mutfağıma girip, bir elinde tepsiyi sabit tutarken buzdolabımın kapısını açtığında gülmek zorunda kaldım.

"Gitsem iyi olacak. Yetişmemiz gereken siparişler var." Tyler sonunda sandalyemin arkasından çıktı. "Bu gece seninle gelemediğim için üzgünüm. Özellikle de bu halin varken." Gözleri vücudumu süzerken sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

"Sorun değıl. Döndüğümde seni ararım." Dudaklarına bir öpücük kondurdum, ben çekilince o bir öpücük daha için eğildiğinde gülümsedim.

"Kendine iyi bak, Bayan... Yani, Nana."

"Kendine iyi bak, Tyler." Nana ona el salladı ve buzdolabımı karıştırmak için eğildi. Yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa, gelecekte daha fazla patlıcan ve bir sürü başka şey göreceğimi anladım.

Kapıyı açtım ve o dışarı çıkarken ona el salladım.

"Ne oluyor?" diye sordu, alt raftan çıkardığı bir şeye burnunu kıvrarak.

"Tüm yiyeceklerim yenilebilir, söz veriyorum. Çikolatalı kek dışında, neredeyse hepsi sağlıklı. Yüzünü buruşturmayı bırakabilirsin."

Mutfak duvarına yaslandım.

"Hayır. İkinizin arasında ne oluyor?" Parmağıyla beni ve Tyler'ın kapıdan çıktığı yolu işaret etti. "Evlenecek misiniz yoksa bebek doğduktan sonra birlikte bir yere taşınacak mısınız?"

"Hayır, ikimiz de annem yukarıda ve onun annesi her zaman burada olduğu için burada kalmanın en iyi seçenek olduğu konusunda anlaştık. Birlikte yaşamak konusunda konuşmadık ama zaman var."

Bana gözlerini kısarak baktığında midem bulandı.

"Fazla değil. Kaç aylık oldun?"

"Beş aydan biraz fazla. Tyler, bebek doğduğunda mümkün olduğunca fazla izin alacağını söyledi."

"Ama seninle *yaşamayacak*. Yani her şey senin omuzlarına binecek. Annen yardım edecek, ama buna hazır olduğundan emin olmalısın."

"Öyleyim, Nana. Beni tanıyorsun. Her şey yoluna girecek." Tyler'ı dahil etmeyen "biz" kelimesini kullanırken midemde bir acı hissederek zorla gülümsedim. O beni zor durumda bırakmazdı, ama Nana haklıydı. Resmi olarak burada yaşamıyorsa, fırının yanındaki dairesiyle burası arasında gidip gelecekti. Bu, düşündüğüm ve sonra aklımdan çıkardığım şeylerden biriydi, böylece içinde yüzdüğümüz mutlu belirsizliği bozmamış olacaktım.

"Seni tanıyorum." Yanağımı okşadı. "Ve annenin aşağı gelip o bebeği kucağına almak için sabırsızlandığını biliyorum. Her halükarda iyi olacaksın. Vaktin varsa gelip bizimle otur."

"Gelirim. Önce bir toplantım var." Başının üstüne öptüm. "Bana biraz zaman ver."

Her iki şekilde de.

Tyler ile ilgili olarak *hiçbir şekilde* düşünmek istemedim, ama zamanım azalıyordu.

OTUZ

OLIVIA

"Bak ne yaptım!" Morgan, yemek odasına oturup önüme tanıdık limon yeşili sıvıyla dolu büyük bir bardak koyarken cıvıladı. "Tamamen alkolsüz margarita!"

"Tanrım, margaritayı özledim." Parmaklarımla bardağın sapını çevirirken iç geçirdim. Kleopatra akşam yemeklerinde denediğim tüm kokteyller arasında bu, her zaman en sevdiğim olmuştu. Alkolsüz içecekleri denemiştım, ama onlar da kafeinsiz kahve gibi, vasat ve boş birer yer tutucuydu.

"Bahse girerim tekilayı bile özlemeyeceksin."

"Eminim yanılıyorsun." Bardağı kaldırıp bir yudum alırken güldüm. "Bu fena değil, Morg." Bunun kenarındaki yoğun tuzla ilgisi olduğunu düşündüm, ama kabul ederdım. İçki içmeme izin verilmeyen uzun bir dönemde hiç içkiye ihtiyaç duymamış olmam acı bir ironi idi.

"Harika görünüyorsun," dedi Morgan'ın karısı, buharlı lazanya tepsisini masaya koyarken. "Nasıl hissediyorsun?"

Leah, neredeyse fısıltı gibi küçük bir sesi olan sevimli bir peri gibiydi. Neredeyse 1,80 metre boyundaki gürültücü eşiyle tam bir tezat oluşturuyordu, ama ikisi birbirlerine çok yaklaşıyordu. Onların birbirlerinin etrafında uçarcasına dolaşmalarını, küçük dokunuşlarını ve sessiz iletişimlerini izlemek, Tyler ile de aynı şeyi arzulamama neden oluyordu. Onun yanımda olmasını seviyordum ve yokluğunda onu özliyordum, ama Morgan ve Leah'ın sahip olduğu şeye bizim de sahip olup olamayacağımızı bilmiyordum. Onunla bir hayat istiyordum ve bir hayatım olmasına rağmen, bu hala geçici ve yalnız kaldığım gecelerde geçici gibi geliyordu.

"Teşekkürler. Tamam, sanırım. Hala bazen kendimden geçiyorum. Artık mide bulantısı yok ve şu ana kadar ailemdeki tüm kadınların beni uyardığı ölümcül mide ekşimesi de yok."

"Sadece ne beklemem gerektiğini anlamaya çalışıyorum." Morgan'a bir bakış attıktan sonra tabağını aldı.

"Bekle." Bardađımı dūřurdūđımda ikim elimde sıçradı. "Sizler..."

"Henüz değil," diye cevapladı Morgan yanıma otururken, cevabındaki hayal kırıklığı neredeyse benim de gözyaşlarını tetikleyecekti. Duygusallık ikinci  aylık dönemde de geçmemişti. Hatta daha da kötüleşmişti. Son zamanlarda en aptalca şeylerden bile gözyaşlarına boğuluyordum. Başlangıçta bunu fark edip akışına bırakabiliyordum. Artık ise bu durum beni çok fazla tüketiyordu.

"Liv, sorun yok. Hormonların yüzünden ağlamaya başlama." Dizimi sıktı. "Doktor bunun biraz zaman alacağını söyledi ve ben artık yirmili yaşlarda değilim, bu yüzden hamile kalmak o kadar kolay değil. Bolca zamanımız ve Costco testlerimiz var." Gülümsemesi biraz fazla genişti ama ben aldırmadım.

"Bizim yaşımızda daha zor olabileceğini duydum, tabii çocukluk dşmanınla aptalca bir anlaşma yapıp, içki içip kötü kararlar verdikten sonra hamile kalmazsan," diye şaka yaptım, Morgan aylarca kalbi kırıkken benim kazara bebek sahibi olmamın suçluluk duygusunu hafifletmek için.

"nk senin rahmin muhtemelen Tyler'ın spermi bir yere ulaşmadan onu yakaladı." Morgan çatalının etrafında sırtarak gülümsedi.

"Aynen yle." Alaycı bir şekilde kadehimi kaldırdım, aniden ve çok tanıdık bir şekilde gözyaşları burnuma doldu. "Tyler artık başka seçeneği olmadığı için sonunda benimle kalmaya karar verdi."

Morgan irkildi ve hemen suçluluk duygusu beni sardı. O sadece şaka yapıyordu, ama benim Tyler'la sadece birlikte bir bebeğimiz olduğu için birlikte olduğum düşüncesi, eğlenceli bulamayacak kadar gerçekçiydi.

"Liv? Yanlış bir şey mi söyledim?" Morgan'ın yüzü pişmanlık dolu bir ifadeyle buruştu.

"Hayır." atalımı bıraktım ve gözlerimi ovuşturdum. "şaka yapmak istediğini biliyorum, ama Tyler'ın benimle birlikte olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tabii eğer o benimle birlikteyse. Yani, o harika birisi."

Burun deliklerim genişledi, sesimdeki çatlak ses beni sinirlendirdi. Bebek için heyecanlıydım ve onu şimdiden çok seviyordum, ama haftalar geçtikçe *her şey* beni sinirlendiriyordu. Babamı o kadar çok özlüyordum ki, sanki kederim yeniden başlamış gibiydi. Onun şu anda kaırdıklarına çok kızgındım, bu da annemi

. Tyler ile benim aramda gerçekte neler olup bittiğine dair sürekli kafa karıştırıcı düşüncelerim de buna katkıda bulunuyordu.

"Ama son zamanlarda, sanki mecbur olduğu için benimle birlikteymiş gibi bir hisse kapılıyorum. Söylediği veya yaptığı bir şeyden dolayı değil. Muhtemelen hayatım boyunca bu kadar çok seks yapmamıştım." Onların şaşkın bakışlarıyla karşılaştım ve utanarak başımı eğdim. "Üzgünüm, biraz fazla kaçtı." Leah'a baktım, o sadece gülerek başını salladı.

"Sizi birlikte gördüm." Morgan gözlerini devirdi. "Gördüğüm kadarıyla, sana çok ilgi duyduğu şüphe götürmez."

"Birkaç hafta önce büyükannemin söylediği bir şey kafamı kurcalıyor. Bana, bebek doğduktan sonra Tyler orada yaşamadığı için her şeyin bana kalacağını söyledi. Eğer bu kadar uzun süredir sadece çıkıyor olsaydık, gelecek bu kadar baskıcı olmazdı herhalde, ama biz sadece ikimiz hakkında hiç konuşmuyoruz. Sürekli bebekten, onun fırınından bahsediyoruz, ama asla ikimizden bahsetmiyoruz."

"Tyler'ın seninle birlikte yaşamasına ister misin?" diye sordu Leah.

"Onun da sonunda bunu *istemesini* istiyorum. Ya da uzak bir gelecek olsa bile, bu konu hakkında konuşmak istemesini istiyorum. Biz gelecek hakkında hiç konuşmuyoruz." "Tyler, onun gelecekte birlikte olmak istediği ilk erkek.

Leah, Morgan'ın güldüğünde gülümsedi. "Bu... tamamen doğru değil."

Morgan güldüğünde Leah gülümsedi. "Bu... tamamen doğru değil."

"Gerçekten mi? Leah'a Paris'e tek başına seyahat ettiğin, orada bir adamla tanıştığın ve o adam seni ziyarete gelmeyi teklif ettiğinde WhatsApp üzerinden ilişkini bitirdiğin zamanı anlat."

"Çünkü bu çok tuhaftı," diye itiraz ettim ve ağzıma bir çatal dolusu lazanya attım. "Kısa süreli bir ilişkimiz oldu. Neredeyse aynı dili konuşmuyorduk. Uluslararası seyahatler düzenli olarak yapmak istediğim bir şey değildi."

"Tyler için hiçbir yere gitmeyecekmişsin gibi."

"Paris'e tek başına mı gittin?"

Leah'ın sorusu tartışmamızın başlangıcını kesintiye uğrattı.

"Evet. Morgan gelemeyi ve başka bir arkadaşım da son anda vazgeçti. Ama otuzuncu yaş günümdü, ben de boşver dedim ve tek başıma gittim."

"Vay canına," dedi Leah, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Benim bunu yapacak cesaretim asla olmazdı."

"Her sabah ve akşam ailemi aramak zorundaydım ve babam, bir aramayı kaçırırsam, otuz yaşında olsam da, gece uçağıyla Fransa'ya gelip beni eve götüreceğini söyledi."

"İtiraf etmeliyim ki, sana hayranım," dedi Leah iç çekerek.

"Olivia böyledir," dedi Morgan, gözleri hâlâ üzerimdeyken. "Kimse onu doğum günü kutlamalarından alıkoyamazdı. O zamanlar."

Morgan'ın kaldırdığı kaşına sert bir bakış attım ve Leah'a döndüm, iki yıl önceki bir tartışmayı yeniden başlatmak istemiyordum.

"Ama karın haklı. Erkekler benim için bir eğlenceydi. Kötü niyetli değildim, ya da öyle olmamaya çalışıyordum, ama onları kabul edebilir ya da reddedebilirdim." Omuz silktim. "Bu yüzden çocukluğumdan beri sevdiğim adamın yakın zamana kadar benden nefret etmesine neden oldum. Meğer haklıymışım. Duygularım beni asla olmak istemediğim biri haline getirdi."

"Vay canına." Morgan'ın çatalı boş tabağına gürültüyle düştü.

"Ne?"

"Tyler'ı sevdiğini itiraf ettin. Otuz yıl sürdü, ama sonunda itiraf ettin."

"Evet. Her zaman sevdim. Ama..." Omuz silktim, *"ama"dan* sonra gelecekleri düşünmek, hatta söylemek bile istemiyordum.

"Ona söyledin mi?"

Ağzımdaki sahte margarita neredeyse dökülüyordu. "Az önce söyledim. Hayır. Bebek, odası, fırın için planlar, benim iki işim hakkında konuşuyoruz. Sosyal medya hesapları için fikirlerimi gözden geçiriyoruz. Bazen zayıf bir anımda babamdan bahsediyorum. Bizim dışımızda her şeyden bahsediyoruz. Bir keresinde bana hamile kız arkadaşım dedi, bu da beni bir şey olarak nitelendirdiği tek zamandı."

"Senin korkak olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Morgan masayı temizlerken.

"Bence yaptın." Başımı yavaşça salladım. "Tyler'ın beni reddetmemesi için yıllarca süren çabalarım gibi mi?" Leah'a döndüm. "Sanki benim tüm sorunlarımı yakından izlememiş gibi davranıyor," diye Leah'a yüksek sesle fısıldadım.

"Tyler'dan getirdiğin pastayı hala yiyebilir miyiz?" Leah, Morgan'ın omzuna kolunu dolayarak güldü.

"Tabii ki." Masadan kalktım, karnım artık otururken kalkmamı zorlaştıracak kadar büyümüştü. "Benim berbat aşk hayatım yüzünden sana tatlıyı yemeni engellemeyeceğim."

Onlara temizlikte yardım ettikten sonra, en azından bana izin verdikleri kadar, Morgan bir demlik kafeinsiz kahve hazırladı ve biz de çikolatalı katlı pastayı kesmeye başladık. Bu, kremalı pastadan sonra onun yaptığı en sevdiğim ikinci tatlıydı. Aslında üçüncü, çünkü en sevdiğim tatlı Tyler'ın *bana* yaptığı tatlıydı, ama belki de sorunumuzun bir parçası da buydu. Seks o kadar inanılmazdı ki, aramızda olmayan bağları görmezden gelmeye hazırdım. Tyler içimdeyken, söylediği tüm tatlı sözlerden ve durduramadığım kederimi açığa vurduğumda sabırla dinlemesinden onun sevgisini hissediyordum.

Ama sormaya korkuyor olsam da kesin olarak bilmem gerekiyordu.

"İş yerinde flört uygulamalarıyla ilgili bir haber yapıyorum," dedi Morgan, ağzında bir parça kekle inleyerek.

"Söylemiştim," dedim ve pastamı kestim.

Morgan bir haber sitesinde köşe yazarıydı ve hikayelerinden ayrıntılarla beni eğlendirdi. Bunlar korkutucudan tamamen saçma olanlara kadar değişiyordu.

"Bir tanesine erişmem gerekiyor ve seninkini hala kullanıyorsan sahte bir kayıt işlemi yapmak istemedim."

"Tabii ki." Çantamdan telefonumu çıkarırken neşelendim. Geçen yıl bir arkadaşımın isteği üzerine, erkek arkadaşının beni aldatıp aldatmadığını öğrenmek için ona sahte bir profil oluşturmuştum. Sahte bir isim ve belirsiz bir yan profil oluşturarak, birinin bana cevap yazması için yeterince ilgi çekici bir açı yakalamıştım. Bunu gerçek bir randevu için hiç kullanmadım, sadece tek başıma ya da Morgan'la içki içerken profillere gülmek için kullandım. Bazıları o kadar bariz bir şekilde sahteydi ki, sadece ne cevap vereceklerini görmek için birine yazma isteği duydum.

"Sadece bölgenize uygun erkekleri arayın ve ne çıkacağını görün."

"Gerçekten bu bölgede kaç tane tuhaf insan olduğunu görmek ister misin?" diye gülerek sordum, ama üçüncü isme geldiğimde nefesim kesildi.

"Ne?" diye sordu Morgan.

"Tyler'ı buldum." Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülürken telefonu masaya attım.

"Kes şunu." Telefonu aldı ve ekrana baktı. Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince, kalbim daha da sıkıştı.

"Belki..." Her zamanki *"belki de o kadar da kötü değildir"* tonuyla konuşması üzerine gözlerimi sıkıca kapattım. Hamile olduğumu öğrendiğimde banyomda da aynı şeyi denemişti ve her zamanki gibi ters etki yapmıştı. "Belki biri onu internette ve gazetede gördükten sonra sahte bir profil oluşturmuştur. Böyle şeyler olur. Eminim."

Gazetede yayınlanan, ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olmayan fotoğrafı için ona "kadınların ilgisini çeken erkek" dediğimde ve internetteki kadınların yorumlarını okuduğumda kıskançlık duymamıştım. Bunu eğlenceli bulmuştum, özellikle de Tyler'ın bu durumdan çok rahatsız olduğunu görünce. Bunun endişelenmem gereken bir şey olduğunu bir an bile düşünmemiştim.

Telefonu tekrar elime aldım ve bu keşfi daha az korkunç hale getirecek bir şey bulmak umuduyla ekranı taradım.

"Düğünden hemen sonra profilini açtı ve en son bu hafta aktifti. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Birlikte gece geçirdikten hemen sonra yeni biriyle tanışmak istemesi mi, yoksa hala aramaya devam etmesi mi?" Boğazıma safra yükselirken tabağımı ittim. Neredeyse altı aylık hamileliğimi kusmadan atlatmışım, ama şimdi Morgan ve Leah'ın evinin zeminine kusmamak için derin nefesler almam gerekiyordu.

"Tyler'ın sen onun bebeğini doğurmak üzereyken av peşinde olması dışında bir açıklaması olduğuna inanıyorum, ama cidden. Onunla konuş."

"Haklısın." Masadan kalktım ve ceketimi almak için ön kapıya doğru yürüdüm.

"Olivia, oraya öfkeyle gitmeni kastetmedim." Morgan bana doğru koştu ve kolumu tuttu.

Ellerim titrediği için ceketimin düğmelerini ilikleyemedim. "Peki oraya nasıl gitmeliyim?"

"Bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Şu anda mantıklı düşünemiyorsun." Elimi sıktı. "Sonra pişman olacağın bir şey için aceleyle saldırma. Otur ve bir dakika düşün. Lütfen."

Bana yardım etmeye çalışıyordu, ama gözlerindeki sempati beni daha da kışkırttı. Haklıydı, duygularım çok yoğundu ve yzleşemediğim tüm belirsizliklerden bıkmıştım. En yakın arkadaşımın yalvarmasına rağmen, ne kadar zaman geçerse geçsin kendimi daha iyi hissetmeyecektim.

Aramızda ne olduğunu bilmem gerekiyordu, hem de hemen.

"Dediğin gibi, bunu çok uzun süre erteledim ve Tyler konusunda korkmaktan bıktım." Gözlerindeki sempatiyi gördüğümde çenem titredi. "ok yorgunum Morg. Gerçekten çok yorgunum."

şakağıma öptü. "En azından araba kullanırken endişelenmemem için biraz sakinleşmeye alış. Ve konuşmak istemesen bile bu gece bana mesaj at, böylece iyi olduğunu bilirim."

Gzyaşlarımı geri çekmek için bir saniye başımı koluna yasladım. "Yapacağım," dedim tekrar başımı kaldırdığımda. "zgnm, Leah. İkinize de akşam yemeği için teşekkür ederim."

"zr dileme." Leah bize doğru geldi, gözlerime baktığında yüzünde aynı hüzünlü ifade vardı. "Bence Morgan haklı. Bir açıklaması var."

Başımı salladım ve kapıyı açtım, arabama koştum ve yola çıkmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Her şeyin bir açıklaması vardı. Sadece bunu duymak istediğimden emin değildim.

OTUZ BİR

TYLER

Geri kalan personeli eve gönderdim ve sessizliğin tadını çıkararak sabah için hazırlıklarımı yaptım. Bu sabah muhasebecimle yaptığım toplantıda, yıl başından bu yana olan mali durumumu gözden geçirdik ve fırının son aylarda karlılığında güçlü ve istikrarlı bir artış olduğunu gördük. Bunun kalıcı olacağına henüz ikna olmamıştım, ama her şey doğru yönde ilerliyordu ve Olivia'nın bana sağladığı sosyal medya desteği sayesinde durumun iyiye gittiği görülüyordu.

Sızlanmama rağmen, sonunda ev sahibiyle yan dükkânı kiralamak için konuştum. Muhasebecime göre bu mümkünmüş. Trafik akışını kaldıracabileceğimden emin olmadığım için pazarlama için çok fazla harcama yapmaktan korkuyordum, ama yeni bir dükkânla, artan talebi karşılamak için genişleyip personel sayımızı artırabilirdik. Doğru bir karar gibi geliyordu, ama çok korkutucuydu.

Olivia bu gece Morgan'la birlikteydi ve onu rahatsız etmek istemedim, ama bu konuyu konuşmak istediğim tek kişi oydu. Dükkânı açtığımdan beri, herhangi bir başarıyı kabul etmek benim için zor olmuştu. Ailem beni destekliyordu ve bir fırın işletmek için ne gerektiğini kabaca biliyorlardı, ama umutlarımın ve korkularımın her ayrıntısını bilmiyorlardı ve anlamıyorlardı. Ama Olivia, bir destekçi, bir akıl hocası ve hayatımın aşkı olan mükemmel bir karışımdı.

Ona o kadar aşkıttım ki, son zamanlarda neredeyse düzgün düşünemiyordum, ama korkaklığım yüzünden ona bunu söyleyemiyordum.

Arka kapıda duyulan yüksek sesli tıkırtı, beni işkence gibi düşüncelerimden çıkardı. Koşarak kapıya gittim ve Olivia'yı gördüm. Kırmızı, şişmiş gözleri kısılmıştı ve korkunç bir panik yaratıyordu.

"Ne oldu? İyi misin?" Onu içeri çekip kapıyı kapattım. "Bebek mi? Konuş benimle," diye yalvardım ve omuzlarını sıktım.

Cevap vermedi, çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı ve yüzüme doğru uzattı.

Eli'nin o lanet olası arkadaşlık uygulamasında benim için oluşturduğu aptalca profili gördüğümde ağzım açık kaldı.

"Bana bunu açıkla. Ve neden buna sahip olduğumu sormadan önce, yıllar önce bir arkadaşım için erkek arkadaşını gözetlemek için bir hesap açtım ve ona gülmekten hoşlandığım için bu hesabı sakladım. Morgan bir hikaye için buna bakması gerekiyordu ve bilirsin, sen benim bölgemde yaşayan *uygun bir adamsın*. Geçen hafta aktif olan adam." Sözleri kesik kesikti ve gözlerinde cinayet vardı, bana öfkeyle bakıyordu.

"Tamam," diye başladım ve ellerimi kaldırdım. "Öncelikle sakinleşmen gerekiyor. O uygulamayı *hiç* kullanmadım. Eli, seninle geceyi geçirdikten sonra beni katılmaya ikna etti ve haftalarca konuşmadığımız için ne yapacağımı bilemiyordum. Kimseye mesaj atmadım, bana mesaj atanlara da cevap vermedim. Makale ve tüm bu tanıtımdan sonra sürekli bildirimler alıyorum ve her silmeye çalıştığımda bir şey dikkatimi dağıtıyor."

Elimi tezgahın üzerine koydum, öfkem göğsümde yükseliyordu. "Ne zaman çıkacak zaman bulabilirim ki? Burada değilsem, seninleyim. Bunca zaman sonra, en kötüsünü mü düşündün?"

Yüzündeki kızgınlık kayboldu ve omuzları çöktü.

"Yapmam gereken her şeyi yapmadım mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki karnına yumruk atmışım gibi. "Yapmam gereken mi? Tanrım, haklıymışım."

Arkasını döndü, omuzları bir an titredi, sonra geri dönerek yanaklarından iri damlalar halinde gözyaşları akmaya başladı. "Sana inanıyorum. Seninle yeterince vakit geçirdim, kimseyle çıkmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim." Bana doğru adım attı, yuvarlak karnı aramızda sıkışmıştı. "Seni seviyorum, Tyler. Muhtemelen hayatım boyunca seni sevdim, bunu anlayamayacak kadar küçükken bile. Sana işkence ettim çünkü dikkatini o kadar çok istiyordum ki, kötü olsa bile, bir tür uyuşturucu gibi onu arzuluyordum. Acınası, değil mi?"

"Olivia, yapma. Hadi, konuşalım..."

Yanağını okşamaya çalıştığımda elimi itti.

"Sonra büyüdüük ve ben senin benden nefret etmeni sağladım. Ama benden nefret etmen, beni reddetmenden daha iyiydi." Onun ağzından mizahsız bir kahkaha çıktı ve kanım dondu. "Ve çoğunlukla bununla bir sorunum yoktu çünkü yine de senin ilgini çekiyordum. Evet, benden hoşlandığını hep biliyordum. Ama hoşlandığın kişiyi sevmek zorunda değilsin, değil mi? Ya da onlarla seks yapmak için onları sevmek zorunda değilsin? Belki de son birkaç ayda bunu karıştırdık."

"Ne?" diye bağırdım, içimi farklı bir panik kapladı.

Olivia benden asla vazgeçmedi. Benimle tartışmak için bile olsa, asla benden uzaklaşmadı ya da ulaşamayacağım bir yerde olmadı. Şimdi söyledikleri veda konuşmasına çok benziyordu ve ben buna dayanamazdım.

"Nasıl böyle düşünebilirsin? Bunların hiçbirisi doğru değil. Eğer beni dinleyebilseydin..."

"Bak, birlikte ebeveyn olabiliriz. Seni ve bebeği asla birbirinizden ayırmam. İyi babalar önemlidir ve senin harika bir baba olacağını biliyorum. Ama bu?" Parmağıyla ikimizi işaret etti. "Artık bunu yapamam. Sana bir iyilik yaparak, senin her zaman düşündüğün gibi öfkeli bir cadaloz olmadığımı göstererek, sana karşı her zaman sergilediğim korkunç davranışlarımı telafi edebileceğimi ve belki sonunda beni biraz sevebileceğini ya da arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Hayatımın en güzel gecesini yaşayacağımı hiç beklemiyordum, ya da..." Karnına baktı. "Benimle olmanın aptalca bir yükümlülük olduğunu düşünmeni istemiyorum. Pişman değilim. Sadece sana ihtiyacım var ve bunu asla elde edemeyeceğim. Artık büyük bir kız gibi davranıp bunu kabul etmenin zamanı geldi."

"Olivia, hayır!" Ona tekrar uzanırken sesim çatladı. "Her şeyi yanlış anladın. Hem de çok yanlış." Elimi yüzüme götürdüm. Birçok nedenden dolayı benim için de hayatımın en güzel gecesiydi. Ama ona söylemek için çok uzun süre bekledim. "Lütfen bırak da..."

Kapının tekrar çalınmasıyla inledim, Olivia'nın gözyaşlı bakışlarını tutarken bir santim bile kıpırdamak istemiyordum. Çenesiyle kapıyı işaret etti ve ben gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı açmak için ağır adımlarla yürüdüm.

"Tyler, böldüğüm için özür dilerim. Işıkların açık olduğunu gördüm." Ev sahibim Kyle, muhtemelen yüzümdeki çaresizliği fark ederek, beni ihtiyatlı gözlerle süzdü. "Buraya diğer kiracılarla görüşmeye gelmişim

kiracılarla görüşmeye gelmişim ve vaktin varsa sana ek alan hakkında konuşmak istedim."

"Evet, tabii. Bir dakika."

Olivia'nın yanına döndüğümde, elinin tersiyle yanaklarını silerken gözleri benimkiler hariç her yere bakıyordu.

"Bu konuşma bitmedi. Ev sahibimle konuşmam lazım, ama hemen sonra senin dairenize geleceğim."

Bana doğru yavaşça yaklaştı ve elini göğsümden aşağı doğru kaydırды.

"Hoşça kal, Tyler." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve başını göğsüme yasladı, ben ona uzandığımda geri çekildi. Burnunu çekerek gözlerini bir kez daha sildi ve kapıdan çıkarken Kyle'ın yanından bakmadan geçti.

Kyle ile kira ve deli mekanını devralmanın lojistiği hakkında düzgün bir konuşma yapabilecek kadar kendimi toparlamayı başardım. O, bizim başlangıçta konuştuğumuz her şeyi içeren bir kira sözleşmesi taslağı hazırlamıştı bile. O gittikten sonra, saatlerce anlaşılmaya baktım. Olivia olmasaydı, bu genişlemeyi düşünme fırsatım bile olmazdı. Bana büyük bir fırsat vermekle kalmadı, bana inandı. Bu kutlanacak bir şey olmalıydı, ama o yanımda olmadan, neyi kutlayacaktım ki? Onsuz zaten kaybolmuştum.

Elimden geldiğince çabuk işimi bitirip onun dairesine koştum. Işıklar kapalıydı, ama arabası garaj yolunda duruyordu.

Kamyonetimden indim ve kapısını çalmalı mıyım diye düşündüm. Olivia çok sinirliydi, mantıklı konuşmak imkansızdı, ama onun, onu sevmediğimi, onunla birlikte olmanın sadece bir zorunluluk olduğunu düşünerek uykuya dalmasını istemiyordum. Aylarca ona hislerimi nasıl söyleyeceğimi düşünerek acı çekmişken, aptalca bir şey söylemiş ve her şeyi mahvetmişim.

Tyler: *Dışarıdayım. Konuş benimle, tatlım.*

Donnie'nin düğününde yaptığımız "oyun" sırasında ona aniden taktığım aptalca takma isme güldüm. O benim şekerimdi. Bana o çılgın iyiliği yapıp her şeyi değiştirmesinden beri hayatım tatlıydı. Arabanın kapısına yaslandım ve gözlerimi ovuşturdum.

"Tyler?"

Gözlerimi açtım ve Carla'nın kaşlarını çatarak bana yaklaştığını gördüm.
"Ne oldu?"

Her şey.

Kolumu tuttuğunda, bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Olivia ile tartıştık. Ben aptalca bir şey söyledim, o da bunu tamamen bağlamından kopardı ve..." Elimini saçlarımın arasından geçirdim. "Benimle konuşsa, bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz, ama sanırım çoktan uyumuş, onu tekrar uyandırıp üzme istemiyorum."

Bana sadece kendimi daha kötü hissettiren bir sempatiyle baktı. "Olivia'ya benziyor. O tutkulu ve ateşli biridir." Kollarını kavuşturup başını sallayarak iç geçirdi. "Ve sana gelince," dedi, kaşlarını kaldırarak, "bazen çok net düşünemiyor. Çoğu zaman."

"Çünkü birbirimizi deli ediyoruz?"

"Çünkü seni, nasıl başa çıkacağını bilmediği kadar çok seviyor." Carla omzumu sıktı. "Bırak sakinleşsin. Kızımın tutarlı olduğu bir şey varsa, o da seni uzun süre yalnız bırakamayacağıdır."

Bu her zaman güvenebileceğim bir şeydi, ama ya bu sefer onu çok fazla zorladıysam? Daha önce fırında veda ederken, beni kızdırmak için yaşayan eski Olivia gibi gelmemişti. Beni bırakıyormuş gibi konuşmuştu. Bunun olmasına izin veremezdim, ama aynı zamanda bunu nasıl durduracağımı da bilmiyordum.

"Sabah onu kontrol edebilir misin? İyi olduğundan emin olur musun?" diye sordum.

O da başını salladı. "Tamam, ona biraz sakinleşmesi için yardım edebilir miyim diye bakarım. O iyi olacak. İkiniz de iyi olacaksınız. Bazen kavga etmek iyidir. İşler biraz... sallantıya girdiğinde sizi tekrar rayına oturtur. Javier ve ben de birkaç kez iyi kavga ettik."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, hayatımdaki tüm iyi şeylerin parmaklarımın arasından nasıl kayıp gittiğini anlamaya çalışıyordum.

"Eve git ve biraz uyu. Sabahleyin halledersin."

"Tamam." Cevabım boşluktaydı, tıpkı Olivia'yı geri alana kadar göğsümün ortasındaki boşluk gibi.

"Peki ya Tyler?"

Sürücü koltuğuna oturmadan önce ona dönüp baktım.

"Birinin seni bu kadar sevmesi bir lütuftur. Sadece bununla nasıl başa çıkacağını bulmak biraz zaman alır."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü. Olivia'ya sahip olduğum için çok şanslıydım ve bunu ona uzun zaman önce söyleseydim, şu anda burada olmazdık.

Onun penceresine son bir kez baktım ve arabayı sürdüm.

Ona sakinleşmesi için bir gece süre verecektim, sonra sıra acımasız olmaya bana gelecekti.

OTUZ İKİ

OLIVIA

Eve gelir gelmez hemen yatağa gittim, hala ağlarken yüzümü yıkadım ve sonra yorganımın altına girdim. Duygularımın dalgalanması tüm enerjimi tüketmiş, çabucak uykuya dalmıştım, ama uyandığımda daha da yorgundum. Uykum huzursuzdu, bütün gece Tyler'ın bana işkence ettiği belirsiz rüyalar gördüm. Sonuncusu çok canlıydı. Yine çocuktuk, o bir tür aksiyon figürüne odaklanırken biz onun bodrumunda oynuyorduk. Bana bakması için onu elinden almaya çalıştım ama bakmadı. Boğazım kaşınıyordu, rüyamda olduğu gibi gerçek hayatta da çığlık attım mı emin değildim.

Sonuçta, hiçbir şey o kadar da değişmemişti. gençken. Tyler'ı o kadar çok istiyordum ki, ona söylemek yerine ona saldırdım, ancak dün gece sonunda onu sevdiğimi itiraf ettim. Neredeyse Tyler ve benim eski günlerimizi geri dilerdim. Onun arkadaşlarına benim ne kadar cadaloz olduğumu anlattığı günler, tüm bu aylar boyunca içimde tuttuğum korkuyu itiraf etmekten çok daha az acı verici bir anıydı.

Onun düşmanı olmak, onun yükümlülüğü gibi hissetmekten çok daha iyiydi. "Olivia?"

Annemin sesini duyunca inledim ve yastığıma daha da gömüldüm, Tyler'ın kokusunu içime çektiğimde gözlerim yaşlarla doldu.

Ya bir hata yaptıysam? Ondan tam olarak ne bekliyordum? Kimsenin onayına ihtiyacım olmamıştı ama Tyler söz konusu olduğunda hiçbir güvence yeterli gelmiyordu.

Ama bu sefer, onunla kavga etmek yerine, hayatımızda ilk kez, oradan uzaklaştım. Morgan haklıydı. Oraya koşup, geri alamayacağım, hatta alıp alamayacağımı bile bilmediğim şeyler söylemeden önce bir dakika düşünmeliydim.

Yatağa oturmak için hareket ettiğimde, şişmiş karnımın yanında bir çırpınma hissettim ve durakladım. Kelebek kanatları gibi hissettim, okuduğum kadarıyla bebeklerin erken aşamalarda tekmelemesi böyle hissettiriyormuş.

Telefonuma uzanıp Tyler'a mesaj atmak istedim ama durdum. Birbirimiz için olan bu rolümüz kalıcı olduğu için ona bebekle ilgili gelişmeleri mesaj atmamam için hiçbir neden yoktu, ama yine de telefonumu bıraktım ve annemi karşılamak için kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm.

"Günaydın," dedim, sesimde sertlik vardı. "Her şey yolunda mı?"

Bakışlarımı incelerken kaşlarını çatı. "Benim için sorun yok. Dün gece eve geldiğimde Tyler'ı evin önünde park etmiş buldum. Seninle kavga ettiğinizi söyledi ve bu sabah iyi olup olmadığını kontrol etmemi istedi. Dün gece kontrol ederdim ama uyuyor musun emin olamadım. Konuşmak ister misin?"

"Bir fark eder mi?" diye gülerek öksürdüm. "İçeri gel."

Annem kapıyı arkasında kapatırken ben yatak odama döndüm. Yatağıma uzandım, yanıma yattım ve Tyler'ın bana kızgın olması nedeniyle hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Hayatın boyunca odaklandığın birinden nasıl kurtulabilirsin? Hiçbir fikrim yoktu, ama bu düşünce bile yeterince acı vericiydi.

"Tyler'ı seviyorum," diye başladım, sesim çoktan titriyordu.

"Biliyorum." Onun yumuşak kahkahasına dönmedim. "Senin bildiğinden daha uzun süredir biliyorum. Peki ne oldu?"

"Ben onun yükümlülüğüyüm. Belki beni seviyor ve eskisi gibi benden nefret etmiyor diye düşündüm, ama o sadece yapması gerekeni yapıyor. Sanırım iyi arkadaşız ve açıkçası aramızda bir çekim var." Karnımı okşadım. "Ama onu bırakmam gerek. Artık bana ilgi göstermesini sağlayamam."

Annem bacaklarını altına katladı. "Bunun doğru olduğuna inanmıyorum, ama bana ne olduğunu anlat."

İç geçirdim ve diğer tarafa döndüm, onun profilini bulmamı, onunla yüzleşmek için fırına koşmamı ve onun söylediklerini kısaca anlattım.

Annem sessiz kaldı, ben nihayet bitirdiğimde sadece yavaşça başını sallayarak yanıt verdi.

"Şimdi bana, neden hiçbir şeyi olduğu gibi bırakamayıp kendime bunu yaptığımı anlat." Başımı elime dayadım ve yorgun bakışlarımı ona çevirdim.

"Onu çok sevdiğin için söylediklerini bağlamından çıkardığını düşünüyorum, bu da seni korkutuyor. Onunla ilgili konularda kendini korumak için saldırganlaşıyorsun."

"Kendimi korumak için çok geç olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Eğer," diye başladı, yavaşça yaklaşarak, "eğer dikkat etseydin, onun da yıllar boyunca seni aynı şekilde izlediğini görürdün. İkiniz çok farklısınız." Karmaşık bir saç tutamını kulağımın arkasına koydu. "Sen duygularını açıkça gösterir ve ne hissettiğini söylersin. O ise hiç konuşkan bir adam olmamıştır. Helen hep Tyler'ın sana hiçbir şey hakkında ne hissettiğini söyleyemeyeceğini söylerdi, ama yeterince dikkatli bakarsan, sana gösterirdi. Son birkaç ayda sana ne gösterdi? Birlikteyken, sanki sadece olmak zorunda olduğu için burada olduğunu hissettim mi?"

Gözlerimi kaçırdım ve yorganımın gevşek ipliğini parmaklarımla çimdikledim.

"Hayır, hiç de değil." Boğazımdaki yumruyu yuttum, son birkaç ayın harika anıları zihnimde canlandı. "Ama ya bir araya gelmemizin çılgınlığı ve ona karşı her zaman hissettiğim duygular, bana doğru olmayan şeylere inanmamı sağladıysa?" Dikleştım ve karnımı ovuşturdum. "Ya sadece görmek istediğim şeyi gördüysem?"

"Dün gece gördüğüm adam, sana karşı bir zorunluluktan dolayı bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Kalbi kırılmış ve çok endişeli görünüyordu. Ona açıklama yapma şansı vermedin. Neden bugün vermiyorsun? Soğukkanlılıkla konuş. Seni tanıyorsam, dün gece kavga etmeye hazır bir şekilde oraya daldın. Muhtemelen ona düşünmesi için zaman vermedin ve o da doğru olmayan bir şey söyledi. Seni durdurmaya çalıştı mı?"

Gözlerimi kaçırdım ve yavaşça başımı sallayarak cevap verdim.

"O zaman bugün onu ara ve konuş. Ne söyleyecek dinle. Bu durumda olan sadece ikiniz değilsiniz, bu yüzden geri çekilmek istesen de istemesen de, emin olmalısın."

"Sadece hissediyorum ki," diye boşuk bir sesle söyledim, başka bir gerçek su yüzüne çıkarken boğazımdan hıçkırıklar yükseldi, "benim için önemli olan herkesi kaybediyorum"

ve bunu durduramıyorum. Babamı kaybettim, senin için sürekli endişeleniyorum ve Tyler ile ilişkimizi mahvetmekten çok korkuyorum, ama şimdiye kadar yaptığım tek şey bu oldu."

Annem, yastığa daha fazla gözyaşı damlatırken alnımdaki saçlarımı kenara çekti.

"Hâlâ babanı özlediğini ve onun ölümünü çok düşündüğünü biliyorum. Bana gelince..." Omuz silkti. "Geri dönmene çok sevindim, ama sürekli benim için endişelenemezsin. En kötüsüne hazırlıklı olmak, onun gerçekleşmesini engellemez."

Ben başımı salladım ve o benim çenemi okşayana kadar başka yere baktım.

"Sen gürültülü birisin Olivia. Her şeyi cesurca ve gürültülü yaparsın." Başını salladı. "O da hiç öyle olmadı, ama bu seni sevmediği anlamına gelmez. Çocukluğunuzdan beri, onu... ezme eğilimindesiniz."

Kaşlarını kaldırıncı gülmekten kendimi alamadım.

"Hayatınızda bir kez olsun, ona yetişmesi için bir fırsat versenize?"

"Bu benim için bir ilk olur, değil mi?" Güldüm ve inleyerek nefes verdim. "Ama önce bir saat sonra yapacağım video görüşmesi için kendimi nasıl toparlayacağımı bulmam lazım."

"Yiyecek alışverişine gitmem gerek, ama döndüğümde seni kontrol edeceğim." Alnımı öptü ve yataktan indi. "Korkuyorsun diye en çok sevdiğin kişiyi uzaklaştırmak, sana sadece ömür boyu mutsuzluk getirir. Baban burada olsaydı, aynı şeyi söylerdi, çünkü o da bunu deneyimlerinden biliyordu."

Babamı hatırlatmak biraz alçakça bir hareketti, ama genellikle işe yarardı, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Gürültülü olmayı severdim, ama korkmayı da severdim. Ve Tyler'ı sevmek, bunu hayatım boyunca yapmış olsam da, korkutucuydu.

OTUZ ÜÇ

TYLER

Nefes almaya, düşünmeye bile vaktim olmayacak kadar meşgul olduğum için minnettardım. Müşteri akını ve yetiştirmeye çalışmanın telaşı içinde, bu sabah yine de binlerce kez telefonumu kontrol etmek için zaman buldum, Olivia'dan bir cevap mesajı gelmiş olmasını umuyordum. Her geceyi birlikte geçirmiyorduk ama dün gece ondan uzak olmak yeni bir tür işkence gibiydi. Sahip olduğumuz şey, kurduğumuz küçük aile, benim için her şeydi. Ev sahibime gitmesini söylemeli ve onun ayrılmasını engellemeliydim. Şimdi onu geri getirmek için bir yol bulmam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tegan, kurabiye tepsilerini fırına koyarken bana bakarak.

fırına koyarken bana bakarak sordu.

"İyiyim," diye çok çabuk cevap verdim. "Diğerlerimiz gibi meşgulüm."

"Doğru," dedi yavaşça, sanki bir bombanın etrafında parmak uçlarında yürüyormuş gibi bana yaklaşıyor. "Ama çoğumuz işimiz bittikten sonra tavaları çarpıyoruz."

Olivia her zaman bana böyle bir etki yapardı. Ama bu sefer, beni rahat bırakmadığı için kızmak yerine, ona ne kadar yanıldığını ve onun hakkında gerçekte ne hissettiğimi söyleyemediğim için sinirlenmişim. Ve eğer fırsat bulabilseydim bile, bana asla inanmayacağından korkuyordum.

O zamanlar Amy'yi sevdiğimi sanıyordum, ama onsuz bir hayatı hayal etmek, Olivia'yı kaybetmenin şu anda içimi kaplayan derin üzüntüyü hiç tetiklemiyordu.

Hâlâ yan daire için kira sözleşmesini imzalamamıştım, kısmen büyük risklere karşı her zamanki korkak tavrımdan dolayı, ama aynı zamanda önce ona bunu anlatmak istediğimden de. Onun için çıldırmadan elde ettiğim başarılar artık anlamsız geliyordu.

Sakinleşmem ve çalışanlarımdan görmeden bu öfkeyi içimden atmam gerektiği için, arka sokağa çıktım. Sevdiğim kadına onun için ne hissettiğimi söyleyemedim, ama onu ezmekten çekinmedim.

etrafta dolaşıp dünyaya bir şey hakkında ne kadar sinirli olduğumu gösteriyordum.

Cebimdeki telefonun titremesiyle irkildim, kan damarlarımdaki kan hızla akmaya başladı, ta ki ekranda annemin adını görene kadar.

Haberler annemle Carla arasında hızla yayılıyordu, bu yüzden muhtemelen benim tarafımı öğrenmek için arıyordu. Sesli mesaja yönlendirmek istedim ama işi bitirmek için aramayı kabul ettim.

"Merhaba anne. Sanırım nedenini biliyorum..."

"Şimdi çıkabilir misin?" Sesindeki aciliyet, kalbimin mideye düşmesine neden oldu.

"Neden? Ne oldu? Olivia mı?" Bu aptalca tartışma ona veya bebeğe bir şey yaparsa, kendimi asla affedemem.

"Hayır, Carla. Bugün markette bayıldı ve acil serviste. Kafasını çarpmış ve hala bilinci kapalı. Ambulans görevlileri Olivia'yı aradı ve Olivia, araba kullanamayacağını düşündüğü için onu hastaneye götürmemi istedi. Sana aramadığına göre aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama ben de onun için endişeleniyorum. Zavallı kız titriyor ve hamileyken bu kadar stres altında olması hiç iyi değil. Buraya ne kadar sürede gelebilirsin?"

Telefonu omzumun arasına sıkıştırarak içeri koştum, önlüğümü çıkarıp anahtarlarımı aldım. "On beş dakikada orada olabilirim. Eli'ye acil bir durum olduğunu söylerim, günün geri kalanında onun yerine bakabilir."

"Tamam, iyi. Hemşire odasından son durumu öğrenmeye çalışacağım. Carla ambulansla geldiği için hemen hastaneye kaldırıldı."

Kahretsin.

Eli'yi soğutma tepsilerine hamur işleri dizdiğini görünce anneme, "Bir saniye bekle" dedim. "Çıkmam gerekiyor ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bugün işleri sana bırakacağım ve mümkün olduğunca çabuk arayacağım."

Endişeyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Tabii. Olivia iyi mi?"

Ciğerlerimden hava boşalırken başım bir saniye eğildi. "Açıkçası bilmiyorum."

"Git." Omzumu itti ve ben kapıdan dışarı koştum.

"Sıvı almasını sağla," dedim arabama koşarken ve anahtarlığı bastım. "Doktor son ziyaretinde aşırı sıvı alması gerektiğini söyledi, ama üzgünse bunu yapmaz. Ona su bulabilir misin?"

"Bulabilirim." Arabamla yerimden ayrılırken annemin sesi arabanın hoparlörlerinden geldi. "Siz ikiniz büyük bir kavga mı ettiniz?"

Kavga büyük değildi, sadece önemliydi. Ve sonra beni terk etti. Ya da terk etmeye çalıştı. Onu bulduğumda, ne kadar zorlasa da onu terk etmeye niyetim yoktu.

Onun benim için her zaman savaştığı gibi, şimdi benim onun için savaşma sırası bendeydi.

"Aptalcaydı, ama şimdi çözüyoruz — ya da ben çözüyorum."

Her kırmızı ışığa takıldığımda çenem titriyordu.

"Onu seviyorum anne. Ama ona hiç söylemedim, o da sevmediğimi sandı.

Hepsi bu kadar."

"O zaman bugün söyle ona. Buna ihtiyacı var." Hastane otoparkına girerken annemin uzun bir nefesini takside yankılanarak duydum. "Carla'nın kan şekeri düşmüş ve kafasını vurmuş olabilir. Böyle durumlarda sendelediğini görmüştüm. Ya da öyle olmasını diliyorum. Doktor bize felç olup olmadığını kontrol ettiklerini söyledi."

"Siktir, anne."

"Biliyorum, düşünmesi bile korkunç, özellikle Javier'e olanlardan sonra. Şu anda Carla ve Olivia için endişeleniyorum... Ona ihtiyacın var."

"Ben varım. Her şekilde. Arabayı park ediyorum, birkaç dakika içinde orada olacağım."

Ben de ikisi için korkuyordum. Olivia ne kadar sert görünmeye çalışsa da, yalnız kalmaktan çok korkuyordu ve eminim ki şu anda tam da öyle olduğunu düşünüyordu. Ama yine yanıliyordu.

Ben hayatta olduğum sürece asla yalnız kalmayacaktı. Ve bunu onun kalın ve inatçı beynine bir kez ve sonsuza kadar kazıyacaktım.

OTUZ DÖRT

OLIVIA

"Al tatlım," Helen önümde çömelip bir su şişesi tutarken fısıldadı. "Benim için iç."

Onu tutamadığımda hayal kırıklığıyla homurdandım, titrek ellerim o kadar kontrolsüzdü ki sanki benim ellerim değilmiş gibiydiler. Helen altını tutarken ben iki uzun yudum aldım, buz gibi su boğazıma değene kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

Hastane beni aradığında ve Helen beni almaya gelmeden önce, adrenaline doluydu ve yukarı koşup annemin son insülin dozunu ve tansiyon ilacının adını doktorlara söylemek için tahtaya bakmak istedim. Kan şekeri birkaç kez düşmesine neden olmuştu ve ben de bu durumda çenemi kapalı tutup ona bir bardak meyve suyu getirmem gerektiğini öğrenmiştim. Birkaç dakika içinde her zaman iyileşirdi.

Doktor felçten bahsedene kadar çoğunlukla iyiydi. Helen kafasına aldığı darbeye bayıldığını ısrarla söylüyordu, ama ben şeker hastalarının kalp hastalığı ve felç riskinin daha yüksek olduğunu zaten biliyordum. Sonra, babam öldükten sonra yaptığım gibi, şoka girdim. Nefesim düzensizdi ve konuşamıyordum, Helen ne kadar derin nefes almamı söylese de, kendimi kontrol edemiyordum.

"Düşüşü, şakağına dikiş atılması gerekecek kadar kötüydü ve eminim ki onu bayılttıran da budur. Bu bazen dozajda..."

"Değiştiğinde. Biliyorum." Helen'ı kesmek istemeden yüzümü buruşturdum, ama ne derse desin beni rahatlatamıyordu. "Ama felçler böyle ansızın gelebilir."

Tıpkı anevrizmalar gibi. Sessiz bir katil, ebeveynlerimden birini aldı ve şimdi diğeri de aynı kaderi paylaşmış olabilir.

"Öyle, ama henüz paniğe kapılmayacağız. Annen, senin kendine ve bebeğe iyi bakmanı isterdi, değil mi? Bu da demek oluyor ki

sakinleşmeye çalışmak anlamına gelir. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama lütfen dene. Daha fazla iç," dedi ve şişeyi dudaklarıma götürerek bir yudum daha içmemi sağladı.

Sandalyenin vinilini ittim, ayağa kalktığımda bacaklarımin neredeyse sağlam olduğunu görünce şaşırdım. "Bir süre süreceğini söylediler, değil mi? Tuvalete koşacağım, ya da daha doğrusu, yalpalayarak gideceğim."

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve karnımı okşadı. "Henüz yalpalayarak yürüyemiyorsun tatlım. Ama evet, yarım saat içinde birisi bize bilgi vereceklerini söylediler. Ya da onlar gelene kadar on dakikalık aralıklarla yukarı çıkacağım. Sen yürüyüşe çık."

Elimi sıktı. Yarım bir gülümseme denedim, onun elini sıkarak koridora döndüm ve tuvalet tabelasını aradım. Uzun bir koridorda dolaşırken, bir şapelin kapısı gibi görünen yerin hemen yanında durdum. İçeride birkaç vitray pencere gördüm, üç kişi birbirinden uzak oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Orası gitmek için mantıklı bir yerdi, ama kendimi içeri girmeye ikna edemedim, ayaklarım parlak steril zemine yapışmış gibiydi. Sanki babamı kaybetmiş olmanın suçluluğu, beni teselli aramaktan alıkoyan görünmez bir duvar örmüş gibiydi.

Beynimin mantıklı kısmı, babam burada olsun ya da olmasın, annemin muhtemelen yine bayılacağını biliyordu, ancak yanında biri olsaydı, kafasındaki yara önlenebilirdi. Peki ya kocasını kaybetmesi, benim göremediğim şekillerde sağlığının bozulmasına neden olmuşsa? Ya geri taşınıp, onun etrafında dolanarak baş belası olsam da, onun ihtiyacı olan şey ya da kişi ben olmadığım için hiçbir işe yaramazsa? Onun kocasına ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı.

Duvardan aşağı kayarak, bacaklarımin üzerine çöktüm. O anda korku ve yalnızlık beni o kadar sert vurdu ki, kendimi şiddetli bir ağlamaya kaptırmamı engelleyen tek şey bebeğimdi. Hayatımda kalan tek erkeğe, onun iyiliği için kendimi toparlamayı borçluydum.

Hıçkırıklar boğazımı tırmalıyordu, ama son zamanlarda gözyaşlarım ne kadar kolay akarsa aksın, gözyaşlarım akmıyordu. Her şey etrafımda çöküşe geçerken göğsüm inip kalkıyordu. Babam bizim çekirdeğimizdi, bizi bir arada tutan ve düşünmeden, kaygılanmadan hayatlarımızı sürdürebilmemizi sağlayan yapboz parçasıydı. Onun ölümünün bıraktığı boşluk bizi

boşluk bıraktı. Onu her gün özlüyordum, ama onun kaybı, annemi de kaybetme olasılığıyla birleşince, göğsümü o kadar sıkıştırdı ki, nefes almakta zorlanıyordum.

On'dan geriye doğru saydım, gözlerimi sıkıca kapattım ve biraz rahatlayacağımı umuyordum ki, sırtımda bir şeyin hareket ettiğini hissettim ve bir çığlık attım.

"Şşş, sadece ben." Gözlerimi açtım ve Tyler'ı gördüm, uzun bacaklarını çaprazlamış, benimle birlikte köşeye kıvrılmaya çalışıyordu.

"Ne... ne yapıyorsun burada?" Yorgun gözlerini ve bir günlük sakalını gördüm. Neredeyse benim hissettiğim kadar dağınık görünüyordu.

Elimi tutup dudaklarına götürdü. "Annem aradı. Mümkün olduğunca hızlı buraya geldim."

Ağlayarak göğsüne yaslanmak istedim. Artık ondan ne kadarım vardı ya da yoktu, umurumda değildi — o buradaydı ve ben zaten ciğerlerime daha fazla hava çekebiliyordum.

"Fırından ayrılmaya gerek yoktu. Eminim çok yoğundur." Elini sıkmamak için tüm gücümü kullandım.

Tyler ellerini bacaklarımın altına kaydırıp ve beni nazikçe kucağına oturttuk başını yana eğdi.

"Tamam, öncelikle," diye itiraz ettim, "benim boyumda birini kaldırırsan bileğini ya da diz kapağını kıracaksın. İkincisi, işine geri dönebilirsin. Ben iyiyim..."

"Kapa çeneni."

Çenem gevşedi ve ona gözlerimi kısarak baktım.

"Kapa çeneni mi? Tyler, bırak da..." Alnıma bir öpücük kondurup beni göğsüne çektiğinde sesim kısıldı.

"Kapa çeneni ve bırak da seni seveyim. Çünkü seni seviyorum, sana söylemeden önce benden kaçmış olsan da. Seni çok seviyorum. Ama bunu sonra konuşuruz."

İlk hıçkırık çıktığında hiçbir şey söylemedim, sonra gözyaşlarım durmak bilmedi. Babam için ağladım, annem için ağladım, bir çocuğun hayal edebileceği en harika büyükbabayı kaçıran oğlum için ağladım. Annem bebek için çok heyecanlıydı ve son zamanlarda tek konuştuğu şey buydu. Ya onu hiç göremezse ya da kim olduğunu bilecek kadar iyileşemezse ne olur?

Tyler'a sarıldım ve kendimi bir dakikalığına da olsa bırakmaya izin verdim. Sıkı kucaklaması, başımın üstüne koyduğu dudakları, kırık ruhuma merhem oldu. Bir çare değildi, ama o an için yatıştırıcıydı.

Güçlü kolları gövdemın etrafını sardı, eliyle karnımı okşarken sallamaya devam etti. "Ben buradayım tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu bir daha yapamam," diye hıçkırarak göğsüne yaslandım. "Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Bana bak." Başımı onun ıslak tişörtünden kaldırdım ve gözlerine baktım, şimdi benim gözlerime delici bir şekilde bakıyordu. "Yalnız değilsin. Ne olursa olsun." Şişmiş karnımı işaret etti. "İkimiz de yanındayız. Tamam mı?" Yanağımdaki gözyaşını sildi.

"Bu benim hatam."

Tyler beni incelerken kaşlarını çatı. "Sen orada olsan da olmasan da bu olurdu."

"Hayır, ama babam hala hayatta olsaydı, o kadar yalnız kalmazdı." Yanağıma göğsüne dayadım, kulaklarımdaki kalp atışları beni sakinleştirdi ve sesimdeki titremeyi giderdi.

"Bu da senin suçun değil," diye fısıldadı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin ki?"

Göğsünden uzaklaştım ve başımı kaldırdım. "Çünkü ben olmasaydım, bunu önleyebilirdi."

"Bence bu, aylarca süren bekleme listesine değdi." Babam, annemin omzuna kolunu atarken sırıttı.

"Aylar mı?" Babama şaşkın şaşkın baktım. "Ne zaman rezervasyon yaptın?"

Babam doğum günlerimde elinden geleni yapardı, bu yüzden muhtemelen doğum günlerinin ulusal bayramlar olduğuna inanarak büyüdüm. Son büyük partim on altıncı yaş günümdü, ama partiler için çok büyüdüğümde, üçümüz için büyük akşam yemekleri planladı. Tek çocukları olduğum için ikisi de beni şımartıyordu, ama babam daha büyük gösteriler yapıyordu, özellikle doğum günlerinde. Annemden daha fazla beni hizaya getirirdi, ama istediğim her şeyi bana vermekten asla çekinmezdi. Büyüdükçe, sadece üçümüzün katıldığı özel kutlamalar daha önemli hale geldi.

nerede olursa olsun, ama her yıl kendini aşmaya çalışmasını asla engellemeyeceğim.

"Belki altı ay önce, o seyahat programında burayı ilk gördüğümüzde." Omuz silkti.

"Önemli bir doğum günü değil. Otuz üç yaşındayım."

"Benim için hepsi önemli, mija." Göz kırptı ve annemi kendine çekti. Eskiden olduğu gibi ona gülmek yerine, onun bakışlarıyla karşılaştığında kaşlarını çattı.

"Baş ağrın nasıl?" diye sordu, onun boynunu ovuştururken.

"Baş ağrısı mı?"

Bana eliyle işaret etti. "Muhtemelen bu çılgın hava yüzünden, ayrıca işler de çok sıkıntılı."

"Bu doğru," dedi annem ve gözlerini ona dikerek, "ama hava boyun ağrısı ve bulanık görmeye neden olmaz. Sana doktoru aramanı söylemiştim."

"Görüşün bulanık mı? Baba, bu hoşuma gitmedi."

Gözlerini devirdi ve yüksek sesle iç geçirdi. "İkiniz de çok endişeleniyorsunuz. Doktoru aradım, ama bugün randevu verebildiler, ben de pazartesiye erteledim. Önemli bir şey değil, ama annenizi rahatlatmak için gidip teyit edeceğim."

O bira şişesinden bir yudum alırken annemle birbirimize baktık.

"Dur, gerçekten. Gerilim baş ağrısı için geleneğimizi iptal etmeye gerek yoktu." Masadan uzanıp elimi sıktı. "Kızımın doğum gününü kaçırmam."

"Doktoru hiç görmedi." Yutkundum, babam öldüğünden beri tekrar etmediğim hikayeyi anlatmaya devam etmeye çalışarak. "Pazar gecesi uykuya daldı ve bir daha uyanmadı."

Tyler başını duvara yaslayarak gözlerimi sabit bir şekilde izledi. "Bu yüzden mi kendini suçluyor ve kimsenin doğum gününü kutlamasına izin vermiyorsun?"

"Belki de ben bu kadar şımarık olmasaydım, o da benim bunu beklediğimi düşünmeseydi..."

"O her yıl bunu senin için yapmaktan çok hoşlanıyordu. Unutma, ben her partiye sürüklendim. Doktora gitmemeyi o seçti, sen gitmemesini istemedin. Baş ağrısı çektiğini bile bilmiyordun."

Omuz silktim. "Daha yakın yaşasaydım ya da daha sık ziyaret etseydim sorardım. Ayrıca her yıl onu teşvik ederdim. İlgini çok seviyordum."

"Ne olmuş yani? O sana ilgi göstermeyi seviyordu. Ve şimdi böyle hissetmenden nefret ederdi."

Elimin tersiyle gözlerimi silerken omuz silktim. "Dikkat çekmeyi her zaman çok sevmişimdir. Bunun ne kadar sorun yarattığını herkesten daha iyi sen bilirsin."

Beni kollarının arasına sıkıca aldı, ben başımı kaldırdığımda başını salladı. "Sevmiş olsan da olmasan da, onu elde etmek için planlar yapmış olsan da olmasan da, yine de ona sahiptin. Babandan, benden." Başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi. "Ne yaparsan yap, ne yapmazsan yap, görmezden gelinemezsin. O seni mutlu etmeyi severdi, sen de bundan zevk alırdın. Bunların nesi kötü ki?"

"Çünkü benim doğum günü yemeğimi o kadar da önemli bulmasaydı, muayeneye giderdi ve hala burada olurdu."

"Ya da belki de zamanında fark edemezlerdi ve sen, şu anda kendini bu konuda işkence etsen de, babanla geçirdiğin harika bir geceyi ve güzel bir son anıyı kaçırmış olurdun." Alnını alnıma dayadı. "Büyükannem her zaman, 'eğer'lerin değersiz olduğunu söyler, çünkü sadece 'olan' vardır."

"İşte buradasın!"

Tyler ve ben Helen'in sesine döndük.

"Ayağa kalktı ve konuşuyor, felç belirtisi yok." Önümüze, yere oturdu. "Muhtemelen sadece beyin sarsıntısı. Birkaç test daha yapılması gerekiyor, ama doktor da benimle aynı fikirde, sadece kötü bir düşüş geçirmiş."

Tüm vücudum rahatlamış bir şekilde Tyler'a yaslandı, ama yine de ağlamaya devam ettim. "Onu görmeden önce biraz zamana ihtiyacın var mı?"

"Evet, ihtiyacı var," diye benim yerime cevap verdi, beni kucağında düzeltip bana daha sıkı sarıldı.

"Acele etme, tatlım." Çenemi avuçladı ve acil servise geri döndü.

Tyler'in kollarında son bir dakika daha tadını çıkardıktan sonra kucağından indim.

"Alfa tavırlarına büründüğünde çok tatlı oluyorsun." Hıçkırıklarım arasında bir kahkaha kaçtı. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Önüme diz çöküp yüzümü iki eliyle kavradı.

"Ben her zaman burada olacağım ve bana teşekkür etmene gerek yok. Seninle olmak zorunda olduğum için yanında değilim. Yanında olmak istiyorum. Ama son zamanlarda yaptığın tüm yanlışları konuşmadan önce anneni görmeye gidelim." Yerden kalkarak bana elini uzattı. Avucumu onun avucuna kaydırdım ve beni kaldırmasına izin verdim, acil servise kadar elimi bırakmadığı halde ona direnmedim.

"Zavallı bebeğim, iyi misin?" Annem, zar zor duyulabilir, sersemlemiş bir sesle sordu. Saç çizgisinin altındaki bandajın altında görünen kurumuş kanı görünce içim sızladı.

"İyiyim anne. Sen iyi olduğuna sevindim."

Helen, annem dirseklerinin üzerine oturmaya çalıştığında onu nazikçe yastığa geri itti.

"Keşke bu gece eve gitmeme izin verselerdi. Seni böyle yalnız bırakmak istemiyorum."

"Şimdi kim endişeleniyor?"

Gözlerini sıkıca kapattı ve gülümsedi.

"Bu gece onunla kalacağım, Carla. Yalnız kalmayacak." Tyler, bakışlarını ona kayınca kaşlarını kaldırdı, bana meydan okurcasına. Tartışacak kadar yorgun olduğum için, o gözlerini açtığında sadece başımı salladım.

"Teşekkürler, Tyler. Başım çok ağrıyor olsa da, bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"Evet. Tyler, Olivia'yı eve götür de biraz dinlensin ve bir şeyler yesin. Ben Carla'ya oda bulana kadar onunla kalabilirim."

Helen, annemin zayıf dudaklarında beliren aynı gülümsemeyeyle ikimizi sırayla baktı.

"Tamam," dedim ve annemin yanına gittim. "Seni seviyorum. Dinlen biraz," diye fısıldadım ve başının üstüne dikkatlice bir öpücük kondurdum.

Ben çekilirken kolumu tuttu. "Ben de seni seviyorum. Her şey yolunda. Söz veriyorum." Elimini zayıf bir şekilde sıktı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Özür dileme. İyi olduğuna sevindim. Sabah görüşürüz."

Tyler beni acil servisten çıkardı, hala elimi tutuyordu, ta ki onun kamyonetine varana kadar.

"Ben kırılmam, biliyorsun," dedim, yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakarken. "Ben bir yetişkinim, çocuk değilim. Herkes bana sanki

"

O, annemin her zamanki yeri olan garaj yoluna arkamdan park ederken ben arkama dönmedim.

"Sen zor birkaç gün geçirmiş hamile bir kadınsın. Ve seni seven insanlar sana bakmaya çalışıyor, keşke bu kadar zorluk çıkarmayı bırakıp onlara izin versen."

Tyler sürücü koltuğundan inip aracın etrafından dolaşırken ona şaşkın şaşkın baktım.

"İçeri girelim. Söyleyecek çok şeyim var." Yolcu kapısını açık tutarken gözleri benimkilere dikildi. "Ve hepsini dinleyene kadar bir adım bile kıpırdamayacaksın."

OTUZ BEŞ

TYLER

O livia ve ben, onun dairesine ilk geldiğimizde konuşmadık, ama ben onun her hareketini izledim. Yüzünde herhangi bir acı belirtisi var mı diye baktım, dairemdeki hamilelik kitaplarından birinde stresli zamanlarda kramplardan bahsedildiğini hatırladım. İyi görünüyordu. Yorgun ve sessizdi, ama iyiydi. Banyoya girip kapıyı kapattığında, bana karşı çıksa bile ona yiyecek veya içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağını karıştırdım. Kafeinsiz çay poşetine karar verdim ve dolabından bir kupa aldıktan sonra su ısıtıcısını doldurdum.

"Sakinleşmem için bana çay mı yapıyorsun?"

Döndüğümde onu mutfak masasında tişört ve yoga pantolonuyla buldum.

"Belki. Su dışında vücuduna başka bir şeyler alman lazım. Sana bir şeyler hazırlayabilirim ya da istediğin şeyi sipariş edebiliriz."

Çenesini eline dayadı ve başını salladı. "Geçen gün bana verdiğin kurabiyelerden bir kutu kaldı. Onlardan bir tane yeter." Kalkmak için sandalyeyi geri itti, ama ben ayağa kalkmadan kutuyu alıp önüne koydum.

Yüksek sesle içini çekti ve kutuyu açtı, kapağın arkasından bana küçük bir bakış attı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Sanchez?" Yanına oturdum ve kollarımı kavuşturdum.

Cevap vermedi ve bana bakmadı, çöreği ağzına götürdü. Büyük bir ısırik aldığında rahatladım.

"Sanırım bunlar çikolatalı kremalı pastadan sonra yeni favorim," dedi, hala bana bakmadan. "Yeteneklisin, orası kesin."

"Neden böyle davranıyoruz Olivia?"

Çiğnemeyi bırakıp sonunda başını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Çaydanlığın ıslığı duyduğumda sorusunu cevapsız bıraktım. Kalktım, bir bardağı suyla doldurdum, süt ve şeker ekledim, çay poşetini koyup ona uzattım.

"Bunu böyle algıladığımı nereden bildin?"

"Çünkü dikkat ediyorum," dedim, istemediğim kadar sert bir ses tonuyla. "Neden duygularımız dışında her şey hakkında konuşabiliyoruz da?"

"Çünkü ikimiz de bundan korkuyoruz?" Omuz silkti ve ellerini bardağın etrafına doladı. "En azından ben korkuyorum."

"Sizi korkutuyor muyuz?"

Parmaklarıyla çay poşetinin ipini sıkıştırdı ve kendi kendine kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, biz beni korkutuyoruz."

"Bir şeyden mi korkuyorsun? Ne zamandan beri?" Gözlerimi ona dikerek baktım.

"Düşündüğünden daha uzun," dedi, derin bir nefes vererek. "Hayatımdaki erkekler... daha iyi ya da daha nazik bir kelime bulamadığım için, kolaydı. Seninle olduğu gibi onların dikkatini çekmek için hiç çaba sarf etmedim. Erkek arkadaşım olabilir ya da olmayabilirdi. Önemli değildi. Ama sen, sen önemlisin. Çok önemlisin."

"Peki sen benim için aynı derecede önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini odanın içinde gezdirdi, dudaklarını büzerek arkasına yaslandı.

"Bir yıl önce, senin olduğun bir odaya girseydim, sen odadan çıkardın."

"Sen de peşimden gelirdin." Kıkırdadım. "Peki ne anlamı var?"

"Aynen öyle." Bir an başını eğdi ve derin bir nefes aldı. "Farkında olsam da olmasam da seni sevmiştim, ama sen beni zar zor tahammül edebiliyordun. Dediğim gibi, bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Aramızdaki tüm o gerginlik, cinsel gerilimin cehennemini yarattı ve belki de her şeyi bulanıklaştırdı."

"Artık o insanlar değiliz. Ve evet, sikim sertleşmeyi öğrendiğinden beri senden hoşlanıyorum."

"Tanrım, fırıncılık işi yolunda gitmezse, her zaman sevgililer günü kartları yazabilirsin." Çayını yudumlarken, bardağın kenarından bana gözlerini kısarak baktı.

"Demek istediğim, evet, kimya hiçbir zaman sorun olmadı. Çoğu kavgamızın sebebinin bu olduğundan hiç şüphem yok. Çok fazla

çok, ve ikimiz de bununla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Ama şimdi birçok yönden farklı. Bunu göremiyor musun?

"Görmek *istiyorum*," dedi, sesi kısık ve zayıftı, neredeyse tanınmazdı. "Hepsini seninle istiyorum."

"Ben de seninle her şeyi istiyorum." Masaya elimi vurdum, ona söylemeye hazır olmama rağmen lanet olası kelimeleri ağzımdan çıkaramadığım için sinirlenmişim.

Sandalyeden fırladım ve onun önüne çöktüm. "Donnie'nin düğününde sadece rol yapmamız gerekiyordu, ama o zamanlar mantıklı gelmese de, bu gerçektir. O zamandan beri, tek düşündüğüm ve tek istediğim sensin. Kelimelerle aram pek iyi değildir, ama sana olan hislerim, seni istememin sebebi, benim çocuğumu taşımanla hiçbir ilgisi yok." Ellerini kucağından aldım. "Elbette, bu harika bir sürpriz, ama bu yüzden burada değilim. Belki de bu, sana olan hislerimi inkar etmeyi bırakmam için bana cesaret verdi, ama seni yine de isterdim."

Aylarca hiçbir şey söyleyemeden, birkaç dakika içinde her şeyi anlattım. "Ev sahibim bana yeni yerin kira sözleşmesini verdi, ama ben imzalamadım."

"İmzalamadın mı?" Burnunu kırıştırarak bana baktı. "Neden?"

"Çünkü," dedim, boynunu avuçlayarak, "seninle kutlayamazsam ne anlamı var ki? Aslında, sen olmadan *her şey* çok anlamsız geliyor. Sen benim hayatımın aşkımsın, Olivia." Yanağını okşadım, başparmağımı çenesinin üzerinde ileri geri gezdirdim. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Belki doğru şekilde ifade edemedim ve belki seni inciten aptalca bir şey söyledim, ama seni *seviyorum*." Boynunun arkasını daha sıkı kavradım. "Tanrım, seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin. Lütfen buna inandığını söyle."

Gözleri daha da yaşlarla doldu.

"Korkmaktan ne demek istediğini anlıyorum," diye devam ettim, o cevap vermemiş olsa da. "Ya da eskiden olduğumuz halimizden dolayı şok yaşamaktan, ama bence biz birbirimizi hiç tanımadık. Ya da belki de içten içe tanımaktan korkuyorduk. Seni bilmem ama ben artık geri dönemem."

Gözlerini neredeyse hiç kırpmamasına rağmen, kalın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Seni kaybedemem. Sen benim en iyi arkadaşımın ve hayatımın aşkı. Bunu anlamam için bana yaptığın iyilik gerekti." Gülümsedim, ama o gülümsememi karşılık vermedi. "Sana bunu çok uzun zaman önce söylemeliydim, ama bu her zaman gerçektir." Topuklarımın üzerine çöktüm ve uzun bir nefes aldım, panik, vücudumda dolaşan adrenalini ele geçirdi. "Tanrım, Olivia, bir şey söyle."

Sandalyesinde bana doğru kaydı ve titrek bir eliyle yanağımı okşadı. "O oyun çok daha iyi hale geldi," diye fısıldadı, sonra ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde çöktü ve ben de onun ağzını benimkine yaklaştırarak dudaklarında tuzlu gözyaşlarının tadını aldım. O sandalyeden kayarak yere oturdu ve kalçalarımın üzerine oturarak ağızma hıçkırarak ağladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Senin için hissettiklerim beni aptalca şeyler yapmaya itiyor. Mesela elinden kek hamurunu düşürmek gibi." Kıkırdayarak burnunu çekti ve kollarını boynuma doladı. "Birbirimizi hayatımız boyunca tanıyoruz, ama seni böyle görmek..." Gömleğimin yakasını oynadı. "Bunun gerçek olamayacak kadar harika olmasından korktum. Sana çok uzun zamandır aşığım, senin de beni istemen gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Benim için hep sen vardın. Seni o kadar çok seviyorum ki, hala beni deli ediyor. Çocukluğumuzdan beri bu hiç değişmedi."

Çenesine öpücükler kondurdum. "Ve bana deli gibi aşık olmanı seviyorum. Ben de sana deli gibi aşığım, tatlım."

"Tabii," dedi, gözyaşları arasında kahkahalar patladı. "Bundan şüpheliyim."

"Beni hayal bile edemeyeceğim kadar mutlu ediyorsun. Ve sana bir şey sormak istiyorum, hızlı gelse de. Ama bu noktada, hızlı olmanın önemi yok."

"Tamam," dedi, dudaklarıma karşı kıkırdayarak. "Devam et."

"Senden uzaklarda geceleri geçirmeyi sevmiyorum. Ve küçük adam geldiğinde, ikinizden de ayrılmak istemeyeceğim. Dairem gayet iyi. Benim için. Ne kadar boş olduğunu gördün, ama fırının yanındaydı ve rahattı. Ama rahatlık, ailemden uzak kalmaya değmez."

"Bana taşınmak ister misin?" Olivia kaşlarını çatarak yavaşça sordu.

"Evet, istiyorum. Senin burada kalmak istemenin aynı nedenlerinden dolayı. Güzel bir bahçen var ve annen burada. Annem genellikle burada

"Biz de." Birlikte güldük. "Geceleri yanında olmamanı ya da işe hazırlanmak için daha erken çıkmak zorunda kalmayı da sevmiyorum. Babamın elinden geleni yaptığını biliyorum, ama ben daha iyisini yapmak istiyorum. Başından itibaren aktif bir baba olmak istiyorum. Sana söyledim, ben varım, tatlım."

"Peki, eğer istiyorsan..." Yutkundu, çenesi titreyerek omzunu kaldırdı. "Sanırım bizimle yaşayabilirsin." Yüzümü tuttu ve beni o kadar sert öptü ki mutfak zeminine düştüm. "Bizi ailen olarak adlandırdığında biraz eridim galiba."

"Siz öylesiniz."

Her zaman o da öyleydi. Ve sonunda bununla savaşımayı bırakmak çok iyi geldi.

"Ben de öyle," diye fısıldadı, sonra tekrar öpüştük, başka hiç kimsede hissetmediğim bir ateş ve ömür boyu sürececek bir rahatlama ile.

Hayatım boyunca kendimi eksik ve yetersiz hissetmiştim. Olivia, hiç farkında olmadığım eksik parçamdı.

OTUZ ALTI

OLIVIA

"Bunu yapmaya devam edersen, asla kalkmak istemeyeceğim."

Tyler boynumun arkasından sırtıma doğru öpücükler yağdırdı. İtirazlarıma rağmen, her zamanki gibi açgözlü bir şekilde daha fazlasını istemek için ona doğru eğildim.

"İyi, bugün gitmeyebiliriz. Zaten gitmek zorunda değiliz." Göğsümü avuçladı — eline sığdırabildiği kadarını. Yedi aylık hamileydim ve vücudum her yerinden şişmişti — yani iki katına çıkmıştı. Hiçbir ayakkabım ayağıma olmuyordu ve sahip olduğum tüm sütyenlerim bana dar geliyordu. Birkaç hafta önce tamamen yeni bir gardırop almam gerekmişti ve yeni kıyafetlerim bile şimdiden dar gelmeye başlamıştı.

"Evet, gitmeliyiz," diye homurdandım ve esneyerek yatağın diğer tarafına döndüm. "Bu bir bebek partisi, yani biz önemli konuklarız. Ayrıca bazı şeylere ihtiyacımız var, o yüzden bir günlüğüne katlanabiliriz bence."

Helen, hem erkekleri hem de kadınları davet ederek, benim küçük ailem ve Tyler'ın pis kuzenleri de dahil olmak üzere, bir bebek partisi yerine daha çok bir parti düzenleme fikrini ortaya attı. Rahatsız olacak kadar büyümüştüm, ama bugün ailemi görmekten rahatsız değildim. Tyler hala ailesinin çoğunu görmekten nefret ediyordu, ama Donnie ve karısı şehirdeydiler ve benim varlığım hala Alan'ı yeterince rahatsız ediyordu, bu da eğlenceli olmasını sağlıyordu.

Geceliğimi aradım ve yataktan uzanıp yerden aldım. Seks yapmak, büyük karnımın engel olması nedeniyle biraz manevra gerektiriyordu ve Tyler bana bastırırken yüzümü yastığa bastırmak son zamanlarda en sevdiğim pozisyon haline gelmişti. Aşkın sarhoşluğundaydık, ama partiler söz konusu olduğunda o hala benim sevimli huysuzumdu.

"Sanırım," diye kabul etti, bacaklarını yatağın kenarına atıp yataktan kalktı. Mutfağa gitmeden önce mükemmel kalçalarına bir göz attım. Hazırlanmak için sadece birkaç saatimiz vardı ve son zamanlarda hızlı olduğum halde bile her şey yavaş çekimde gibiydi.

"Dün gece yeni mekanın anahtarlarını aldım, sana söylemeyi unuttum."

"Gerçekten mi?" Kahve makinesini hazırlarken bir an durdum. Doktorum her gün bir fincan gerçek kahve içebileceğimi söylemişti ve şimdi her zamankinden daha yorgun olduğum için, onun tavsiyesine uymaya karar verdim ve izin verilen 250 ml'lik gerçek kahvenin her damlasını tadını çıkarmaya karar verdim. "Bu çok heyecan verici."

"Her şeyi halletmek sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Şimdi ne yapacağımızı bulmamız lazım. Yarın benimle gel, bir günlüğüne kutlayabiliriz."

Dolaptan fincanları çıkarırken ona sert bir bakış attım. "Bebeğim, bunu konuştuk."

"Öyle yaptık, ama sen daireden bile çıkamıyor musun? Söz veriyorum, doğum günün kutlu olsun bile demeyeceğim."

"Bugün partiyi kabul etmemin tek nedeni, annemin babamın üçüncü yıldönümünden dikkatini başka yöne çekmek istemesi idi. Sana mantıklı gelmeyebilir, ama ben böyle başa çıkıyorum."

"Evde kalabilir miyim, yoksa fırında mı uyumalıyım?"

Yüzündeki somurtkan ifadeye gülmek istedim. "Burada kalabilirsin. Benim kendi rutinim var."

"Telefonunu kapatıp ürkütücü belgeseller izlemek.

Hangi gün olursa olsun, bu sağlıklı bir şey değil."

"Muhtemelen hayır," dedim, kaşlarını çatmış endişeli ifadesine gülümsemeyi zor tutarak. Babamın ölümünden dolayı her zaman hissettiğim suçluluk duygusuyla barışmaya başlamıştım, artık bunun benim hatam olmadığını bilinçli olarak bilsem de. Onu kaybettiğim güne bu kadar yakın bir günü kutlamak ve o olmadan herhangi bir doğum günü kutlaması yapmak hala yanlış geliyordu.

Önümüzdeki birkaç gün biraz zor geçecekti, ama Tyler ve bebeğin beni beklediğini bilmek, bu yıl bu sisin içinden çıkmamı biraz kolaylaştıracaktı, en azından öyle umuyordum.

Onun ailesinin evine giderken bu konuyu daha fazla tartışmadık. Tyler, eve yaklaştıkça çoğunlukla sessizdi ve bunun, yarın seri katilleri tek başıma izleme planıma karşı çıkmasından mı, yoksa öğleden sonrasını ailesiyle geçirmek zorunda kalmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Herkes geliyor, değil mi?"

"Maalesef." Öksürerek güldü. "Ama eskisi gibi beni rahatsız etmiyorlar. Bunun için de sana teşekkür etmeliyim." Göğsüm

geniş gülümsemesi göğsümü sıkıştırdı. Tyler hala çok sık gülümsemiyordu, ama bana karşı her zaman bolca gülümsüyordu.

"Düğünden beri onları gördün mü?"

Kafasını salladı. "Ross'u hala bazen fırında görüyorum, ki bu beni şaşırtıyor çünkü onun uydurduğu indirimi uzun zaman önce kaldırmıştım. Alan'ı görmedim. Yeni bir kız arkadaşı olduğunu ve onun daha da genç olduğunu duydum."

"Ah, bildiği şeye sadık kaldığı için onu tebrik ederim." Boynunun arkasını ovuşturdum. "Seninle en son bir aile partisindeydik, bana yabancı kalmanın sorun olmadığını söylemiştin."

Ailesinin evinin önüne geldiğinde gülerek dedi.

"Saçmalıyordum." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bugün o elbiseyle beni öldürüyor musun?"

"Fark ettiğini sanmıyordum." Bugün ateş kırmızısı, dar ve kısa bir elbise giymiştim. Karnımı saklamak yerine, onu sergilemeye karar vermiştim, çünkü bunun Tyler'ı daha sonra harika bir ödül için yeterince heyecanlandıracağını biliyordum.

"Şimdi de *sen* saçmalıyorsun." Beni tekrar öptü, dudaklarını kapatarak ama kalbimin birkaç kez daha hızlı atmasına yetecek kadar uzun süre. "Hadi şunu halledelim." Arabayı park konumuna aldı ve kapıları açtı.

Helen ve annem, hediyeleri şeffaf plastiğe sarmalarını söylediler, böylece oturup onları açmak zorunda kalmayacaktım, bunun için onlara sonsuza kadar minnettarım. Tyler'a heyecanlanmaya çalıştım, ama ben de her şeyi bitirmeye hazırdım.

"Yüzün parlıyor," dedi Leah, bana alkolsüz bir bardak punç uzatırken. "Kendini iyi hissediyor olmalısın."

"İyi miyim bilmiyorum ama mutluyum. Sadece onun gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Leah haklı," dedi Morgan, yanıma gelip dirseğiyle beni dürterek. "Harika görünüyorsun. Sonunda kendini mutlu hissetmeni görmek çok güzel."

Morgan'ın gülümsemesi gözlerine yansımadı. Hâlâ hamile değildi ve bu kadar zaman geçmesine rağmen iyi olduğunu defalarca bana temin etmesine rağmen, katılmak istediği son şeyin başkasının bebek partisi olduğunu biliyordum, benimki olsa bile.

Kolumu onun dirseğinin kıvrımına sokup sıktım.

"Eve gidip ayaklarımı uzatabildiğim zaman çok mutlu olacağım." Bu elbiseyle düz sandalet giymekten nefret ediyordum, ama topuklu ayakkabılar da kesinlikle giyilemezdi. Kayışlar şimdiden ayak bileklerime batmaya başlamıştı.

"Olivia, hediye fişini eklemeyi unuttum." Tyler'ın teyzesi Mary bana bir zarfla yaklaştı. "Torunum titreşimli koltuğunu çok sevdi, ama beğenmezsen başka bir şey seçebilirsin."

"Bebeğimizin de seveceğinden eminim, teşekkür ederim." Arkasında Alan'ı gördüğümde zarfı ondan aldım. Yalnız gelmişti ama yeni genç kız arkadaşının nerede olduğunu söylememişti.

"Daha önce düğününe katılmadığım bir bebek partisine gittiğimi hatırlamıyorum." Karnıma yargılayıcı bir bakış atarak sırtıttı. Ben de zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. Tyler beni seviyordu ve biz mutluyduk. Onunla evlenmek istiyor muydum? Elbette. Ama hayatımızın geri kalanında basit bir birlikte yaşama mutluluğu içinde kalsak da benim için sorun yoktu. Önemli olan her konuda birlikteydik, bu yüzden önemsiz akrabalar bugün mutluluğumu bozamazlardı.

"Belki de seçeneklerini açık tutuyorlardır, anne." Alan arkasında kıkırdadı. "Sanırım daha önce tebrik etmedim."

"Hayır, söylemedin, ama teşekkürler." İstedik ya da ihtiyacımız olduğu için değil, ama önümüzdeki bir iki saat boyunca nezaket kurallarını yerine getirebilirdim.

Tyler'ın teyzesi küçük kalabalığın arasına geri döndü, ama Alan kaldı ve içecek masasından bir bira şişesi aldı. Bakışları Morgan ve Leah'ın el ele tutuştuğu yere kaydı ve ağzının kenarında bir sırıtış belirdi.

"Demek buraya geldin," dedi Morgan'a, bira şişesini kaldırarak. "Sana da tebrikler."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedim, neredeyse dolu olan pembe kokteyl bardağımı Alan'ın gri gömleğine dökerken. "Hamile kadınlar çok sakardır," birkaç çift gözün bize baktığını fark edince, etkileyici olmak için göğsümü tuttum. "Eski bir sakatlığımdan dolayı elimi iyi tutamıyorum." Elimi salladım ve Alan'ın omzunun üzerinden Tyler'ın bakışlarını yakaladım. Yaklaştı ve arkamdan bana sarıldı.

"Oyun oynamak için çok yaşlı değil misin, Olivia?" Alan göğsünü okşayarak bana alaycı bir şekilde baktı. Punch'a ne koymuşlarsa, gömleğinin yarısına geniş bir neon leke bırakmıştı.

Oops.

"Bu kadar pislik olmak için çok yaşlı değil misin?"

"Senin yerinde olsam, geri çekilirdim," dedi Tyler, "kadınım seni *tekrar* pataklamadan önce."

Alan bana öfkeyle baktı, peçetesini çöpe attı ve uzaklaştı.

"Nazik davranmayı planlamıştım ama sonra Morgan'a aptalca bir yorum yaptı ve ben de kendimi tutamadım." Omuz silktim ve karnımın üzerinde duran elinin üstünü okşadım. "Üzgünüm."

"Hayır, değilsin." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Ve bunun için seni seviyorum."

Tyler beni seviyordu. Bugün burada kim olursa olsun, hayatımız hakkında ne kadar aptalca yorumlar yaparlarsa yapsınlar, bu her zaman yeterliydi ve yeterli olacaktı.

"Her şey yolunda mı?" Helen endişeli bir ifadeyle bize doğru geldi.

"Oh, her şey yolunda." Tyler'ın yanına sokuldum. "Elim kaydı ve içkimi yeğeninin üzerine döktüm. Üzgünüm."

Helen gülümsemesini zorlukla bastırdı. "İsterseniz arabayı yüklemeye başlayabilirsiniz. Muhtemelen gitmek istiyorsunuzdur."

"Biz sadece eve gidiyoruz. Önemli bir şey değil."

"Peki," dedi Tyler, bana daha sıkı sarılırken gülümsedi. "Yarın topluma katılmak istemediğine göre, durup yeni mekanı bir göz atabiliriz diye düşündüm."

"Evet, tebrikler." Annem yanımıza gelip onun yanağına öpücük kondurdu. "Kutlayacak çok şey var."

Bahçeyi gözlerimle taradım, gözyaşlarını görmek istemiyordum, çünkü onları gördüğümde benim de ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Bugün onun için harika ama zor bir gündü, saatlerce zorla gülümsemeye çalışsa da. Umarım torunu ona kalp kırıklığını hafifletecek kadar mutluluk verir. Ona bebeğin adını henüz söylememiştik. Asıl Javier'in yeri asla doldurulamazdı, ama onun bu isme de aşık olacağını biliyordum.

"Arabayı yüklemenize yardım edebiliriz." Helen, Tyler'ın babasına parmağını kıvırdı. "Eminim bu kadar aile toplantısından sonra ikiniz de dinlenmeye hazırsınızdır. İyi niyetli davrandığın için teşekkürler, tatlım."

Tyler, annesi yanağını okşadığında utangaç bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Hey, bu ikiniz için de çok önemli bir olay. Artık çocuklarınız birbirlerini öldürmeye çalışmıyor, üstelik bir torun da paylaşıyorsunuz."

"Evet, bu büyük bir çifte dönüm noktası." Annemle Helen'e bakarken kollarımı Tyler'ın beline doladım, ikisi de mutluluktan parlıyorlardı. Annelerimizi üzdüğümüz için bizi defalarca azarlayan babam, sonunda onları bu halde görebilmek için burada olmalıydı. Son günlerde beni kolayca içine çeken duygu selini durdurmak için boğazımı temizledim. "Tebrikler."

Annem gözleri yaşlı halde gülümsedi.

"Hadi ikinizi de buradan çıkaralım." Gözleri Tyler'a kaydı ve ikisi tuhaf bir bakış alışverişinde bulundular, sonra annem Helen'ı takip ederek hediye yığınının yanına gitti.

"Yarın kendini daireye kapatacağın için bir yere uğrayabilir miyiz?"

Tyler kamyonetini çalıştırdıktan sonra gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Evet, durabiliriz. Duvarı yıkmak dışında başka bir fikrin var mı?"

"Pek yok. Tegan, bir kısmını kafe yapmamızı söyledi ama henüz bunu düşünmeye kafam basmıyor. Şimdilik, tezgâhtaki personel için normal kahve servis etmek yeterli. Sadece biraz genişlemek istiyorum."

"Ben de genişleyebilirim, yeni mekanı kutsayabilirim." O gözlerini yoldan ayırmadan, kollarımı boynuna doladım ve yanağına öptüm.

"O elbiseyi giyerken bunu söyleme, ciddi değilsen."

"*Her zaman* ciddiym, bebeğim," diye fısıldadım ve kulak memesini ısırdım. Hamilelik beni hala bir dinamit çubuğu yapıyordu, sadece çok daha kalın bir tane. "Bir bak ve ne düşündüğünü söyle. Sosyal medya yöneticim olduğun için, senin fikrini duymak isterim." Bana döndü, kapıyı açıp iterek açarken ağzında hafif bir gülümseme belirdi.

açtı.

"Peki, deneyeceğim..."

Yeni mekan, onun söylediği gibi hiç de boş değildi.

Gözlerim, odanın ortasındaki masanın üzerinde duran iki katlı çikolatalı pastaya ve arkasındaki balon kemere takıldı.

"Fotoğraf albümündeki doğum günü partisinde tam olarak ne tür bir pasta olduğunu anlamak için iki deneme yaptım, ama sanırım bu ona yakın. Ve bak..." Masaya koştu ve bir şey aldı. "Annen hala bunu saklıyormuş." Tanıdık bir taç kaldırdı. "Sen on altı değil, otuz altı yaşındasın, ama kraliçe olma fırsatını kaçıracağını sanmıyorum, majesteleri." Bana uzattı ve geniş bir gülümsemeyle eğildi.

"Tyler, bak, bu..." Gözlerimi ovuşturdum, onun yarattığı şey karşısında hem şaşkın hem de öfkeliydim. "Çok güzel ve bu çabana minnettarım, ama sana milyonlarca kez söyledim, artık doğum günümü kutlamıyorum..."

"Evet, ve bence bu saçmalık."

Elinden taçı aldım. "Aptalca bir günü büyük bir olay haline getirmek zorunda olduğun bir kural yok. Diğer insanlar bunu önemsemiyorlar..."

"Sen değil. Unutma, büyürken her doğum gününde yanıdaydım ve her dakikasını severek geçirdiğini gördüm. Bunu görmezden gelerek babanın anısını saygı duyduğunu sanıyorsun, ama o burada olsaydı, bilmenin imkânı olmayan ve kontrol edemediğin bir şey için kendini böyle cezalandırdığın için sana kızardı."

Burnumdan uzun bir nefes aldım. "Ne demek istediğini anlıyorum, gerçekten. Onu kaybettiğim için hissetmemem gereken suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyorum. Ama yine de aynı şey değil. Bir şekilde bunu aşabilsem bile, onun ölüm şekli nedeniyle doğum günümü bir daha asla eskisi gibi düşünemeyeceğim ve senin yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Tyler tek dizinin üzerine çöktüğünde kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Beni seviyor musun?"

"Bu ne biçim bir soru?" diye bağırdım. "Tabii ki seni seviyorum."

"O zaman benim duygularımı incitmek istemezsin, değil mi? Mesela bu gece sana hayatının geri kalanını benimle geçirmeni istesem, yarın bunu benimle kutlamaz mısın? Sana seni o kadar çok sevdiğimi, sadece seninle yaşamak bile bana yetmediğini söylediğim günü kabul etmez misin?"

Yeterli mi? Senin karım olmanı istiyorum. Seni sonsuza kadar sahip olabileceğimi yazılı olarak istiyorum.

"Evet, ben de hepsini istiyorum." "Henüz sana sormadım."

Arka cebinden bir yüzük kutusu çıkardığında irkildim.

"Bunu istemenin tek yolu, bu gece ve yarın bunu kutlamamıza izin vermen. Çünkü seni nihayet benim yaptığım günü, her yıl görmezden gelemeyeceğim bir şey." Kadife kapağı açtı. "Ne olacak, Sanchez?"

"Haksızlık yapıyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim, boğazımı yakan gözyaşları boğazımı kaşıyordu.

Omuzlarını silkti, gözleri hala benimkilere bakıyordu.

"Bazen kazanmanın tek yolu budur. Olivia, benimle evlenir misin?"

Onun önünde diz çöktüm ve tacımı kafama taktım. Ağırlığı hala kafa derimi acıtıyordu, ama yıllar önce partim için taktığımda hissettiğim heyecanı hala biraz hissedebiliyordum. Belki de Tyler haklıydı ve bunu görmezden gelmek, babamın benim için yaptığı her şeye saygısızlık etmektir. Sadece otuz üç doğum günüm için değil, uzun süre yapamasa da her gün tüm varlığıyla beni sevdiği için.

Kalbim hala tam olarak buna hazır değildi, ama onun ve Tyler için, yeniden biraz neşe bulmanın bir yolunu bulacaktım.

Çünkü Tyler ve kurmak üzere olduğumuz aile, her gün kutlanacak bir şeydi.

Yüzünü tuttum ve ağzını benimkiyle kapattım, öpücüğümde onun derin bir rahatlama nefesini hissettim.

Yüzük parmağımı uzattım ve sabırsızmış gibi parmağımı salladım.

"Doğum günü hediyemi bekliyorum."

EPILOG

BİR YIL SONRA

Tyler

"Yeter artık, dostum." Gülerek oğlumun tombul çenesinden kremayı sildim. "Daha sonra daha fazla kek yiyebilirsin."

Javier, ben tekrar başımı salladığımda kaşlarını çatarak homurdandı. Neredeyse bir yaşında olan oğlumda, her geçen gün benim kişiliğim daha da belirginleşiyordu. Annesinin altın rengi tenine ve koyu saçlarına sahipti, ama düşünceli bakışları ve çabuk öfkelenmesi tamamen benden gelmişti. Güldüğünde ve gülümsediğinde odayı aydınlatıyordu, ama kolay pes etmiyordu. Annem ve Olivia, benim bebek versiyonumdan büyük keyif alırken, ben onun babası gibi değil, büyüdükçe biraz daha gevşeyeceğini umuyordum.

Onu ilk kez kucağına verdikten sonra Carla'ya adını söylemiştik, ama o hala sesini titretmeden adını söyleyemiyordu.

Olivia bugün doğum sonrası bir yıllık kontrolüne gitti ve annelerimiz onu götürebilirdi ama ben götürmek istedim. Kendi işinin sahibi olmanın avantajlarından biri, işe bebek arabası getirmek zorunda olup olmadığını düşünmek zorunda olmamaktı ve ben de fırsat buldukça oğlumla baş başa vakit geçirmeyi seviyordum. Olivia evden çalıştığı için gündüzleri ona bakıyordu ama ben onu bazen fırına götürmeyi seviyordum, personel için büyük bir dikkat dağınıklığı olsa da.

Javier'i kollarımda sallayarak, onu etrafta gezdirip etrafımızda oturan bazı müşterilere el sallayarak dikkatini keklerden uzaklaştırmayı umuyordum.

Duvarı yıkarak mutfağı ve vitrini neredeyse iki katına çıkardık, böylece en yoğun günlerimize hazırlanmak için bolca zaman ve yerimiz oldu. Karımın önerisini dinleyip birkaç masa koydum, ama biz bir kafe değildik, en azından şimdilik. Hey, Batter hala zaman zaman sosyal medyada övgüler alıyordu

ve neyse ki artık personel aldığım için eskisi gibi bütün gece çalışmak zorunda kalmıyordum.

"İşte oradalar!" Javier, annesinin sesini duyunca başını çevirdi. Annesi ona doğru yaklaşip onu kollarımdan aldığı anda çığlık attı. Annesi tombul yanaklarına öpücükler kondururken, o da annesinin karnına tekme attı. "Dünyadaki en sevdiğim çocuklar."

"En sevdiğin çocuklardan biri öpücük bekliyor. Oğlum hepsini çaldı."

O, eğilip dudaklarıma bir öpücük kondururken güldü. "Sana her zaman öpücüklerim var." Javier, muhtemelen ilgiyi paylaşmak zorunda kaldığı için rahatsız olup annesinin kollarında kıpırdanana kadar beni tekrar öptü.

Bu, annesinden gelmişti.

"Her şey nasıl gitti?" diye sordum. Javier'in boynuna başını yaslayarak cevap vermedi. "Olivia?"

"Ne? Oh, iyi." Oğluma bakarken gülümsemesi gergin ve sahteydi.

"Burada olduğunu duydum!" Tegan bize doğru koştu, ceketini çıkardı ve ellerini uzattı. "Onu alabilir miyim?"

Tegan, Javier'e o kadar tanıdıktı ki, Javier hiç tereddüt etmeden ona yaslandı.

"Aslında, ona bir dakika bakabilir misin?" diye sordum Tegan'a, gözlerim hala karımda. "Hemen geliyorum."

"Tabii," dedi Tegan, oğlumuzun yanını gıdıklarken. Javier, Tegan'ın burnundaki yeni halkaya o kadar odaklanmıştı ki gülmedi. Olivia'nın neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamadan önce halkayı koparmaz umarım.

Olivia'nın elini tutup onu arka odaya çektim.

"Tamam, ne oluyor?" Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım.

"Sen eve gelene kadar beklemek istedim."

"Artık bekleyemezsin. Bir sorun buldular mı?" "Hayır, öyle bir şey yok." Başını salladı. "Aslında yok."

"Anlaşılır ol, Sanchez. Beni endişelendiriyorsun."

Derin bir nefes aldı ve gözlerime bakarak yavaşça nefesini verdi.

"Annemiz bizi romantik bir hafta sonu gezisine götürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Bebeğin bakımı mı? Poconos'ta o peynirli şampanya kadehi küvetli süiti rezervasyon yaptık ve o kadar çok seks yaptık ki eve dönerken yolda yastığın üzerine oturmak zorunda kaldım.

Etrafıma baktım, daha önce yapmam gereken bir şeydi, yalnız olduğumuzdan emin olmak için, sonra başımı salladım.

"Ve Javi'yi hala emzirmeden vazgeçirmeye çalıştığım için, yaşımla birlikte tekrar hamile kalma ihtimalim muhtemelen çok düşüktü, değil mi?"

"Evet. Ve?"

"Ve nereye varmak istediğimi anlamıyor musun?"

Anlamam birkaç saniye sürdü ve beni tezgaha çiviledi. "Sen..."

"Hamileyim, evet. Bebeklerimizin yaş farkı iki yıldan az olacak ve bebek bezi dönemleri çakışacak." Bana doğru yavaşça yaklaştı. "İş yerinde seni korkutmak istemedim."

"Korkmadım."

"Gözlerini de kırpmıyorsun."

"Ben sadece..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Şaşırdım, hepsi bu. Böyle bir şeyi bana söylemek için beklemene gerek yoktu."

"Geçen sefer burada söylemiştim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O zaman da iyi idare etmiştin."

Onu kollarıma aldım. "Çünkü bu kötü bir haber değil. Bu bir..." "Sürpriz, evet. Ve yaşımla ilerlediği için daha fazla test yaptırmam gerekecek. Ama iyi haber, genetik kan testi yaptırmam gerektiği için cinsiyeti kesin olarak öğreneceğiz. Ve bence kız olacak. Sadece bir önsezi."

"Yani iki tane mi olacak?" Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Bunun nesi yanlış?" Göğsüme bir tokat attı.

"Sadece biriniz için bile yeterince erkek değilim."

"İkimiz için de fazlasıyla yeterlisin."

Dudaklarımı okşadı ve şeytani bir gülümsemeyle geri çekildi. "Yine kokteyl tadımcısı olmak zorunda kalacaksın."

Olivia hala Kleopatra sayfasını yönetiyordu ve biz de bu randevuları randevu geceleri olarak kullanıyorduk. Kimliğini gizli tutmayı başarmıştı ve hayatındaki bir erkeği sadece bir kez, Sevgililer Günü paylaşımında bahsetmişti. Bir bebeğimiz varken dışarıya çok çıkamıyorduk ve ikinci bebeğimiz olduğunda, çocuk menülerini de paylaşmaya başlaması gerekecekti.

"Bunu yapabilirim."

"Hey, ön tarafta uzun bir kuyruk var, onlara yardım etmek için onu geri vermek zorundayım." Tegan Javier'i bana geri verdi ve onun asi siyah buklelerini düzeltti. "Görüşürüz, koca adam."

Oğlum, sanki bir şekilde anlıyormuş gibi, neredeyse sempatik gözlerle beni inceledi. Başını omzuma yasladı ve ben de yanağımı ona dayadım.

"Başımız belada, evlat," dedim sırtını okşarken. "Uyuyabildiğin kadar uyu."

"Hiç komik değilsin." Olivia kollarını kavuşturdu.

Kolumu beline doladım ve onu öpmek için kendime çektim, oğlum ise omzumda uykuya dalmıştı.

Olivia ile hayatım beni her zaman tetikte tutacaktı. Ve ben her saniyesini sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

TYLER VE OLIVIA'YI DAHA FAZLA İSTİYOR MUSUN?

[Buraya dokunarak onların geleceğine göz atın ve tarih tekerrür ediyor mu öğrenin.](#)

Ekstra sahneyi tıklamakta sorun yaşıyorsanız, lütfen telefonunuzun veya bilgisayarınızın tarayıcısına twsspub.com/bonus/jof yazın.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak gerçekten bir köyün işi ve ben benimkine çok minnettarım.

Öncelikle, her gece beni dizüstü bilgisayar ekranının arkasında kaybolurken izlemelerine rağmen, en büyük destekçilerim olan ve her kitabım için sonsuz desteklerini esirgemeyen kocama ve oğluma teşekkür ederim. İkinizi de tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Beta okuyucularıma: Jodi, Lauren, Bianca, Rachel, Lisa, Avery ve Korrie. Benim göremediğim şeyleri görebildiğiniz ve Tyler ile Olivia'nın hikayesini olabildiğince iyi hale getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Duyarlılık okuyucularıma: Kathryn ve Carla, içimi rahatlatıldığınız ve bu hikayeye olan sevginiz için teşekkür ederim.

Elle, deneyimlerini benimle paylaştığınız ve Olivia'nın annesiyle ilgili tüm sahnelerin diyabeti saygılı ve doğru bir şekilde yansıtmalarını sağladığınız için teşekkür ederim. Ayrıca bu süreçte bana birkaç şey öğrettiğiniz için de teşekkür ederim.

Jodi, sen olmasan bu kadar eğlenceli olmazdı. Dostluğun ve benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Ayrıca yazarlık hayatımda "ben" değil "biz" diye düşünmemi sağladığınız için teşekkür ederim.

Korrie, bu kitap dünyasında bir güneş ışığı gibisin. Hayatımda ve yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Bu muhteşem kapağın yaratıcı dehası Najla Qamber'e ve Tyler ve Olivia'yı mükemmel bir şekilde yansıtan fotoğrafı çeken Lindee Robinson'a, hala inanamıyorum.

Jessica ve Jodi'ye, Tyler ve Olivia'yı parlatmak için editoryal dağınıklığımı temizledikleri için.

Her bir yayınımda benimle olan ve her gün anne hayatımla ilgili hikayelerimi sabırla dinleyen sevgili Rose Garden'a. Sonsuz desteğiniz benim için çok değerli.

Ari ve sokak ekibimdeki güllerime, tüm kitaplarımın görünür olmasını sağlamak için yorulmak bilmeden gösterdikleri çabalar için teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için minnettarım!

Bu kitabı eline alan ve diğerk pek çok yazar ve hikaye arasından bana şans veren okuyuculara ve blog yazarlarına. İlk kitabımı yayınladıktan sonra, benimle alakası olmayan on kişi satın alırsa bunu bir başarı olarak kabul edeceğimi söylemiştim. On ikiinci kitabımda, bu süreçte arkadaş olduğum pek çok okuyucunun sevgisi ve desteğıyle burada olmak, hayal edebileceğimden çok daha fazlası. *Teşekkürlerim* bunun karşılığını asla ödeyemez.

YAZARIN NOTU

2020 yılının Şubat ayında, Lucy Score'un okur grubu Binge Readers Anonymous'ta ilk Tell Me a Story (TMAS) turuma kaydoldum. Bu harika grubu veya etkinliği bilmeyenler için, üyeler trope, karakterler ve ortamı seçerler ve yol boyunca bazı joker kartlar eklerler. Yazar, okurların söylediklerine göre bir hikaye oluşturmak için yirmi dört saati vardır.

Bu gruptaki okuyucular etkinliğe çok meraklıydılar ve ben de yazmak için çok heyecanlıyım, bu yüzden hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Ancak benim için çalışmam gereken tema olarak düşmanlardan aşıklara dönüşmeyi seçmişlerdi ve bu benim için hiç bilmediğim bir alandı. İkinci şans, yavaş yavaş gelişen arkadaşlıktan aşka dönüşen hikayelere alışkındım ve kendi kitaplarım da dahil olmak üzere tüm romantik hikayelerde karanlık anları sevmez ve onlardan korkarım. Ayrıca zorba romantizmden de hiç hoşlanmam, öyleyse nefret üzerine kurulu bir aşk hikayesini nasıl yazacaktım?

Sonra aklıma bir fikir geldi, ya sorun kahraman kızsı? Genellikle duygularını kontrol edemeyen erkek olur, ama ya *kız* küçük yaşlardan beri o kadar çok seviyorsa ki, bununla başa çıkamıyorsa, karşılıksız aşkıyla başa çıkma yöntemi sevgilisinin saçlarını çekip ona işkence etmekse?

Kahraman, Cleopatra adını kullanan, cücelere takıntılı gizli bir yemek blogcusuydu ve kahraman ise ona aşıkmiş gibi davranmak zorunda olan huysuz bir fırıncıydı. Ama spoiler uyarısı, o da en az kahraman kadar samimiydi. Okuyucular bu hikayeyi çok sevdi, ben de sevdim ama düşmanların aşık olmasını gerçek hayatta başarabilir miyim bilmiyordum.

2021 yılına geldiğimizde, kitaplarımdan birinde yan karakter için düşmanlardan sevgililere geçişi tekrar denemek istedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü işe yaramıyordu ve hikayemizin kurduğu konusunda yazar paniği yaşarken, özgüvenim de büyük bir darbe aldı. Karşılaştırma hastalığı kafama girmişti

ve beni mutsuz etti. Yazmak benim doğamın bir parçasıdır, ama artık eğlenceli gelmiyordu. Ve bir yazar yazdıklarından zevk almıyorsa, okuyucunun da almayacağına emin olabilirsiniz.

Bir gün bir yazar arkadaşşıma (aslında Lucy olabilir) bu konudan şikayet ederken, TMAŞ hikayemi gerçeğe dönüştürsem nasıl olur diye düşündüm. Yazması çok eğlenceliydi ve kısa olmasına rağmen her türlü ilginç unsur vardı: düşmanlardan sevgililere, sahte ilişkiler, cinsel gerilimli tartışmalar, huysuz bir kahraman ve yazmaya alışık olmadığım ama çok eğlenceli bir kahraman. Kızlarım güçlüdür ama cesur olduklarını söyleyemem. O hikayedeki kahraman mantıksız ve hesapçıydı, ama pişmanlık duymuyordu ve istediğini elde etmek için her şeyi yapıyordu.

Genelde ilk birkaç bölümü alfa okuyucuma gösteririm, ama bu sefer uzun süre kimseye göstermedim. Çok eğleniyordum ve hikayenin nesi yanlış olduğunu duymaya henüz hazır değildim.

Sonunda ilk yarısını gösterdiğimde kendimi hazırladım, ama en sert beta okuyucum bile onu sevmiş gibiydi. Bu, sabah 5:00'te kalkmamı kolaylaştırdı.

Her gün sabahları *Just One Favor'ın* geri kalanını yazmak çok daha kolay oldu.

Sadece onların yolculuğunun nasıl sonuçlandığından değil, bu hikayenin bana geri verdiği şeylerden de çok heyecan duyuyorum. Bu hikayeyi kısa bir öykü olarak başlatmak, her zamanki tereddütlerimi ortadan kaldırdı çünkü hikayenin gidişatı başından beri aşağı yukarı belliydi, sadece onu tamamlamak için doğru gelişmeleri ve detayları eklemem gerekiyordu. İlk taslağı yazarken tamamen içgüdülerimle yazmak zorunda kaldım, bu yüzden devam ederken de buna güvendim. Her şeyi tekrar tekrar düşünmek yerine, Tyler ve Olivia'nın bana nereye gitmeleri gerektiğini söylemelerine izin verdim. Kendi kendime olan şüphelerimden kaynaklanan gürültüyü ortadan kaldırdığımda, onları duymak çok kolay oldu.

Bu kitap sayesinde, evren bana neden burada olduğumu yüksek sesle hatırlattı. Boş sayfa görüldüğü kadar korkutucu değil. Aslında, korkuyu bir kenara bırakıp yerine neşeyi kucaklamanın bir yolunu bulabilirsiniz, bu dünyadaki en heyecan verici şeydir.

Just One Favor'ı yazarken duyduğum sevgiyi siz de okurken duyarsınız umarım. Sevgilerimle
Steph

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Rose, sert bir New Yorklu, bir eş, bir anne, eski bir blog yazarı ve çikolataya bayılan biridir. Çoğu zaman onu, atılmış LEGO parçalarının üzerine basmamaya çalışırken veya bir sonraki okuyacağı kitabı seçmeye çalışırken bulabilirsiniz. İlk romanı Always You 2015 yılında yayınlandı ve o zamandan beri birkaç roman daha yazdı (bazıları asla tamamlanmayacak) ve yüzlerce kitap için fikirleri var.

İletişimde kalın!

Facebook'ta [Stephanie's Rose Garden'a](#) katılın ve www.authorstephanierose.com adresinden Stephanie Rose'un haber bültenine kaydolun.

[Book+Main'de](#) [@stephanierose](#) adresinden beni takip edin

STEPHANIE'NİN KİTAPLARI

İkinci Şanslar Serisi

[Her Zaman Sen](#)

"Always You, Stephanie Rose'un ilk romanı ve şunu söylemeliyim ki, o bu romanla büyük bir başarı elde etti." - *Book Bitches Blog'dan Jennifer*

[Sadece Sen](#)

"Paige ve Evan'ın hikayesi çok güzel ama aynı zamanda çok da hüzünlüydü - romantizm, aşk ve dostluk açısından çarpıcıydı. -*Jenny ve Gitte, TotallyBookedBlog*

[Always Uş, A Second Chances Novella](#)

"Alfa baba Lucas görülmeye değer bir manzara... Lanet olsun, bu adamı seviyorum!" -

Shannon, Amazon yorumcusu

[Senin Ardından](#)

Bazı kitaplar, onları çatıdan bağırarak duyurmak istemenize neden olur. After You da öyle bir kitap. - *Paige, A is for Alpha B is for Books*

İkinci Şanslar Bağımsız Spin-off'lar

[Beni Bulmak](#)

"Ne muhteşem bir kitap. Beş yıldızlı bir kitap." - *Emma Scott, Forever Right Now ve A Five-Minute Life kitaplarının yazarı*

[İki Kez Düşün](#)

"Dört kişi, iki aşk hikayesi, bir muhteşem kitap." *Melanie Moreland, New York Times ve USA Today En Çok Satan Yazar*

Ocean Cove Serisi

[No Vacancy](#)

No Vacancy, şüphesiz yılın en keyifli romantik romanı. Stephanie Rose, bu lezzetli aşk hikayesinde tüm ihtiyaçlarınızı karşılıyor - *Marley Valentine, USA Today en çok satan yazar*

Rezervasyon Yok

"Rezervasyon Yok, *"ikinci şans"*ın *altın madalyası!* Trajik, samimi, duygusal, dokunaklı ve romantik... Bu, yazın okuyacağınız bir sonraki 5 yıldızlı kitap!" - Chelè, 4 the love of books

Asla Geç Değil Serisi

Yeniden Yaz

"Rewrite beni başından beri etkisi altına aldı ve bir daha bırakmadı." -
Ödüllü ve çok satan yazar K.K. Allen

Simmer

"Arkadaşlık, aile, aşk ve evin gerçek anlamı hakkında yavaş yavaş gelişen bir aşk hikayesi. Bu kitabı gerçekten çok sevdim." - *Kathryn Nolan, en çok satan yazar*

Pining

"En sevdiklerimden biri! Çizgi romanlar, ateşli sahneler ve kurtuluş. Bundan daha iyisi olamaz! Beş yıldız!" - *Ödüllü yazar, A.M. Johnson*

Bağımsız

Safeguard

Safeguard, Sarina Bowen'ın World of True North serisindeki Speakeasy serisinin bağımsız bir romanıdır.

Bar müdürü Matteo, garsonlarından Melanie'den küçük kızına bakıcılık yapmasını istediğinde, bunun tamamen profesyonel bir ilişki olacağına yemin eder, ancak...

çok geç olabilir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[1. Tyler](#)

[2. Tyler](#)

[3. Olivia](#)

[4. Olivia](#)

[5. Tyler](#)

[6. Tyler](#)

[7. Olivia](#)

[8. Tyler](#)

[9. Olivia](#)

[10. Tyler](#)

[11. Olivia](#)

[12. Tyler](#)

[13. Olivia](#)

[14. Tyler](#)

[15. Olivia](#)

[16. Olivia](#)

[17. Tyler](#)

[18. Olivia](#)

[19. Tyler](#)

[20. Olivia](#)

[21. Tyler](#)

[22. Olivia](#)

[23. Tyler](#)

[24. Olivia](#)

[25. Tyler](#)

[26. Tyler](#)

[27. Olivia](#)

[28. Tyler](#)

[29. Olivia](#)

[30. Olivia](#)

[31. Tyler](#)

[32. Olivia](#)

[33. Tyler](#)

[34. Olivia](#)

[35. Tyler](#)

[36. Olivia](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Yazarın notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Stephanie'nin Kitapları](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM